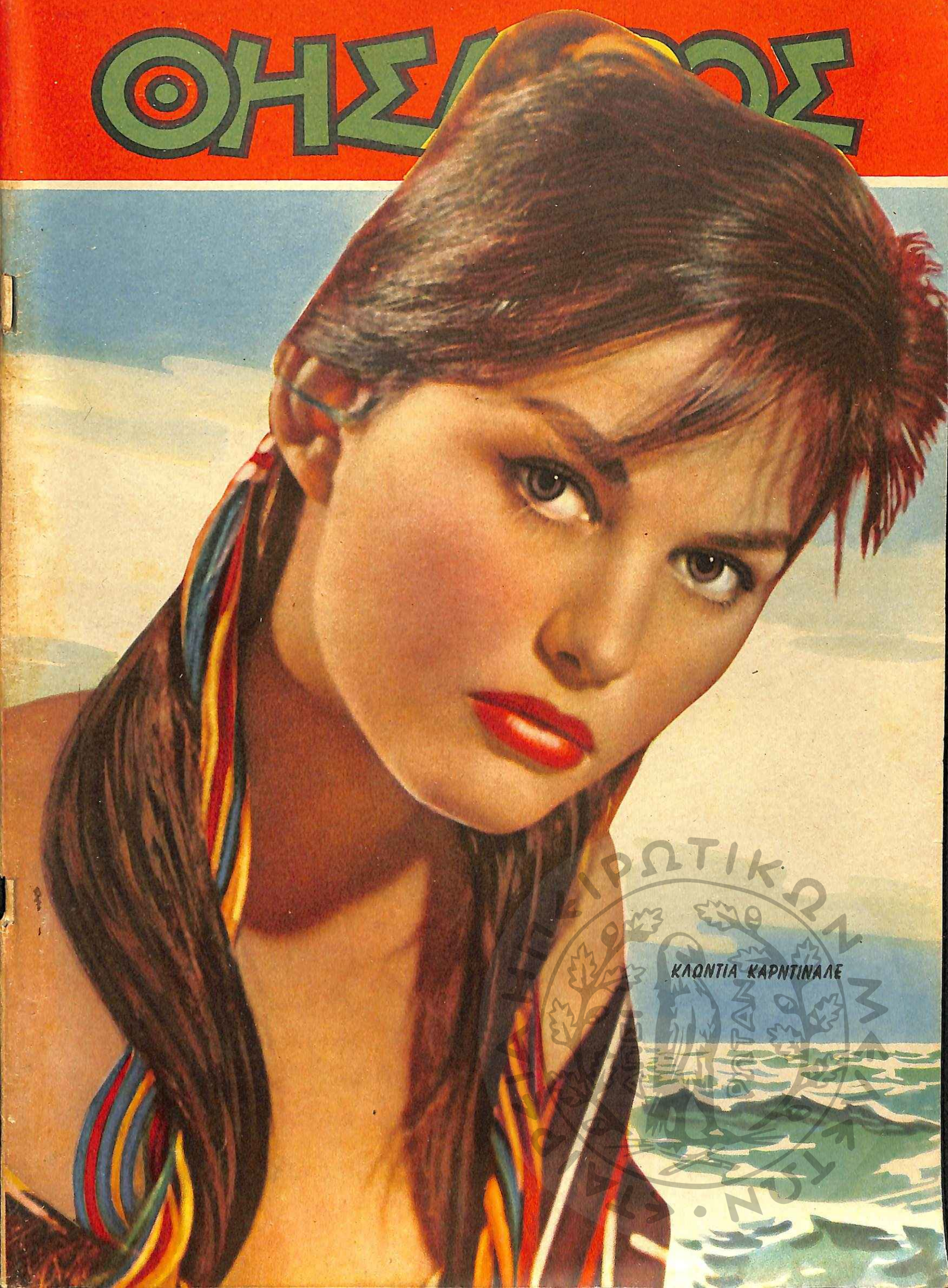

ΘΗΣ/ΡΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Ὁ καλύτερος καθρέφτης γιὰ νὰ βλέπετε ὁπισθεν!

—Μάλιστα κύριε. Μέχρις
ότου βρεθῇ κανένας νὰ μου
λύσῃ τὸ μυστήριό!...

1. 6-2

ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ

νειά.α; Δέν εἶναι, βλέπετε, ἡ καταφρονεμένη, πού δέν ἔχει ζήτησι καί προσφεύγει σ' ὅποιον βρεθῇ μπροστά της. Πολλοί στόν κύκλο της πού τήν πολιορκοῦν, πού θά ἦταν εὐτυχεῖς νά συνδεθοῦν μαζί της. Οὔτε

αή. "Αν τώρα δὲ νοθεύη δοκ καὶ καλυφθῇ καὶ οὐκ ἀνεσθάνει σπὸν
Ὀλυμπο, δὲν εἶναι λόγος ἡ ἀδυναμία αὐτὴ νὰ τοῦ δηλητηριάσῃ ὅλη
ζωὴ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ αἰσθάνεται μειωμένος.

—Μάλιστα κύριε. Μέχρις
ότου βρεθῇ κανένας νὰ μου
ἀποδείξει ὅτι ἔχω ἀδίκημα!

Г. 0-с

10

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Το καλοκαίρι αυτό, στις Κάννες — όπου πήγαινε κάθε χρόνο — ή κ. Σερταίν ένοιωσε μία μεγάλη λύπη, βλέποντας πως είχε αρχίσει να γεράνει. Συνηθισμένη σε μία ανεξάρτητη κι' αμέριμνη ζωή, δεν τ' είχε αντιληπτή ως τώρα και διατηρούσε μερικές αριστικές και δειλές ελπίδες. Ο καθρέφτης την ξεγελούσε λίγο. Μά τώρα έβλεπε πια τα σημάδια της ηλικίας, κάτω απ' τα άφθονα φτιασίδια της...

Ωστόσο, μία μέρα που καθόταν στην πλάζ, αντικούχοντας την απέραντη θάλασσα, πρόσεξε ξαφνικά ένα νέο που την κτύπαζε επίμονα. Η έκφραση του φανερώσε την ευχарιστία του ανθρώπου, που βοηθε επιτέλους το ιδανικό του.

Η ματιά του την αναστάτωσε. Από πολλά χρόνια δε θυμόταν να την είχαν κυττάξει έτσι...

Σηκώθηκε κι' απομακρύνθηκε μερικά βήματα. Ύστερα γύρισε το κεφάλι της... «Οχι, δεν είχε γεράσει! Ο νέος κτύπαζε αυτή μονάχα, άνωμασε σε τόσες γυναίκες πολύ νεώτερές της!

Η ευτυχία την πλημμύρισε. Ένοιωσε την ανάγκη να βρεθεί μόνη, για ν' αφήσει να ξεσπάσει η ναρά της. Ξεκίνησε να τ' ήλλα της.

Ποιά περσίον την καγκελόπορτα, κτύπαζε πίσω. Ο άγνωστος νέος την είχε παρακολουθεί κι' είχε τα μάτια του καρφωμένα πάνω της! Απ' τη μικρή βαλίτσα που κρατούσε, φαινόταν πως βάραν ξένος, καινούριο φτασμένος.

Η κ. Σερταίν έπλεε τώρα...

ρα σ' ένα πέλαιος ευδαιμονίας. Ζούσε το ωραιότερο ερωτικό όνειρο: το τελευταίο, που θα μπορούσε να ελπίση μία γυναίκα της ηλικίας της!

Τ' άπογεμα, ήταν έτοιμη να τρέξει πάλι στην πλάζ, με την κρυφή ελπίδα να ξανασημαντήσει εκεί τον άνθρωπο, που είχε αναστατώσει έτσι την ψυχή της. Ξαφνικά όμως τον είδε απ' το παραθύρο να πλησιάζει δείλα την καγκελόπορτα και να χτυπά το κουδούνι! Έτρεξε άμέσως στο μπουντουάρ της, για να ρίξει μία τελευταία ματιά στον καθρέφτη της...

Όταν, σε λίγα λεπτά, τον βρήκε στο σαλόνι, της φάνηκε ακόμα πιο γοητευτικό. Η αδεξιότητά κι' η ατομία του τη συγκινούσαν.

Σε τί όφειλε την ευχαρίστηση της επισκέψεώς της; Τον ρώτησε τυφλά...

Καί, καθώς εκείνος διάταζε, πρόσθεσε:

— Νομίζω πως τ'ό μαντεύω! Όμοιογίστε, αγαπητέ κύριε, πως η πόλη σας υπερβαίνει κάθε όριο!

Μίλούσε με καλασύνη και στοργή. Τότε, στο λόγιο της, αντί να τον ένθαρρύνουν, τον έκαναν να δειλιάσει ακόμα περισσότερο.

— Ω, κυρία, χ'είσαρτε μεγάλο θάρρος, για να τολμήσω ναρβώ εδώ!... ψιθύρισε. Ήθελα να σας μιλήσω απ' το πρωί, αλλά δίσταζα... Δεν είμαι συνθησμένος...

— Δεν είσατε συνθησμένος; Έσείε τόσο νέος, τόσο...

Ήθελε να πη «γοητευτικός».

κόσ, αλλά δεν αποτελείωσες τη φορά της. Ύστερα τον ρώτησε, για να πη κάτι:

— Πρώτη φορά έρχεστε στις Κάννες;

— Μάλιστα. Δεν ταξίδεψα ποτέ άλλοτε... Ός τώρα εργάζομαι στο ατελιέ...

Ήταν λοιπόν καλλιτέχνης! Τό φανέρωναν άλλωστε η φλόγα των ματιών του, τα πυκνά μαλλιά του, το άπλο του ντύσιμο...

— Καταλαβαίνω πως γίνονται γελοίοι, πρόσθεσε. Δεν ξέρω πως ν' ασχισω... Σήμερα το πρωί, όταν είδα στην πλάζ... όταν είδα τα μαλλιά σας...

Η ηλικιωμένη κυρία ρούφωσε τα λόγια του. Πόσο μεγάλη χαρά ένοιωσε!...

— Τα μαλλιά μου; είπε. Αλλά σας προσέλευσαν;

— Ακριδώς, κυρία! Βλέπει κανείς αμέσως πως οι τριχες σας είναι αδύνατες, αναιμικές...

Η κ. Σερταίν νόμισε ξαφνικά πως ένα παγωμένο χέρι της έφαιγε το λαιμό.

— Οι τριχες... αναιμικές... τραυλίζω.

— Ακριδώς! Έχουν χάσει δηλ τη ζωτικότητα τους, κι' επιπλέον τις καταστρέψατε με τις διαφόρες βαφές. Για σας επιβάλλεται απολύτως μία περρούκα... Κατάλαβα αμέσως πως θα είσατε η πρώτη μου πελάτισσα στις Κάννες... Βλέπετε, δεν εί' εύκολο να πλησιάζει κανείς μία κυρία και να της προτείνει ένα τέτοιο πράγμα... Ιδίως αν είναι ασυνήθιστος, όπως εγώ! Μά έχω μεγάλη ειδικότητα στις περρούκες.

— Έχω φτιάσει εκατοντάδες ως τώρα, γιατί, όπως σας είπα, εργάζομαι στο ατελιέ... Έχω μαζί μου μία πρώτη τάξεως περρούκα, που είμαι βέβαιος πως θα σας πηγαίνει περίφημα!

Είχε άνοιξει συγχρόνως τη βαλίτσα του κι' έβγαλε καμμία δεκαριά περρούκες.

Η κ. Σερταίν γύρισε αμέλως το πρόσωπό της και φώναξε με λυγμούς:

— Φύγετε!... Φύγετε!... Μά εκείνος δεν την άκουγε τίποτα. Είχε ξαναβρεί όλο το θάρρος του, τώρα που είχε γίνει πια η αρχή. Παραμέρισε επιδέξια τα μαλλιά της και τοποθέτησε μία περρούκα πάνω στο κεφάλι της.

Εκείνη νόμισε πως θα λιποθυμούσε...

— Φύγετε λοιπόν! Βόγγησε. Βλέπετε πως με κάνετε να πονώ!

— Ω, μία στιγμή, κυρία! Σας πηγαίνει τόσο ωραία!...

Μά η κ. Σερταίν τινάχτηκε πάνω κι' έτρεξε στη γειτονική κάμαρα, για να βρηγήσει το χαμένο ερωτικό όνειρό της...

Ο πασιέ μάζεψε τις περρούκες του, τις ξανάβαλε στο βαλιτσάκι κι' έφυγε.

Δε μπορούσε να καταλάβη γιατί η κυρία τον είχε διδάξει με τέτοιο άσχημο τρόπο, ενώ στην αρχή τον είχε υποδεχτεί με τόσο καλωσύνη, με ηχηρή στοργή, σχεδόν με τρυφερότητα...

Έξω, ο ήλιος παιγνίδιζε πάντα πάνω στα γαλανά κυματάκια της θάλασσας και το κελάδημα των πουλιών έμοιαζε σαν πρόσκληση προς τα νειάτα και τον έρωτα...

Α. ΚΑΜΠΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Νεώτεροι κατά δέκα τουλάχιστο χρόνια γύρισαν από την Αμερική ο Λογοθετίδης και η κ. Λιθικού.

Μας έθρεψαν οι εκδηλώσεις του κοινο, λέει ο Λογοθετίδης, ροδοκόκκινος, για να μην αναφέρω και τα ατελείωτα... γεύματα!

Ιδιαίτερα, λέει η κ. Λιθικού, μας συγκίνησαν οι Έλληνες του Καναδά. Πραγματικά, στο Μοντρεάλ, τόσος ήταν ο ένθουσιασμός των έμμενων, που μας έκαμε να δακρύσουμε. Ορβίσι, μετά την παράστασι, χειροκροτούσαν αδιάκοπα, έτσι ώστε να μη μπόρ να κλείσει η αλλαία επί ένα τέταρτο!...

Πρέπει να σημειωθεί, ότι από το συγκρότημα έλειπαν ο συγγραφέας του «Παλμάν», κ. Μελάς, κι' ο Βάσος Σειτανίδης. Κι' οι δυο δεν αποφασίζουν να πετάξουν κι' έτσι θα επιστρέψουν αυτή τη εβδομάδα, καθυστερημένοι, με τη Βασίλισσα Φρειδερίκη.

Στο μεταξύ, έγνωσθη, ότι η καλλιτεχνική αυτή επίκαιρση, με το Νέο Κόσμο, καθιερώνεται μόνιμα. Έτσι, το έρχόμενο καλοκαίρι, θα περιδοθούν στις ίδιες Πολιτείες ο θίασος του Μίμη Φαίτπουλου, που θα παίξει το γεμμάνο στο καινούργιο θέατρο της όδου Πατησίων.

Κατά την τριήμερη παραμονή τους στο Λονδίνο — έπαιξαν μόνο την Κυριακή — οι ήθοιοι του θιάσου Λογοθετίδης, είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν το διάσημο ήθοιοι του κινηματογράφου Τσαρλ Λάττον, στον «Ερικό 8ο», που παίζεται σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της αγγλικής πρωτεύουσας.

Ο Λάττον δέχθηκε με πολλή συγκίνηση τους Έλληνες ήθοιοι, στο καμαρίνι του, τους περιποίησε ιδιαίτερος, και όταν έφευγαν, τους είπε:

Χαιρετισμούς στην Ελλάδα, που τη λατρεύω, σκοπεύω να σας επισκεφθώ πολύ σύντομα.

Η Μαρίκα Νέζο, που έκανε την επανεμφάνισή της στη σκηνή, προσέθεσε τώρα στη σειρά των μιμήσών της, που έκτελει στο Ραντάρ, και την Αλίκη — που θα την ξαναδούμε, ύστερα από πολλά χρόνια απούσιας από τη σκηνή, το χειμώνα, στο θέατρο «Κυβέλης».

Και η διαλεχτή πρωταγωνίστρια, που συνέπεσε να παρευρεθεί σε μία από τις τελευταίες παραστάσεις του «Ραντάρ», ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Μετά τη «Μαρία Πενταγυτίσσια», μία άλλη ελληνική ταινία με τον τίτλο «Λυγκας ο λεβέντης», γυρίζεται από τον παραγωγό κ. Άλκη Γούναρη.

Η ταινία θα δώσει μία πιστή απεικόνισι της εποχής, τον κεντρικό δε ήρωα θα υποδυθί ο Νίκος Τζόγιας.

Ο ίδιος παραγωγός ετοιμάζει επίσης και μία μεγάλη έγχρωμη μουσικοχορευτική ταινία, που θα περιλαμβάνει αθρόαι χορευτικές, μεταξύ των οποίων και τον περίφημο «Χορό της φωτιάς» του ντε Φάλια, που έρμηνεύει με τόσο τέχνη το εκλεκτό χορευτικό ζευγάρι Μηνάς Γιώτης — Τζάννι Κάτση.

Ο γνωστός μίμος Τζακ Νάιτ εμφανίζεται τώρα σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα του Μονάχου.

Στην έκθεσι Βρυξελλών εμφανίζονται με πολλή επιτυχία οι γνωστές Έλληνίδες χορεύτριες «Γκρέκο Σίστερς», που έφυγαν πριν δυο χρόνια από την Αθήνα.

Η Νινη Ζαχά έμοιβε τηλεγραφικός στη Βιέννη, τον αλφινίδιο θάνατο του πατέρα της, του μάστρου Κώστα Ζαχαροπούλου, που τη συνόδευε επί δέκα δόκλιρα χρόνια στις εμφανίσεις της.

Στη Θεσσαλονίκη τελέσθηκαν οι γάμοι της γνωστής ψιφιδού «Ελλης Κανδύλας» με τον πλοίαρχο του Έμπορικού Ναυτικού, κ. Γεώργιο Βαχλα. Οι νεόνυμφοι άνηγαρήσαν για το μήνα του μέλιτος στην Ιαπωνία!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τη ζωή του Ανδρέα Μιαούλη

Καθιερώθηκε να γιορτάζεται στις 23 Ιουνίου η επέτειος του θανάτου του

ΣΤΙΣ 23 Απριλίου του 1880 έγιναν στην Έρμούπολι παραστάσεις του βασιλέα Γεωργίου, της βασίλισσας Όλγας και του διαδόχου Κωνσταντίνου τα αποκαλυπτήρια του ανδριάντος του ναύαρχου Α. Ανδρέα Μιαούλη.

Το πρωί εκείνης της ημέρας, οι μουσικές και τα κανόνια έυνησαν την πόλη κι' ο κόσμος βιάστηκε να πάρε θέσι στην πλατεία, στα μπαλκόνια και στα πατάθια. Κι' αυτές άκουσε οι στέγες των σπιτιών ήταν γεμάτες. Στην πλατεία είχαν στηθεί δυο εξέδρες για τους επίσημους. Στη μέση ήταν σκεπασμένος με την κυανόλευκο ο ανδριάνς του Μιαούλη. Γύρω είχαν παραταχθεί ναύτες, εύζωνοι, όλοι οι σύλλογοι με σημαίες και στεφάνια, που έπιαναν όλη την όδον Έρμου κι' έφταναν μέχρι τη θάλασσα.

Ύστερ από τον άγιασμό, ο βασιλέας Γεώργιος τράβηξε το σκονί κι' απέκλινε τον κατάλευκο ανδριάντα. Οι μουσικές άρχισαν αμέσως να παίζουν τον εθνικό ύμνο.

Την ημέρα εκείνη συνέβη και το έξης επεισόδιο: Όταν οι βασιλείς ξεκίνησαν από την πλατεία, για να πάνε στην εκκλησία, τα άλογα του αμαξίου τους, άσυνήθιστα σε τόση πολυκοσμία, τρέμαξαν κι' αντί να πάρουν τον ίδιο δρόμο, γύρισαν και μπήκαν σ' ένα στενό. Ο άμαξας, κατακόκκινος από τη στενότητα, δεν ήξερε τί να κάνει, για να τα σταματήσει. Οι βασιλείς έπιχειρήσαν να κατεβούν, μα τ' άλογα είχαν άσυνήθιστο! Μερικοί τότε έτρεξαν μήπως κατέφεραν να τα συγκρατήσουν, μα του κακού!

Παρουσιάστηκε τότε ένας γεροδύναμος θαλασσιός, παραμέρισε τους άλλους και πιάνοντας με δύναμι τα χαλινάρια των άλόγων τα σταμάτησε και τα ώδηγησε πάλι στον ίδιο δρόμο. Κι' όταν εκείνα ήμερεσαν, ο θαλασσιός πήγε κοντά στους βασιλείς και τους χαιρέτησε. Ο Γεώργιος τον συνεχάρη ιδιαίτερα για την τόλη του και την παλληκαριά του.

Κατόπιν οι βασιλείς επισκεφθήκανε το Νεώρειο της ελληνικής ατμοπλοίας και τα εργοστάσια.

Σ' ένα απ' αυτά ήταν έτοιμη μία μητέρα, που χύθηκε μέσα σ' αυτή ευστο μέταλλο και σχηματίστηκε άμέσως ένα στέμμα.

Να πως φτιάχνονται τα στέμματα, είπε κάποιος.

Τα ψεύτικα! άπάντησε ένας άλλος. Τ' άληθινα τα φτιάχνουν οι Μιαούληδες!

Το βράδυ της ίδιας ημέρας δόθηκε μεγάλος χορός. Και την τρίτη μέρα, ο δμάρχος Πρώτος παρέθεσε γεύμα στους βασιλείς, στα Χρούσα, στην έξοχική του έπαυλη.

Ύστερ από το γεύμα οι βασιλείς επισκεφθήκανε την Άνω Σύρο κι' επί τρεις συνεχείς βραδύες το λιμάνι καιγόταν από τα πυροτεχνήματα...

Το φέσι, το μεγάλο τουρωλωτό ηρωικό φέσι του Ανδρέα Μιαούλη, ήταν, μπορεί να πη κανείς, το βαρύτερο των ψυχικών του διαθέσεων.

Όταν το φέσι του Υδραίου ναύαρχου ήταν κανονικά φορεμένο στο κεφάλι του, σήμαινε ότι ο ηρωικός θαλασσομάχος βρισκόταν «στις καλές θατέβαινε ως τα φρούδια του Μιαούλη, πρώτοι οι ναύτες του τα χρειάζονταν και λέγανε μεταξύ τους:

Μπουρίνι έρχεται!...

Γιατί η θέσι αυτή του φεσιού σήμαινε ότι ο ναύαρχος ήταν θυμωμένος.

Κι' αυτή άκόμη η γυναίκα του κτύπαζε το φέσι του, όταν τον έβλεπε να γυρίζει στ' άρχοντικό του. Κι' αναλόγως της θέσεως βρισκόταν το φέσι στη θέσι του; Όλα πηγαίαν καλά!

Ήταν κατεβασμένο ως τα φρούδια; Μπουρίνι, μπουρίνι έρχεται! ψιθύριζε κι' η καπετάνισσα φοβισμένη.

Κι' όλοι μέσα στο υδραϊκό άρχοντικό... λουφάζανε!

Μία μέρα ο ναύαρχος Μιαούλης πρόσταξε το γραμματικό του να κάνει μία άναφορά στην κυβέρνηση και να της ζητήσει χρημάτα για την αγορά χοντρώ σκονιού, που τους ήταν άπαραίτητο.

Ο γραμματικός βούτηξε στην καλαμαριά το φτερό — γιατί με φτερό χνους γράφανε τότε — κι' άρχισε να συτάσσει την άναφορά: «Παρακαλούμε να μάς χορηγηθί πίοιως προς αγοράν καμίου κλπ...»

Όταν ο Μιαούλης άκουσε τις ελληνικούρες του γραμματικού του, βέβαισε και του φώναξε:

— Όχι! γκαμήλα, άδερφέ! Σκονί χοντρώ είπα θέλουμε. Γράφε «γούμενα»!...

Ο μεγάλος, ο άδολος πατριωτισμός του Ανδρέα Μιαούλη φανερώθηκε σ' όλο του το μεγαλείο, όταν του άναγγείλανε την είδησι ότι η Εθνική συνέλευσι διώρισε στα 1826 το γνωστό Άγγλο ναυτικό λώδο Κόχραν, άρχιναύαρχο του ελληνικού στόλου.

Έτσι, όταν πήγε από τη Συνέλευσι ο Άλέξανδρος Κοντόσταυλος και του άναγγείλε το νέο, ο Μιαούλης ούτε ταραχθηκε, ούτε κατσούρισε.

— Ελπίζω, ναύαρχε, πως είσατε σύμφωνος, του είπε ο Κοντόσταυλος.

— Εγώ; άποκρίθηκε ο Μιαούλης. Δώσε μου να υπογράψω και με τα δυο μου χέρια!...

Τη στιγμή αυτή, γράφει σχετικά ο Κοντόσταυλος το πρόσωπο του Ανδρέα Μιαούλη άστραφε από ειλκρινή, από άδολη χαρά.

Ο Ανδρέας Μιαούλης, όσο δεν ήταν φίλος των γραμμάτων, τόσο άγαπούσε, και μάλιστα με πάθος, το κρασί. Δεν πείστηκε σε τίποτα και δεν ένδιαφερόταν για τίποτα. Όλα τα κορόιδευε. Φαινόταν πως δεν ήταν γεννημένος για τίποτ' άλλο, παρά για να γίνη ένας από τους ήρωες του ελληνικού άγώνα. Όσοι τολμούσαν να του μιλήσουν για την έλπίδα, που είχαν ότι τα μικρά κοράδια της φωτιάς Έλλάδος με τ' άγύμναστα πληρώματά τους θα μπορούσαν να τα βάλουν με το μεγάλο έγχθικό στόλο, ο Μιαούλης τους κτύπαζε περιφρονητικά, δίχως να τους δίνι άπάντησι. Έχοντας την ταπεινή αυτή ιδέα για τις ναυτικές άμεις του Έθνους, όχι μόνο δεν έλαβε μέρος στις ένέστες των Φιλικών, πριν από την έκθεσι του άγώνα, αλλά και με τρόπο άπότομο και είρωτικό έδωκε το γεναίο Άιαντισσαρά, που άποπεράθηκε να τιν κατηχήσει στα της Φιλικής Έταιρείας.

Έτσι η Έπανάστασι βρήκε το Μιαούλη άπρόθυμο και ψυχρό. Με κανέ άδ τρόπο δε δέχονταν ν' αναλάβη την άρχηγία του υδραϊκού στόλου.

Ο Λάζαρος Κοντουσιώτης όμως, που ήξερε όχι μόνο τα έλαττώματά του, μα και τα μεγάλα του προτεήματα, δεσ' άπελπίστηκε. Μία μέρα κατέβησε να κοινοποιήσι μαζί του ιδιαιτέρως. Τί είπον μεταξύ τους είναι άγνωστο. Το βέβαιο όμως είναι ότι ο Μιαούλης έφυγε από το άρχοντικό του Κοντουσιώτη ναύαρχος των Υδραίων!

Κι' όταν γύρισε σπίτι του, η πρώτη δουλειά ήταν να χύση όλο το κρασί που είχε μαζέψει στις άποθήκες του. Έσπασε άκόμη κι' όλες τις πιπες του κι' έτσι σ' όλο το διάστημα του άγώνα, δεν έβγαλε στα χέρια του ούτε κρασί ούτε καπνό!

Μόλις ήρθε ο Καποδίστριας, ο Μιαούλης διατάχθηκε να κληρηθή της πειρατείας. Κι' άδεισε τόση δραστηριότητα, ώστε πριν περσίον λίγος καιρός, οι ελληνικές θάλασσες άπαλλάχθηκαν από αυτή τη μαστιγιά.

Είναι γνωστό ότι οι Υδραίοι, έπειδή διαφερόσθησαν με τον Καποδίστρια, γιατί ο Κυβερνήτης «έκαφε» (άπό άνταρ) στις δίκαες, αλλά και πρώτες απαιτήσεις τους για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του άγώνα, και που άσέβησαν τούσαν σε πολλά έκατομύρια, κέρριξαν στην Υδρα κοινότητα Έθνοσωλευσέως. Έσπεραν δε και πλοία για να επιβάλουν φόρους στα νησιά και σ' άλλα παραλία μέρη.

Ο Καποδίστριας όμως, μη μπορώντας ν' άνεχθή την κατέστασι αυτή, ζήτησε τη συνδρομή των ναύαρχων των τριών σημαϊκών δύναμεων, για να κατορθώση να έμπεδίση την παρούση αυτή φερόλογια. Μόνο, όμως, ο Ρώσος ναύαρχος δέχθηκε να βοηθήσει την κυβέρνηση.

Ο Μιαούλης, παίροντας θάρρος από την άδιαφορία των ίδιων άλλων ναύαρχων, αϊμαλώτισε τον ελληνικό στόλο κι' έτρεμάσαν να φύγη, όταν ο Ρώσος ναύαρχος τον είδοποίησε να παραδώση σ' αυτόν το στόλο. Ο Μιαούλης τότε βέβαισε κι' αντί να υπακούη στην πείσκησι εκείνη, έδωσε φωτιά στο στόλο και τον έκαψε.

Ο Ανδρέας Μιαούλης πέθανε στον Πειραιά, στα 1835.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΟΙ ΑΣΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρηγορία

Ίδων Άτθίδα στρομβουλνή εκπέζου ώραιότητος και λάτρης ών της καλλονής και πάσης καμυδότητος ηρώαμην την προσέγγισιν ώς έμπερος ανήρ, ότε, ώ παιδες, έμαθον πως άσπη πη χηρή! Και γαρ λυπούμαι σανάφως τας ταλαιπώρους χήρας, την τυχην της τής άγονον, περί πολλού, οϊκτεϊρας έσ-έψην μετά ζέσους και δη άπροσημετρίτου να κάμω άναπληρωσιν ενώ του μακροβιου. Έφ' ώ βαλυν κοστούμιον και δη πενήμιου τόνου και πλήρης καταλίθιως και δη και πλήρης πόνου μετέβην, οϊον τάχιστα, εις οϊκον της χήρας ίνα συγκλαύσωμεν ομυ το μάλα, γοερώς. Κι' όποια όντως συμπτωσις και θλίβερα συχ' ήττον εύρον την χήραν βράζουσαν του μνημοσύνου οϊτον κι' ίδων ότι χρειάζεται ι πεπαρηγορία εύθώς άνεφώνουνσι:—Ή! προσφιλή κυρία! Μη στέργης και μη θλίβεσαι δια τα (παρελθόντα, τον τεθνεωτα άφσον και οπεισον εις (τον ζώντα, όστις έμπρός σου ίσταται με ύφος ά- (ρεσιμανόν!...

Ότε η χήρ άνηγειρεν καθέτως έν τη (γανίον Μίαν τηγανέαν έφαγον και δη κεφα- (λήδον κι' έκείθεν άνεχώρησον γοργώς κι' (άναφανδόν, καθ' ό η χήρ ή σπεύσσα την γανίον να (άρη (λίγους δειν να έβραζεν και το... δι- (κό μου στήρι!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η άρχισυνούχος δνίς Ειρήνη Σκούφη, διευθύντρια της Σχολής Συνούδων αεροπλάνων.

Οι Έλληνίδες ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ένα όμορφο, μά και δύσκολο επάγγελμα

Μια μικρή ή μεγάλη άγωνία για τον έπιτάτη είναι πάντα τα τελευταία λεπτά της ώρας, πριν από την απογείωση του αεροπλάνου.

Από το μεγάφωνο ακούγεται μια γοητευτική γυναικεία φωνή: «Προσοχή, το αεροπλάνο μας είναι έτοιμο προς απογείωση...»

Είναι το μήνυμα της όμορφης κοπέλας, που φοράει τη στολή της Συνούδου αεροπλάνων—τη στολή ενός ώραιου, μά και σκληρού γυναικείου επαγγέλματος της εποχής μας — και που από τη στιγμή αυτή, ώσπου να φτάσει το αεροπλάνο στον ποσορισμό του, είναι η χαμογελαστή διασκόπς ιπταμένη οικοδόποινα, που θα φροντίσει τα πάντα και τους πάντες στο ιπτάμενο σπίτι της. Άληθινης φύλακας-άγγελος του έπιτάτη στο ούρανο ταξίδι του. Τα καθήκοντά της μάλιστα είναι πολύ περισσότερα και σπουδαιότερα απ' όσα έχει μια οικοδόποινα της...έπρας.

Θα υποδεχθί τον έπιτάτη-φιλοξενούμενό της με ενθουσιασμό καλωσόρισμα, που συνοδεύεται από ένθερμο γλυκό χαμόγελο, που έχει συχνά τη δύναμη να κάνει τους δειλούς να ξεχάσουν. Ως δια μαντείας, εκείνη τη στιγμή το φρόδο τους θα τακτοποιήσει κάθε έπιτάτη στο κάθισμά του, θα τον βο-θήσει να δέσει τη «ζώνη ασφαλείας», θα τον εφοδιάσει μ' εφημερίδες και περιοδικά κ' ακόγη, θα του δώσει... καραμέλες να πι-πλήξεν εν δυνάμει στο αεροπλάνο, για να μη βουίζουν τ' αυτιά του απ' το θόρυβο του μοτόρ.

Θα του φέρη έπιση, σεοίροντας με δεξιοτεχνία, το γεύμα, θα τον πληρο-φορήσει μιλώντας τη γλώσσα του, για διτιθήποτε γύρω από το ταξίδι του αεροπλάνου, ακόγη και για τον τρόπο της λειτουργίας του, την ταχύτητα και το ύψος που βρίσκεται κάθε στιγμή ή για τους τόπους και τις πόλεις που περνάει, κ' αν τον ενδιαφέρει, θα κάνει την περιγραφή τους και να του μιλήσει με πολλές λεπτομέρειες για την σύγχρονη ή την παλιότερη ιστορία τους.

Θα φροντίσει, έξ άλλου, για κάποια ενδιαφερόντα ψυχαγωγία του έπιτάτη, οργανώνοντας λόγους χωρίς ένα μικρό παιγνίδι ένγκυκλοπαιδικών ερωτήσεων με δώρα για τις καλύτερες απαντήσεις. Θα δώσει ιατρική βοήθεια, αν συμβή καμ-μία λιποθυμία ή κάτι άλλο. Ακόμη μπο-ρεί να ξεγεννήσει μια γυναίκα σ' έναν έκτακτο τοκετό.

Γενικά, είναι πάντοτε έτοιμη ν' αντι-μετώπιση μ' έπιτυχία ό,τι άλλο θα απαιτηθί το ταξίδι. Και πάντα με το χαμόγελο στα χείλη. Ακόμη και στις πιο δύσκολες ή σε τραγικές στιγμές θα πρέπει να κρατήσει τη ψυχραιμία της και το χαμόγελό της. Γιατί από τη στά-ση της αυτή θα γίνη πολλές φορές δυ-να-

τόν να αποφύγουν οι έπιτάτες έναν έ-πικίνδυνο πανικό.

Να ακόγη μια ιδιαίτερη περίπτωση άντοχης. Αν το αεροπλάνο πάση πολύ μεγάλο ύψος, όποτε ο αέρας αραιώνει και οι έπιτάτες ξαφνικά χωρίς να το καταλάβουν πέφτουν σε βαθύ ύπνο, που αν εξακολουθήσει η άνυψωση του αεροπλάνου μπορεί να γίνη επικίνδυνη, ή συνοδος είναι η μόνη που πρέπει να έχη την άντοχη να μη κοιμηθί, για να ει-δοποιήση ένδεχομένως τον πιλότο να κα-τεβάσει άμέσως χαμηλότερα το αερο-πλάνο του. Σπάνια περίπτωση βέβαια, αλλά και εδώ υπάρχει ρόλος για τη συνοδό.

Όλες αυτές τις άλθιες καταπληκτι-κές για την ηλικία της ιδιότητες πρέ-πει να έχη η συνοδος αεροπλάνων, για να την προσλάβουν στη δουλειά αυτή, που δημιουργήσε σαν καινούργιο επαγ-γελματικό κλάδο γυναικών και στην Ελλάδα η εξέλιξη της έπιτάτικης αερο-πορίας και η πύκνωση των δομολογίων στο έσωτερικό και στο έξωτερικό από ελληνικά αεροπλάνα.

Σήμερα είναι σε ύπρεια 25 παλαι-ότερες Έλληνίδες αεροσυνοδοί, 7 προ-σληθόσαν από άγιων έβδομάδων και 19 μόλις απεφοίτησαν από την Σχολή 'Ιπταμένων Συνούδων, που έγινε συστη-ματική πέρα τελευταία. Συνολικά 51 δ' αλή κοπέλλες άσκούν ένα ένδιαφέ-ρον, με πολλές τέχνες, αλλά και πολ-λές απαιτήσεις επάγγελα, που πότε-πότε γίνεται και σκληρό, όταν χοεί-ζεται εξαιρετική υπέρταση δυνάμεων και νεύρων, από πρόσωπα μάλιστα που άνηκουν στο εσθενές φύλο. Οι αερο-συνοδοί πρέπει να συμπληρώσουν 65 ώ-ρες πτήσεως τον μήνα. Δύο μέρες την έβδομάδα έχουν άναπαυσι.

Η φοίτησι στη Σχολή διαρκεί τουλά-χιστον τέσσερες έβδομάδες. Προηγούμε-νως δέ γίνεται η έπιλογή των αεροσυνο-δών από ειδικούς.

Απαιτούνται: 'Ηλικία 22-24 έτών. Άνάστημα 1μ.65-1μ.78. Άρίστη εξω-τερική εμφάνισι και γενική έντοπια. Ακολουθεί εξέταση στο βάδισμα, εξέτα-σι ναυτίας, υγειονομική εξέταση. Γρα-πτες και προφορικές εξετάσεις στα έλ-ληνικά, στα άγγλικά οπωρεωτικά και στα γαλλικά ή στα γερμανικά. Έκθε-σις ιδεών στα έλληνικά.

Κατόπιν, η ύπαρξια κάνει την πρώ-τη δοκιμαστική πτήση. Κι' όταν δά' α-τά πάνε καλά, η μέλλουσα συνοδος μπαί-νει στη Σχολή.

Όπως μάς πληροφορεί η διευθύντρια της Σχολής, άρχισυνούδος δνίς Ειρήνη Σκούφη, ακολουθείται το έλβετικό σύ-στημα εκπαίδευσως. Οι συνοδοί μαθαί-νουν μεταξύ άλλων: Ειδικούς όρους και λέξεις ταξιδίων στα άγγλικά και γαλ-λικά, κανονισμό Τελωνείων, ξένο συνά-λλαγμα, έξοπλισμό του αεροσκάφους, τε-χνικές γνώσεις αεροσκαφών, συστήμα-τα διασώσεως έπιτάτην, άναγγελία πτή-σεων, πρώτες ιατρικές βοήθειες, περι-ποίησι παιδιών, συμπεριφορά προς τους έπιτάτες και ψυχολογία έπιτάτην. Γεω-γραφία, ιστορία, άρχαιολογικές και έν-γκυκλοπαιδικές γνώσεις.

Μαθαίνουν ακόγη πώς θα φέρωνται σε έπίσημες δεξιώσεις και σε ύποδοχες έπίσημων.

Έτσι οι αεροσυνοδοί γίνονται πιά τέ-λειες για ν' αναλάβουν καθήκοντα. Ο μηνιαίος μισθός τους είναι από 2.200 ως 4.200 δραχμές, ανάλογα με τις ώ-ρες πτήσεως.

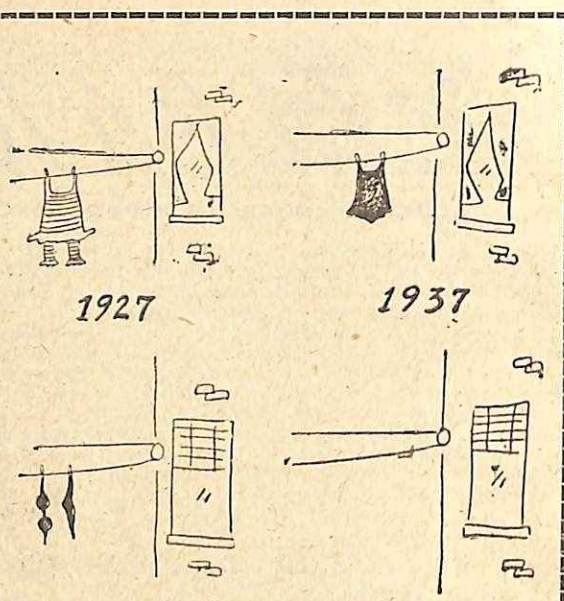
Οι Έλληνίδες αεροσυνοδοί θεωρού-νται από τις καλύτερες του κόσμου και διακρίνονται για την εύφρα τους, την ευγένεια και την όμορφη τους. Όπως είναι άυστηρά διαλεγμένες από κάθε πλευρά, αποτελούν, θα λέγαμε, τα ιδε-ώδη πρότυπα, τα μοντέλα της έργαζο-μένης γυναίκας της εποχής μας, που διατηρεί άπόλυτα την θηλυκότητά της — ακόγη και την τέχνη να μακιγιάρε-ται άψογα πρέπει να κατέχη η συνοδος αεροπλάνων — ένω είναι ταυτόχρονα και έργαζομένη.

Η άεροσυνοδος έχει στ' άλήθεια πολ-λύ λεπτή άποστολή. Και πίσω από το γλυκό χαμόγελο της κοπέλλας αυτής ύ-πάρχουν πολλές ευθύνες και έγνοιες, έκτός από τις οικογενειακές, γιατί έρ-γάζεται συνήθως για να συντηρήση οι-κογένεια.

Νεϊτά, χάρι, όμορφία, προσωπικό-της, άποφασιστικότης, είναι τα χορί-σματα της ιπταμένης αυτής Έλληνίδας οικοδόποινας. Μόρφωσι, ευγένεια, έρ-γατικότητα, τα συμπληρώνουν.

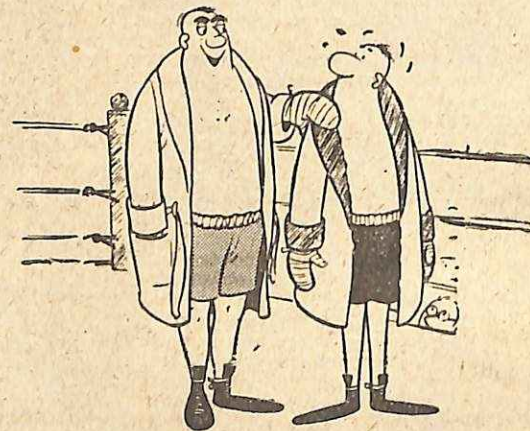
Και πάνω απ' όλα η αεροσυνοδος εί-ναι ένας αντιπροσωπευτικός τύπος Έλ-ληνίδας στα μάτια των ξένων και μία ιπταμένη πρέσβειρα της Ελλάδος στο έξωτερικό.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

1927

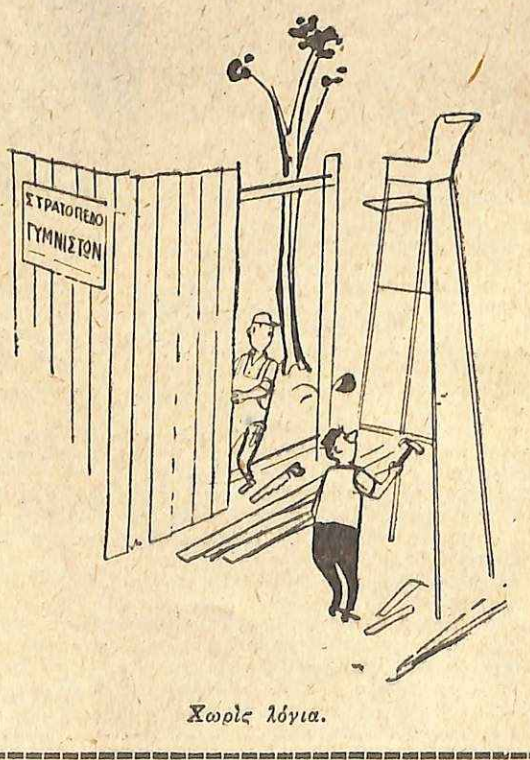
1937

1957

1967

Η εξέλιξη του γυναικείου μαγιού.

Χωρίς λόγια.

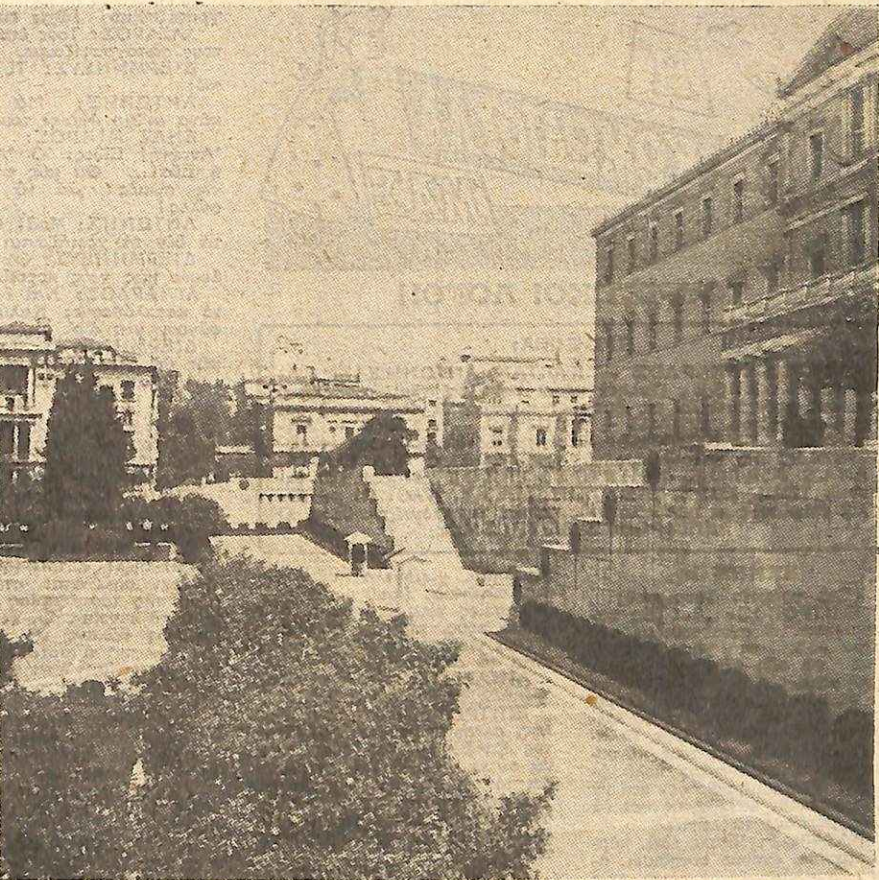
ΣΤΟ προηγούμενο σημείωμα, γραφοντας για το ζήτημα της βουλευτικής αποζημιώσεως — που τελευταία ανακινήθηκε — εκθέσαμε τις παλαιότερες αντιλήψεις, που ήθελαν τον βουλευτή να έχη και κάποιο άλλο επάγγελμα και κάποιον άλλο πόρο ζωής, έκτός από το βουλευ-τηλίκι, όποτε η αποζημιώσι έρχόταν σαν είδος συμπληρώσεως για τα έπιπρόσθετα έξοδα, που δημιουργεί η πολιτική. Και αναφέραμε για τη βου-λευτική αποζημιώσι των παλαιότερων πατέρων του Έθνους, που επί έναν αιώνα ήταν ίση, περί-που, με τις αποδοχές ενός γραμματέως α' τά-ξεως ύπουργείου ή το πολύ τηματάρχου και όχι με το προέδρου του Άρείου Πάγου—του άνω-τάτου κρατικού λειτουργού—όπως όρίζει ο τελευ-ταίος νόμος.

Είναι άλλωστε γνωστό πως όλοι οι παλαιοί πο-λιτευόμενοι έφαγαν τις περιουσίες τους στους πο-λιτικούς άγώνες και πέθαναν στην πείνα. Αυτή ήταν η καθιερωμένη τάξι στην Ελλάδα τον πρώ-τον αιώνα της έλευθερίας.

Υπάρχει όμως και η αντίθετη άποψι του ζη-τήματος, που έχει κι' αυτή τα έπιχειρήματά της: Και οι συνήγοροι της «ένισχυμένης» βουλευτικής αποζημιώσεως λένε πως με την πληθώρα των ψη-φίζομένων σήμερα νόμων, με τον κοινοβουλευτικό έλεγχο και με την παρακολούθησι των ζητημά-των της έπαρχίας του βουλευτού—παρακολουθη-σι με την καλή σημασία της λέξεως και όχι σαν μικροπολιτική συναλλαγή με τους ψηφοφόρους— ένας ευσυνείδητος βουλευτής δεν έχει καιρό να άσκη άλλο επάγγελμα κι' αν άκόμη δουλεύη 12 και 14 ώρες το είκοσιτετράωρο.

Κατά συνέπειαν, άφού δέ μπορεί ν' άσκη άλλο επάγγελμα και δέ μπορεί κανένας στα δημοκρα-τικά πολιτεύματα να ζητήσει από τους βουλευ-τάς να έχουν περιουσία, πρέπει η βουλευτική ά-ποζημιώσι να είναι τόση, ώστε να θάσνη για να ζήση ο βουλευτής και η οικογένεια του και να μη βρεθί στην άνάγκη ν' αναζητήση... άδύλους πό-ρους.

Και προσθέτουν οι ύποστηρικτές της μεγάλης βουλευτικής αποζημιώσεως ότι τα έξοδα ενός

Τα Παλά 'Ανάκτορα, όπου στεγά-ζεται σήμερα η Βουλή των Έλλήνων

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΗ Η ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

Οι δυο όψεις του ζητήματος

Βουλευτού δέ μπορούν να συγκριθούν με τα έξοδα ενός, έστω και ανώτατου, κρατικού υπαλλήλου. Το επάγγελμα δημοურγεύ δαπά-νεις. Όλοι οι βουλευτές των έπαρχιών πρέπει να έχουν διπλή κα-τοικία. Γιατί, αν έχουν για μόνη κατοικία την Άθήνα, πρέπει να πηγαίνουν συχνά — πικνά στην περιφέρειά τους, για να παρασκο-λουθούν τα τοπικά ζητήματα. Κι' αν πάλι μένουν στην έπαρχια, πρέπει ναρχωνται στην πρωτεύουσα για τις συνεδριάσεις της Βουλής.

Υπάρχουν άκόμη και πολλά άλλα έξοδα «καθιερωμένα» και πάντα θα βρεθούν φταχοί και δυστυχισμένοι συμπατριώτες του βουλευτού, που θα ζητήσουν την ύποστηρίξι του σε... χρήμα, έκτός από την πολιτική ύποστήριξι που τη ζητάει κατά κανόνα ολόκληρη η έπαρχια.

Με τα δεδομένα αυτά και με τις νεώτερες αντιλήψεις, σύμφωνα με τις όποιες ο βουλευτής πρέπει—αν θέλη να κάνει καλά τη δου-λειά του—ν' άφοσιώνεται έντελως στην πολιτική, όσο άσκει τα καθήκοντά του, τα σύγχρονα κοινοβουλευτικά κράτη, ιδίως τα μεγάλα, δίνουν σοβαρές βουλευτικές αποζημιώσεις: Χίλια δολλά-ρια το μήνα παίρνει ο βουλευτής στην Αμερική, έκτός από τις άλλες ευκολίες που έχει. Περισσότερα από τον Έλληνα παίρνει ο Γάλλος και ο Ιταλός κι' άκόμη οι βουλευτές μικρότερων κρα-τών.

Θά έπρεπε όμως να παρατηρήθι ότι ο τιμάρημος της ζωής στα κράτη αυτά είναι υπερδιπλάσιος από την Ελλάδα και ότι στην Άγγλία, που ο βίος είναι πολύ ακριβότερος από έδω, ο βουλευτής παίρνει γι' αποζημιώσι έκαστο χάρτινες λίρες το μήνα, δηλαδή, πολύ λιγότερα από τους Έλληνες συναδέλφους του.

Και προσθέτουν άκόμη, οι συνήγοροι της «γενναίας» βουλευ-τικής αποζημιώσεως, ότι σήμερα η πολιτική είναι επάγγελμα, που θέλει παρακολούθησι και μελέτη. Οι σύγχρονοι πατέρες του Έ-θνους δεν πρέπει να είναι—άλλο ζήτημα τί γίνεται—σαν τους παλαιοί που «παρίσταντο» μόνο στις συνεδριάσεις της Βουλής, άθωρον τους άρεσε, καθώς τους παρουσίαζε ένα τραγούδι μιας έπι-θεωρήσεως, πριν από μισόν αιώνα:

«Με καμιά διακοπή
μ' ένα «όχι» μ' ένα «ναι»
στών κοινών την προκοπή
τυνεισφέρω ρεφενέ...»

Και μου δίνουν για καφέ
ρουφετάκια ζηλεύτά.
Τι τα θέλεις βρ' άδερφέ;
Σου χρειάζονται κι' αυτά!»

Και τα μὲν ρουφετάκια δὲν ἔ-
παψαν σήμερα, ὅπως δὲν ἔπαψε
γιὰ τοὺς περισσότερους πατέρες
τοῦ ἔθνους ἡ καθιερωμένη παράδο-
σι τῶν παλαιότερων συναδέλφων
τοὺς νὰ πηγαίνουν έντελως «ἀμελέ-
τητοι» στὴ Βουλὴ.

Καὶ τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα —
τὸ σοβαρότερο—ποὺ παρουσιάζουν
οἱ ὁπαδοὶ τῆς «ένισχυμένης» βουλευ-
τικῆς ἀποζημιώσεως εἶναι: ὅτι κα-
νένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φο-
νάζη, ἀφοῦ κανένας δὲν ἐμποδίζεται
ἀπὸ τὴν ἄλληλ.

Αὐτὰ ὑποστηρίζουν οἱ συνήγοροι τῆς μεγάλης βουλευτικῆς ἀ-
ποζημιώσεως. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἀντίθετη ἀποψι, γιὰ τὴν ὁποία γρά-
ψαμε στὸ προηγούμενο σημείωμα. Καὶ οἱ δύο ἀπόψεις ἔχουν τὰ
ἐπιχειρήματά τους. Τὸ πρῶμα δὲν εἶναι περίεργο, γιὰτὶ καθεὶ νο-
μισμα—καὶ ἡ βουλευτικὴ ἀποζημιώσις ἔχει κάποια ἀνέσι με τὸ
νόμισμα—παρουσιάζει δύο ὄψεις. Καὶ μάλιστα τὴ μια διαφορετι-
κὴ ἀπὸ τὴν ἄλληλ.

Αὐτὰ ὑποστηρίζουν οἱ συνήγοροι τῆς μεγάλης βουλευτικῆς ἀ-
ποζημιώσεως. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἀντίθετη ἀποψι, γιὰ τὴν ὁποία γρά-
ψαμε στὸ προηγούμενο σημείωμα. Καὶ οἱ δύο ἀπόψεις ἔχουν τὰ
ἐπιχειρήματά τους. Τὸ πρῶμα δὲν εἶναι περίεργο, γιὰτὶ καθεὶ νο-
μισμα—καὶ ἡ βουλευτικὴ ἀποζημιώσις ἔχει κάποια ἀνέσι με τὸ
νόμισμα—παρουσιάζει δύο ὄψεις. Καὶ μάλιστα τὴ μια διαφορετι-
κὴ ἀπὸ τὴν ἄλληλ.

Στὴν πολιτικὴ, ἄλλωστε, τὰ ζητήματα τὰ παρουσιάζουμε ὁ-
πως θέλουμε ἢ «ὅπως μᾶς ἀρέσει», γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐκ-
φρασι τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀγγλῶν δραματικῶν. Οἱ ψηφοφόροι
μποροῦν νὰ διαλέξουν καὶ νὰ ταχθῶν ὑπὲρ τῆς ἐνισχυμένης ἢ τῆς
περιορισμένης βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως. Ἐκτὸς ἀν βρεθῶν σὲ
δυσκόλη θέσι, ὅπως οἱ Ῥωμαῖοι συγκλητικοὶ μ' εἶναι Ἀθηναῖοι σο-
φιστὴ ποὺ εἶχε παῖι στὴ Ῥώμη καὶ μίλησε στὴ Σύγκλητο—γιὰ τὰ
πολιτεύματα τῆς εποχῆς.

Τὴν πρώτη ἡμέρα μίλησε ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας. Οἱ συγκλητι-
κοὶ συγκινήθηκαν με τὰ ἐπιχειρήματά του, βρέθηκαν ἀπόλυτως
σύμφωνοι με ὅσα ἔλεγε καὶ τὸν ἐπευφήμησαν ζωρῶα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ σοφιστὴς ἀρχολόγηκε με τὴ δικτατορία. Πε-
ριέγραψε τ' ἀγαθὰ τοῦ τυραννικοῦ πολιτεύματος. Ἀλλὰ καὶ πα-
λιν οἱ συγκλητικοὶ συγκινήθηκαν, βρέθηκαν ἀπόλυτως σύμφωνοι
με ὅσα ἔλεγε καὶ τὸν ἐπευφήμησαν καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ζωρο-
τάτα...

Τὴν τρίτη ὁμος ἡμέρα συνήλθε ἡ Σύγκλητος, κορὴ τὴν παρου-
σία τοῦ Ἀθηναίου σοφιστῆ, καὶ ὕστερ ἀπὸ σύντομο συζητήσι ἀ-
ποφάσισε τὴν... ἀπέλασι τοῦ μακροῦ ἀπὸ τῆ Ῥώμης ὡς... ἐπι-
κινδύνου!

Οἱ Ἀθηναῖοι σοφιστὴς ἔχει ἀφήσει πολλοὺς ἀπογόνους στὴ
σύγχρονη πολιτικὴ, ποὺ παρουσιάζουν τὰ πράγματα ὅπως τοὺς
ἄρεσι ἢ μὴ ὅπως τοὺς... συμφέρεσι.

Στὸ λοιπὸ ἐναπόκειται νὰ μιμηθῇ τὴ ρωμαϊκὴ Σύγκλητο καὶ νὰ
τοὺς ἀπέλασῃ με τὴν ψήφο τοῦ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΙΝΑΡΔΟΣ — ΚΑΠΤΑΝ ΑΝΤΩΝΗΣ — ΚΑΠΤΑΝ ΛΑΖΑΡΟΣ: Παλιοί γέροι νησιώτες, που συνεχίζουν πιστοί στην ιστορία τις όμορφες παραδόσεις του άγιου και άδολου νησιού. **ΜΠΙΛΙΩ — ΚΟΝΤΥΛΩ — ΑΣΗΜΩ — ΑΝΘΟΥΛΑ — ΓΙΑΚΟΥΜΙΝΑ:** Χαριτωμένες ομορφότερες νησιωτοπούλες, σά φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα. **ΜΙΑ ΓΙΑΓΙΑ, ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ, ΤΑΣΟΣ, νεαροί του νησιού: ΤΖΩΝ, ΖΩΡΖ, ΖΑΚ, ΤΖΙΝ, ΜΑΓΚΥ, ΚΑΘΡΙΝ** κι άλλοι τουρίστες με παρδαλό γούστο και υπερμοντέρνο ύφος. Ο **ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ.**

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο Τουρισμού)
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: ...Σας παρακαλώ να συναντηθούμε σήμερα εδώ, στο γραφείο μου, για να σας εξηγήσω μερικά πράγματα. Καί, πρώτα-πρώτα τί σημαίνει «Τουρισμός». Τουρισμός, λοιπόν, σημαίνει να φέρουμε τους ξένους, τους πελάτες, άς πούμε, να τους κάνουμε να περάσουν πάρα πολύ ώρα καλά, ώστε να ξαναέρθουν και να μας στείλουν κι' άλλους και να τους πάρουμε τα λεφτά.

ΛΑΖΑΡΟΣ: «Εμείς εδώ, κύριε, Επιτρόπε, έχουμε συνηθίσει, όταν έρχονται ξένοι, να τους ταΐσουμε, να τους ποτίσουμε, να τους δώσουμε και το κρεβάτι μας και να μην καταδεχόμαστε μήτε ένα πράσινο φύλλο. Δώρα τους δίνουμε.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: Σύμφωνα, αυτό είναι πολύ ευγενικό, αλλά δεν είναι Τουρισμός. Και δυστυχώς πέρασαν τα χρόνια, που μπορούσαμε να κάνουμε περιποιήσεις τόσο άρχοντικά. Γιατί, να το παράδειγμα. Το νησί φουτορεί. Οι νέοι φεύγουν. Πας θα ζησετε; Με τα λίγα σταφύλια και τα φραγκόδουκα; Με τα ψάρια; Ψάρια έχει όλ' η θάλασσα. Θα τα πάρουν από 'δω να τα πλένουν στην 'Αθήνα; Δεν τα παίρνουν. Με τί θα ζησετε, λοιπόν;

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Με το φιλότιμο και με την περηφάνεια!
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: (κάπως σ' δυσκολη θέση): Τρώγονται αυτά, μπάρμπα-Λινάρδο μου;

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: «Αι» και το ει-κονοστάσι δεν τρώγεται, αλλά δεν πουλάς τις εικόνες για να μαγειρεύεις στιφάδο!
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: (σε πολύ δυσκολη θέση): ...Μά... έδω δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο! Δε θα παραδώσουμε «τά όσα ταίρια»!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι ποίμα;
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: Θέλω να πω ότι δε θα πειράξουμε τίποτε το ιερό από τις παραδόσεις μας. Θα κάνουμε απλά μια έντιμη επιχείρηση. Φαντασθήτε το νησί, σαν ένα τεράστιο ξενοδοχείο, το οποίο έμεις είμαστε υπάλληλοι. Υπάρχουν τουριστικοί λόγοι να γίνει αυτό. Να βοηθήσουμε το νησί και να ωφεληθούμε γενεώτερτα και το Κράτος.

ΛΑΖΑΡΟΣ: Έκανε το Κράτος για μας τίποτα, κύριε Επιτρόπε;
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: «Ε, μά τώρα...» δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά που λές, καπτάν-Λάζαρε!... 'Αλλά κι' έτσι να το πάρεις, κι' αν δε μας ενδιαφέρει το Κράτος, μας ενδιαφέρει το νησί!
ΛΑΖΑΡΟΣ: «Α, το νησί, μά-λιστα!

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: Σύμφωνα! Λες και το νησί... είναι ανεξάρτητο! Τέλος πάντων. 'Ας δούμε τώρα ποιά είναι τα καθήκοντά μας; Να συνηθίσουμε με τα γούστα των ξένων επιθεωρούντων.

Προθυμία, χαμόγελο, περιποίηση, ευγένεια, επιείκεια στις διανοητικές τους, υπομονή στα νεύρα τους, κι' ένα σύνθημα: «Όλα για τον ξένο!» Ο ξένος είναι το αφεντικό!

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Καλά το είπα 'γώ πως θα μας κάνουν δούλους!
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: Μα είναι δούλος, άναπτή μου, ο βαθύπλουτος ξενόδοχος, που τσακίζεται να σε περιποιηθεί και σου ανάθει το ταξίδι και λέει έκαστο χιλιάδες φορές στο δευτερόλεπτο «μερσί», «θάνκ γιου», «ευχαριστώ πολύ», και εγκράτεια τάντες!

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Δούλος είναι! Είναι δούλος με λεφτά! Κι' εγώ αφέντης «μπατίρης». 'Αλλο «ε-πεσμένος άρχοντας» κι' άλλο ύπνητης!

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: «Ε, μά δε συνεννοούμεθα, μπάρμπα-Λινάρδο μου!... Δείξε λίγη κατανόηση! Για το χατίρι μου, τέλος πάντων. Δε θέλω να κατεβάσετε το μούτρα σας με τους ξένους. Θέλω να κάνετε υποχωρήσεις. Υπάρχουν τουριστικοί λόγοι!... Και κάτι άλλο άκομψο. 'Η Μπίλω, η Κοντύλω, η Ασέμω, η Ανθούλα και η Γιακουμίννα, που είναι τα ομορφότερα κορίτσια του νησιού, να φορούν τις τοπικές γραφικές ενδυμασίες και να σεβρίζουν τους ξένους στο τουριστικό ξενοδοχείο.

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Δούλες, δηλαδή! Καλά, το είπα.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: 'Υπάλληλοι! Κακό είναι;

ΛΑΖΑΡΟΣ: Κακό ψυχρό κι' άναποδο.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ: Οι δεσποινίδες, που βοηθούν την οικοδόσποινα στις δεξιώσεις στην 'Αθήνα, δούλες είναι; 'Εμείς θα πούμε «σεβρίζουν δεσποινίδες των καλύτερων οικογενειών της νήσου, ευγενώς προσφερθείσαι»!

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: (κυτάζει και τους άλλους, που αυτό τους φαίνεται ασηχτήσιμο): «Α... αν είν' έτσι... καί μπορεί να γίνει.

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στο καφενείο της πλατείας)
ΛΙΝΑΡΔΟΣ: ...Μεγάλες φουρτούνες άναψε στο κεφάλι μας αυτός ο κύριος Τουρισμός! (Περνάει η Τζιν, η Κάθριν, η Μάγκυ, ο Τζών, ο Τζώρτζ, ο Ζάκ, με ιαγώ μπιρίνι και χορεύοντας στο δρόμο έρχο έντ ρόλ» και «Καλώφω»). Κόττα τσιτσιδωμά και ξεστρώμα! Θε μου, συχώρεσέ με!

ΛΑΖΑΡΟΣ: 'Εγώ δε μπορώ να ξεχωρίσω ποιά είναι τ' αγόρια και ποιά είναι τα κορίτσια.
ΚΑΘΡΙΝ: Τζώζων! «Καλώφω»!

ΑΝΤΩΝΗΣ: «Όλα πρέπει να τά... καλώφης, αλλά τάχεις άκάλυπτα.

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Πάει στο διάολο... Σόδομα και Γόμορα θα γίνει! Έδώ πέρα...
ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ: Ρωτάνε αν μπορούμε να σας πάρουμε φωτογραφία.

ΛΙΝΑΡΔΟΣ: 'Εγώ δε φωτογραφίζομαι! Τάχω σ'ε κακό.
ΛΑΖΑΡΟΣ: Τους έτοιμοθάντους φωτογραφίζουμε.
ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ: Τι να τους πώ;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Να βάλουμε κάνα ρούχο σπάνιο τους!
ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ: Καπτάν-Αντώνη! Είδες; Ο 'Αδάμ κι' η Εβ'α!... Θα μας ταραξούν τις σκυίες για να κόβουνε φάλλα!
ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπα! Ούτ' αυτό δεν τα χρειάζονται.
ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ: Θα καταλάβουνε πως τους κοροιδεύετε.
ΛΙΝΑΡΔΟΣ: Και δε π'α να το καταλάβουνε; Καλύτερα να φύγουν μια άρ' άρχιτερα!
ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ: Ναι, αλλά πώς θα γίνει Τουρισμός;
ΛΑΖΑΡΟΣ: Ξέρω κι' εγώ!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στην τραπεζαρία, το βράδυ, την ώρα που φρούτου, ενώ ο Τζακ κι' η Μάγκυ παίζουν «ά κάτρ μαιν» στο πιάνο).

ΤΖΩΝ (σκίπτα στο μεθύσι): 'Ελα! Κάθρη!... Θέλουμε «στρίπ-τς»!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΞΕΝΟΙ: Γιέ!... «Στρίπ-τς»! «Στρίπ-τς»! ('Η Κάθρη σηκώνεται, στέκει στη μέση της τραπεζαρίας κι' άρχίζει το «στρίπ-τς», που πραγματικώς θόκανε να κοκκινίσει και τον πιο άσπρωτό γλεντζή της παρισμένης νύχτας).

ΜΠΙΛΙΩ: Πά! Πά! Τι γίνεται εδώ;

ΚΟΝΤΥΛΩ: Καλέ δεν έχουμε ταίρια σπάνια τους;
ΑΣΗΜΩ: Κόττα καλέ! Ταίρια δε μένουν!... Μις Μπίλω!
ΤΖΩΝ: 'Ε!... Μις Μπίλω! 'Ελα έσύ! Μά κάνη «στρίπ-τς»!

ΟΛΟΙ: Γιέ! Μις Μπίλω «στρίπ-τς»! ('Ο Τζών, τρικλίζοντας, τραβούλαει τη Μπίλω, που του τραβούλαει τα μούτρα, ενώ η Κοντύλω, η 'Ασέμω και η Γιακουμίννα συμπλέκονται με το Ζώρτζ, με το Ζακ και με το Τζών, που... μεταχειρίζονται βίρα για να τις κάνουν να μιμηθούν την Κάθρη στο «στρίπ-τς». Στο τέλος, άρχίζει πιστοπόλεμος και ποτηροπόλεμος και φθάνει η... τουριστική άστυνομία).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο τουριστικό γραφείο)
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ (υπαγορεύει στη δακτυλογράφο):... «Έχω την τιμή να άναφέρω ύμιν, ότι άπαντες οι άνταθα ξένοι, άνεφορήσαν σήμερα την πρώταν, υπό την προστασίαν ίσχυράς ένοπλου άστυνομικής δυνάμεως, πρὸς άποφυγήν άπειληθέντος λυντσαρίσματος εκ μέρους των κατοίκων. Εύτυχώς, πλην τινών λιθοβολισμών, η τάξις έτηρήθη. Τα γεγονότα, τα όποια προηγήθησαν της θλιβεράς αυτής άναχωρήσεως, έχουν ως εξής...».

(Αυλαία).

ΕΠΙΛΟΓΗ

Σταμάτησε την κηδεία

Καθώς περνούσε μία κηδεία από κάποιο δρόμο της Μίσχας, τη σταμάτησε ένας άστυφύλακας της τροχαίας, για μία μικρή παράδρασι. 'Υποχρέωσε δε τη νεκροφόρο κι' όλα τ' άλλα αυτοκίνητα να κάνουν κανονική μεταβολή και να τον ακολουθήσουν ως το πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα, όπου οι παραβάτες πληρώσαν το σχετικό πρόστιμο!

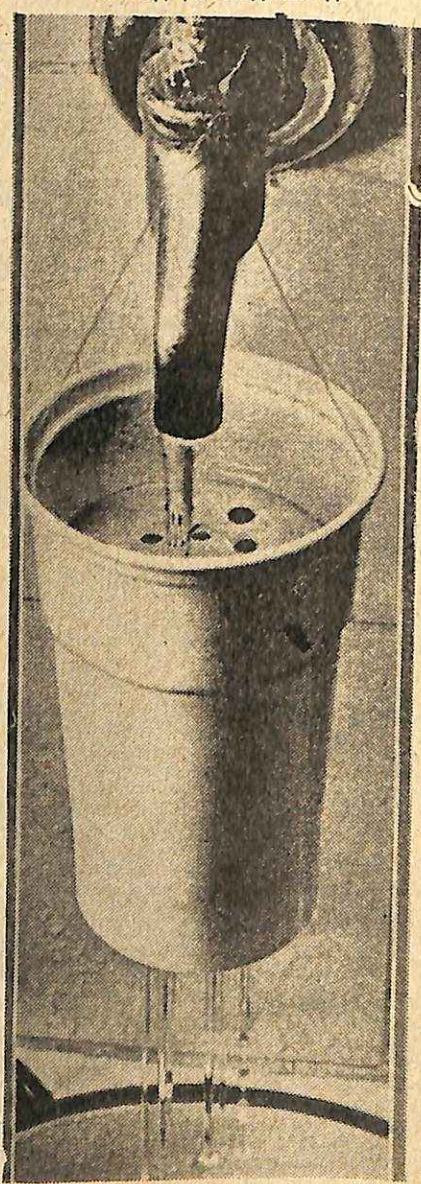
ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΦΙΑΤΡΟ ΝΕΡΟΥ

Το φίλτρο αυτό είναι γεφυρικής κατασκευής. Δεν άπαλάσσει μόνο το νερό απ' όλα τα βασιέρα για την υγεία περιεχόμενά του, αλλά και του άφαίρει τη βαρεία μωραδιά του χλωρίου, που χρησιμοποιείται, ως γνωστόν, το καλοκαίρι, σ' όλες τις μεγάλες πόλεις, για την απολύμανση του.

ΝΕΑ ΒΟΜΒΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Οι καμπύλες παίζουν σπουδαίο ρόλο στον κινηματογράφο κι' όλες οι χάρες προσπαθούν να έχουν μία «άτομική βόμβα». Οι Αμερικανοί διαφημίζουν παταγωδώς τις καμπύλες της Τζέιν Μανφίλντ και οι Άγγλοι υπερηφανίζονται για τη Σαμπρίνα τους. Στον τομέα αυτό υπερτερούν οι Γάλλοι, οι όποιοι όμως άνακόλυναν τώρα κι' αυτού τη βόμβα τους. Πρόκειται για την 24ετιδα Ζαννέτ Κλαίρ, η όποια θα γίνει σύντομα έπικίνδυνη αντίπαλος των άλλων γοητών της γαλλικής οθόνης.

ΩΦΕΛΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

το θαλάσσια λουτρό;

Τι συμβουλεύουν οι γιατροί μας

«Όλα τα παιδιά μπορούν να κάνουν θαλάσσια λουτρά το καλοκαίρι; Μπορούν όλη την ημέρα να παίζουν μέσα στη θάλασσα και κάτω από τον καυτερό ήλιο;

Για το εξαιρετικά σοβαρό αυτό ζήτημα για την υγεία των παιδιών, άς άναφέρουμε τις επιστημονικές διαπιστώσεις ειδικών γιατρών και καθηγητών μας:

Τα παιδιά, πρέπει να ξεκουράζονται το καλοκαίρι, λέει ο καθηγητής κ. Χωρέμης. «Αν δε το επιτρέπουν οι οικονομικά μέσα των γονέων τους ή αν μπορούν να μετασχούν ομαδικών κατασκηνώσεων, πρέπει ιδιαίτερος να δοθή προσοχή στην οργανική κατάστασι του παιδιού. Οι γονείς του πρέπει να συμβουλευθούνται τον παιδίατρο, που θα καθορίσει τί θα ώφελήσει το παιδί το καλοκαίρι: Το βουνό ή η θάλασσα. Ειδικά για τη θάλασσα χρειάζεται μεγάλη προσοχή, όταν το παιδί είναι άσθενικό και ίσως δεν του επιτρέπεται να κάνει θαλάσσια λουτρά.

Ο ύφηγητής κ. Ν. Ζερβός, έξ άλλου, τονίζει ότι τα θαλάσσια λουτρά είναι ή μόνη χαρά των παιδιών του 'Ελληνικού λαού, γιατί δεν έχουμε ψηλά βουνά, όπου θα μπορούσαν εύκολα να τα χαρούν. Κρούει όμως τον κώδωνα του κινδύνου στο ζήτημα της υγείας τους.

«Όλα τα παιδιά, λέει, δε μπορούν δίχως κίνδυνο να χαρούν τη θάλασσα. Τα άσθενικά παιδιά και ιδιαίτερα εκείνα, που έχουν μία οργανική πάθησι, πρέπει πρώτα να εξετάζονται και πολλές φορές δεν πρέπει να γίνεται τώες καταρήσι της θάλασσας, όταν δε υπάρχει οργανική πάθησι μπορεί να μην επιτρέπονται καθόλου.

Ο άναφέρωμε ένα γεγονός, που άσφαλώς δεν είναι το μοναδικό. Μία μητέρα, όπως άσφαλώς και πολλές άλλες, έκανε θαλάσσια μπάνια στο άσθενικό παιδί της με την έλπίδα ότι ο ήλιος κι' η θάλασσα θα το δυναμώναν. Κι' αυτό δίχως να ξέρη πόση ώρα πρέπει να κάνει ένα παιδί

«Από το ερχόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει μία έιαιρετική ένδιαφέροντος σειρά γραμμένη από τον εκλεκτό συνεργάτη μας

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Η ιστορία του στη ζωή και στον μπερντέ του

- ★ Πως έφτασε το θέατρο του Καραγκιόζη από τα ξένα στην 'Ελλάδα.
- ★ Καραγκιοζοπαίχτες δημιουργοί και Καραγκιοζοπαίχτες μιμητές.
- ★ Ποιοί δημιούργησαν τους τύπους του Μπαρμπαγιώργου, του Μορφονιού, του Χιώτη, του σιάρ Διονυσίου, του Σταύρακα, του Χαμαλαράκια και άλλους.
- ★ Παραστάσεις, μουσική, τραγούδι, φωτισμός, κίνησι, ήχοι και φωνές.
- ★ Ένας άνθρωπος κινεί όλες τις φιγούρες και κάνει όλες τις φωνές με τους ιδιωματισμούς και την προφορά κάθε διαλέκτου.

κλπ. κλπ.

μπάνιο και πόσο να μείνη άκάλυπτο στις καυτερές ακτίνες του ήλιου.

Έτσι το παιδί άρχισε ν' άδυναίξει περισσότερο και να χάνη τις δυνάμεις του. Λίγον καιρό κατόπιν παρουςίασε έλαφρό πυρετό. Όσο περνούσε ο καιρός, η κατάσταση του άοχισε να χειροτερεύη. Στο τέλος του καλοκαιριού, από το άσθενικό αυτό παιδί της, δεν είχε μείνει παρά ένας μαυρισμένος σκελετός. Όσο για τα δέκατα του πυρετού συνεχίζονταν.

Η μητέρα του άποφάσισε στο τέλος ν' άποπ' ένα γιατρό. Έκείνος τα έλασε από ό,τι άκούσε στο στόμα του παιδιού! Της συνέστησε να του βγάλη άμέσως πλάκες. Άποτέλεσμα: Το παιδί είχε ένα ανεπτυγμένο σπλήαιο στον πνευμόνα του! Κι' ώστόσο, οι γονείς του, που δεν ήξεραν ότι ήταν άρρωστο, το πήγαιναν στη θάλασσα και το άφηναν όλη τη μέρα να παίζει εκεί πέρα, μέσα στον ήλιο!

Ο γιατρός κ. Κελαϊδίτης κάνει μία ένδιαφέρουσα σχετικώς παρατήρησι:

Πρέπει να προσέχη κανείς ποιά ώρα κάνουν τα παιδιά το θαλάσσιο λουτρό τους. Το μπάνιο το ώφελει πάντα και τους τόνώνει το άπόγεμα, όταν γίνεται μόνο το άπόγεμα και όταν δεν τα έκθέτουμε στις ακτίνες του ήλιου. 'Η υπερβολική ήλιοθεραπεία βλάπτει κι' άποτελεί άληθινό έγκλημα για το παιδί. Έκεινο όμως, που χρειάζεται είναι το αερόλουτρο. Πρέπει ν' άφήνουμε όσο μπορούμε πιο γυμνά τα παιδιά να παίζουν στη σκιά κι' όχι στον ήλιο. Οι καυτερές ακτίνες του είναι έπικίνδυνες για τον οργανισμό τους.

«Όλα τα παιδιά, μπορούν να χαρούν το καλοκαίρι τη θάλασσα; ρωτήσαμε το γιατρό.

— Ναι, όλα τα παιδιά...

— Κι' άκόμα τα άσθενικά καθώς κι' εκείνα που έχουν οργανικές παθήσεις;

— Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονίσω κανείς το έξης: Δεν υπάρχουν πολλές οργανικές παθήσεις, που άπαγορεύουν τα θαλάσσια λουτρά. Άλλωστε, το άρρωστο ή το άσθενικό παιδί το παρακολουθεί κάποιος γιατρός ή το έχει εξετάσει. Κι' αυτός ο γιατρός, που ξέρει την άντοχή του οργανισμού του, μπορεί να καθορίση αν πρέπει ή όχι να κάνει θαλάσσια λουτρά... Οι περιπτώσεις αυτές, όμως, δεν είναι πολυάριθμες. 'Η θάλασσα είναι ή χαρά του παιδιού. Μά πρέπει να προσέξουμε για να μη κουράζεται πολύ και να μη εξαντληται ο οργανισμός του. Πρό πάντων δε επιβάλλεται να μην το άφήνουμε στον ήλιο.

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι οι γιατροί συνιστούν να εξετάζεται το παιδί, πριν το άφήση κανείς να χαρή τον ήλιο και τη θάλασσα. Κυρίως δε τη θάλασσα, που σήμερα θεωρείται ότι θεραπείει τα πάντα, άκόμη και τις παθήσεις της καρδιάς!

Ο οργανισμός του παιδιού είναι τρυφερός και γι' αυτό χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή και προστασία. Γι' αυτό πρέπει να του διαλέγουμε πάντα με επιμέλεια την κατάλληλη έξοχή, που μπορεί πραγματικά να το ώφελήσει.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

★

Άγγελτρία μετά τούρτας

Σε μία μικρή έπαρχιακή έφημερίδα των 'Ηνωμένων Πολιτειών δημοσιεύεται ή ακόλουθη έιδοποίησι: «Όλα τα άγγελτρία γάμου, που δε θα συνοδεύονται κι' από μία τούρτα, θα δημοσιεύονται σε μία γωνία με μικροσκοπικούς χαρακτήρες».

Επίμαχοι βίχλοι

ΕΛΠΙΔΕΣ... ΦΛΟΥΔΕΣ

Στης μιζέριας μας τα χρόνια και στις δυσκολίες (μας ώρες, τα καλύτερά μας φρούτα φεύγουν για τις ξένες (χώρες) και στών φρούτων την πατρίδα θ' άπομείνουν (στερνά) καί μούσμουλα μονάχα και κορόμπηλα ξένα!

★

«Έτσι ο φτωχοπολίτης κι' ο φτωχοϋπαλληλάκος, με των φρούτων την αξία την υπερεξογκωμένη θα μαθαίνη απ' τον μαγάνη «πόσα άπιδία βάζει ο (σάκκος) και «βερύκοκο, πρό πάντων, τι έστι και τι σημαί (νει)»!

ΝΕΑ ΜΠΕΡΙΚΕΤΙΑ

Τα μεγάλα πρακτορεία όμιλούν μετά χαράς περί μιας καινούργιας βόμβας, λεγομένης «καθα- (ράς), ή όποια νέους δρόμους έπιστήμη θα χαράξη και του σύμπαντος τις χώρες προσεχώς θα συντα- (ράξη)!

★

Με το δίκιο του, ο κόσμος, έπομένως, λαχταρά και την γνώμη του συνάμα φανερά διακηρύσσει, ότι δε θα είναι ή βόμβα ή καινούργια «καθαρά», μά την πλάσι μας τη δόλια μονομιὰς θά...καθαρίση!

ΕΥΤΥΧΩΣ

Τζίφος βγήκε, στο φινάλε, ο περίφημος δ «σάκκος», που ζητούσε να μας γίνει μέγας τσάμικος ταμπάκος και προτού να βγή στην πιάνσα πήγε επ' άπειρον (στη μπάντα, ή στην κυριολεξία... τσουβαλιάστηκε για πάντα!

★

Άλλά και του «τραπέζιου» το άρόρητο το σχήμα άπέβληθη απ' των θηλέων τα καλλιγράμια κομμά και μπορεί να πη κανένας, αθώρει και παραχόμα, πως του...τραπέζιου εκείνον ήταν λίγα τα...ψωμά!

ΤΕΛΟΣ ΑΔΟΣΘΝ

Συνέληφθη τελευταίως, ο πολλός ο Σπανοδάκης, που τους άστυνομικούς μας άνηγάλησε πλειστάκι, που ως άσος της άπάτης, υ' άλλους λόγους, φη- (μιζόταν) και παρίστανε τον άγιο κι' «άγιος» έπωνομαζόταν!

★

Μά του κόπηκε για πάντα ή δόξ της άγιωσύνης και ο άσος της άπάτης, μά και της άνωμόνης στη φυλάκα θα περάση τη ζωή του έδω και πέρα, έπειδή σε τέτοιον άγιο δεν άρκει μόνο φοβέρα!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ... ΚΥΝΙΚΕΣ

Είς Κηφισίαν, πρό τινος, έκλήθη το κοινόν του εύκλεους του. Άστεώς, μά και των προατίων, για ν' άπολαύση μία κοινή επίδειξι κυνών και να χαρή την όμορφια των...άνυλοκαλλιστείων!

★

Κι' εκεί, λοιπόν, που λέγαμε πως είχαμε ξεμυλέξει από τα ξεφαντώματα των «Μις» τα πιο ποικίλα, να πούμε, καταλήξαμε, εύλόγως κι' επί λέξει: «Γλυτώσαμε απ' τη Χάουεδι και πέσαμε στη...» (Σκύλλα)!

ΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΦΟΡΟΙ

Τ' οδικόν το δίκτυόν μας για να καλοσυνητηται, απαραίτητος ο φόρος ο καινούργιος θεωρείται, μά και τέλη, σ'ον τοίς άλλους, ειδικά θα προστεθούν, προκειμένου νεοί δόμοι προσεχώς να χαραχθούν.

★

Τέλη έκτακτα τοντέστιν κι' ειδικός έπίσης φόρος ή κατάσταση των δρόμων επιβάλλει κι' επιτάσσει κι' ο Ρωμύς παρ' όλον ότι θάχη ώραιες λεωφό- (ρους), από τη φορολογία σ' άδιέξοδο θα φτάση!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σε μία ιδιωτική γυναικολογική κλινική της Αθήνας η Μαριλένα Βάντη φέρνει στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Ο άντρας της, ο Αλέξανδρος Βάντης, ένας πάρα πολύ δημοφιλής νέος εικοσιέξι χρόνων, ο πατέρας του, ο οποίος του, οι θείες του — πλούσια αριστοκρατική οικογένεια — καθώς κι ο πατέρας της Μαριλένας, ενθουσιασμένοι όλοι, προσφέρουν προίτium για γυναικό κληρονόμο τους το μωρό. Μα το παιδάκι γεννήθηκε πολύ αδύνατο και πεθαίνει στα χέρια του γιατρού. Όλοι μένουν σαν κεραυνόχτυπημένοι και η μόνη τους παρανορία είναι ότι ύστερ' από ένα χρόνο θ' αποκτήσουν άλλο γυναικό κληρονόμο. Ο μόνος απορηγός τους είναι ο Αλέξανδρος Βάντης, που ο θάνατος του παιδιού του τον έκανε να θυμηθεί τη μεγάλη αγάπη της ζωής του, τη Φανούλα, μία όμορφη, μα φτωχή κοπέλλα, που την είχε κάνει δική του και που είχε υποσχεθεί στους δικούς της ότι θα την παντρευόταν. Ο πατέρας του όμως, ο Φίλιππος Βάντης δεν έδινε τη συγκατάθεσή του γι' αυτόν το γάμο κι' ανάγκασε μάλιστα τον Αλέξανδρο ν' αρραβωνιασθεί με την κόρη ενός βαδύ-πλουτου φίλου του, τη Μαριλένα Φράτο-γλου, που κι' εκείνη αγαπούσε κρυφά ένα φτωχό ζωγράφο. Ο Αλέξανδρος ωμολόγησε τότε όλη την αλήθειά στη Φανούλα κι' εκείνη, που τον λάτρευε, πήρε την απόφαση να θυσιάσει και διέλυσε τον αρραβώνα της, λέγοντας στους δικούς της ότι δεν τον αγαπούσε πιά. Έτσι ο Αλέξανδρος έκανε το γάμο του με τη Μαριλένα. Από την πρώτη όμως νύχτα σκέφτηκε να την αφήσει και να φύγει. Άλλα κατάλαβε πως, αν φαινόταν δειλός, θα πήγαινε χαμένη και η θυσία της Φανούλας...

8ον «Έτσι προσπάθησε να φερθεί, όπως περίμεναν όλοι από αυτόν. Κι' η Μαριλένα δέχθηκε μ' όλη τη φυσικότητα αλλά και δίχως να δείχνει την παραμικρή αντίδραση.

Στο ταξίδι έπειτα ήσαν κι' οι δύο τους τη λύτερσι, στο ένδιαφέρον που αισθάνονταν για τα καινούργια πράγματα, που έβλεπαν. Όταν τριγύριζαν στα μυσεία και στους δρόμους κάθε καινούργιας πολιτείας, ανασταίνον έλευθερα κάπως κι' έφευγε από τα μάτια τους το σύννεφο της μελαγχολίας. Όταν κλείνονταν όμως στο δωμάτιό τους κι' έμεναν ο ένας δίπλα στον άλλον, τότε βάλεγε κανείς πως κάποιο τείχος έπεφτε ανάμεσά τους. Ένα τείχος από μαύρα σύννεφα, που τους εμπόδιζε να γνωριστούν και ν' αγαπηθούν.

Ερχονταν στιγμές, που ο Αλέξανδρος ένοιωθε πως το μυαλό του σάλευε.

Όταν έσφιγγε στην αγκαλιά του αυτό το αδιάφορο πλάσμα, που δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια για να τον έλκυση του έρχονταν να βάλει τις φωνές.

Τυραννική ή θυμική ενός άλλου αγκαλιάσματος, του πλημμύριζε όλη του την ύπαρξη. Κι' η αγάπη του για τη Φανούλα φούντωνε, έπαιρνε άβυσσους διαστάσεις, πετούσε γιγάντιες ρίτσες, που μάστιγαν κάθε προσπάθεια ν' αγαπήσει τη γυναίκα του.

Τι συνέβαινε στην καρδιά της Μαριλένας;

«Θάβαζα στοίχημα πως τα ίδια αισθάνεται κι' αυτή» συλλογιζόταν πολλές φορές ο Αλέξανδρος, όταν την ένοιωθε ετοιμη να τον αποκρούση κι' ως φερόταν υποτακτικά, άψογα.

Χωρίς να ξέρει τίποτε για την άτυχη αγάπη της κοπέλλας, λες και τα μάστευε όλα: Η σκέψη του άγγιζε στην πραγματικότητα. Δεν την ρωτούσε όμως τίποτα. Όπως δεν ήθελε να του αναφέρουν για τη μυστική του την αγάπη, έτσι σεβόταν και το μυστικό της γυναίκας του.

— Έτσι κι' αυτή γάκενε κάποια θυσία για να με παντρευτεί, συλλογιζόταν. Γιατί όχι; Τι εμπόδιζε να είχε χαρίσει κι' αυτή την καρδιά της σ' ένα νέο, που το μόνο του μειονέκτημα θα ήταν η φτώχεια του;»

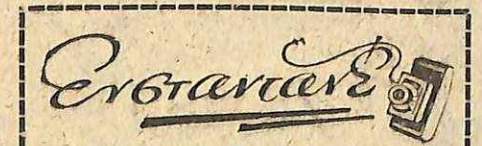

«Όταν σκεφτόταν έτσι, συμπαινούσε κάπως τη Μαριλένα, με τη χλωμή, άχρωμη μάλλον όμορφιά της.

— «Αν μπορούσαμε να μιλήσουμε ελεύθερα ο ένας στον άλλο, σαν αδέρφια, ν' ανοίξουμε την καρδιά μας, ίσως νάμαστε πιο ευτυχισμένοι. Αλλά αυτό δε γίνεται, να γκρεμίσουμε και την αταπάλχη αυτή, που αγαπιόμαστε κι' ότι είμαστε ευτυχισμένοι...» σκεφτόταν.

Στις πανσιόν όπου τύχαινε να μέινουν, ταξιδεύοντας από τη μία πόλη της Ευρώπης στην άλλη, πολλές φορές τους πείραζαν, με χαμόγελα, για την ευτυχία τους: — Τα περισσότεράκι! τους έλεγαν. Πώς φαίνεται πως είσαστε νεόνυμφοι!

Χαμογελούσαν κι' οι δύο τους ευγενικά, κι' αισθάνονταν μία ικανοποίηση τουλάχιστον.

Ο όρκος

Νέοστιμο κορίτσι η Λένα, πολύ νόστιμο και γι' αυτό έχει ξετρελλάνει τον Ντιντ' με τα φλογερά μαύρα μάτια της, τα κατακόκκινα χείλη της και το φιδίοιο κορμί της. Την αγαπούσε τόσο τρελλά, που αποφάσισε να την πάρη γυναίκα του.

Δισταζε όμως πάλι, γιατί ο κόσμος έλεγε πολλά γι' αυτήν. Αυτά βέβαια, δεν τα πίστευε ο Ντιντ'ς, αλλά τέλος πάντων δισταζε...

«Ένα βράδυ, που την συνάντησε στο ίδιο μέρος το γνωστό, μεθυμένος από τις ματιές της και το άρωμα που σκορπούσε, συλλογιζόταν πως έπρεπε να της πη πως θα την πάρη.

Πριν όμως δώσει το λόγο του, θέλησε για να καθουχάσει τη συνείδησή του, να τον διαβεβαιώσει η ίδια για τον έρωτά της και τη φρονιμάδα της.

— Έλα, χρυσή μου, άρχισου μου πως αγαπάς μόνο έμένα και πως δεν αγαπάς ποτέ κανένα άλλον! της είπε.

Κι' εκείνη, μέσα στην ερωτική παραζάλη, του ψιθύρισε:

— Στο όρκιζομαι στη ζωή του... μου!... Ο ΦΑΚΟΣ

στον πως ήξεραν να φερθούν άψογα.

Μέλλουσα μητέρα

Στο δεύτερο μήνα κιόλας του ταξιδιού τους, η Μαριλένα του ανήγγειλε πως είχε αισθανθεί τα πρώτα συμπτώματα της μητρότητας.

«Ένοιωσε την καρδιά του να κλωτσάει μέσα στο στήθος του ο Αλέξανδρος. Ήταν μία άγρια χαρά, η ήταν ένας ανεξήγητος, πόνος που έκανε την καρδιά του να χτυπάει έτσι!

Η γυναίκα του τον κύτταζε στα μάτια, και περίμενε. Η χλωμή της σιοιογνώμια φαινόταν αλλοιωτική, πιο ζωντανή, πιο γυναικεία.

Την έσφιξε στην αγκαλιά του αθόρμητα και τη φίλησε. Η φωνή του άκουστηκε πνιγμένη:

Είμαι πολύ χαρούμενος Μαριλένα!

Η λέξη «αγάπη μου» δεν έρχονταν στα χείλη του. Ούτε κι' αυτή τη στιγμή, που έπρεπε να την αγαπάει αληθινά, που έπρεπε να τη νοιώθει σαν ένα κομμάτι του έαυτού του, μπόρεσε να αισθανθεί πραγματική αγάπη για τη γυναίκα του.

Αναστέναζε ανάσφαρα η Μαριλένα, και σπληνώνοντας τα πολύ ανοιχτόχρωμα μάτια της στα δικά του, τον ρώτησε:

— Λες να το γράφουμε αμέσως στους δικούς σου;

— Αμέσως, φυσικά! αποκρίθηκε αυτός.

Δεν είχε γράψει σχεδόν καθόλου στους γονείς του από την ημέρα που έφυγαν, από την Ελλάδα. Δεν ήξερε τι να τους γράψει. Συγκινόνταν τα κατά συνήκην ψέμματά. Ψέμμα θα ήταν αν τους έγραφε πως είναι ευτυχισμένοι. Έτσι προτιμούσε να μη τους γράφει, παρά δυο λόγια τυπικά, για να μην ανησυχούν, κάτω από το γράμμα της Μαριλένας. Αυτή έγραφε συστηματικά μία φορά την εβδομάδα. Ένα γράμμα στα θεορικά της κι' ένα γράμμα στη δέια της, την Ουρανία. Το γράμμα προς τα θεορικά της τ' άφηνε ανοιχτό, κι' ο Αλέξανδρος το διάβαζε και συμπληρώνει αν χρειαζόταν κάτι, επειδή οι επιστολές της Μαριλένας έμοιαζαν πιο πολύ με ελλείδα ήμερολογίου. Έξιστορούσε τη ζωή τους και στις παραμικρές της λεπτομέρειες. Δεν έγραφε όμως καιμιά κρίση, καιμιά ιδέα προσωπική. Ανεφερε τα γεγονότα στεγνά, τυπικά.

«Έτσι απλά και τυπικά ανέφερε κι' ο Αλέξανδρος στον πατέρα του την είδηση που θα τον έκανε ευτυχισμένο.

Η απάντησή ήθε τηλεγραφική: «Όλοι πανευτυχείς. Επιστρέψατε αμέσως».

Δεν βιάστηκε ωστόσο ο Αλέξανδρος να συμμορφωθεί με τη διαταγή του πατέρα του. Όσο συλλογιζόταν την Ελλάδα, τόσο ένοιωθε την καρδιά του να σφίγγεται.

Στην ξενιτιά δεν αισθανόταν τον πόνο του για τη Φανούλα τόσο οξύ, όσο κατάλαβε πως θα τον αισθανόταν στην Ελλάδα. Μάντευε την απέραντη θλίψη, που θα τον έπαινε μόλις θα γυρίζε.

Και πραγματικά, δεν πρόφτασε να πατήσει το πόδι του στο χώμα της Αττικής κι' ένοιωσε μία άκατανίκητη επιθυμία να δει την αγαπημένη του.

Τραγωδία

Δεν της είχε γράψει όλο τον καιρό που ταξίδευε. Πολλές φορές είχε δοκιμάσει να της γράφει, κρυφά κρυφά από τη γυναίκα του. Άρχιζε την επιστολή του με λόγια πωρινα και τα δάκρυα έδρεγαν το χαρτί. Έσχιζε όμως το γράμμα αμέσως κι' έπιανε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια, έπειθι αισθανόταν το νου του να σαλεύει.

«Είναι είρωνεία να της γράφω, συλλογιζόταν. Η κοπέλλα αυτή με ντροπίασε με τη μεγαλοψυχία της. Τι να της γράφω; Πώς τη θυμάμαι πάντα, πως η καρδιά μου ραγίζει στη θύμησή της; Πως είμαι δυστυχισμένος; Λόγια, λόγια. Σε τί θα

την ωφελήσουν; Θα την κάνουν μοιά να πιο δυστυχισμένη. Κι' έμένα μπορεί να με ταπεινώσουν πιο πολύ!»

Έτσι άφησε τον καιρό να περάσει χωρίς να επικοινωνήσει διόλου μαζί της. Τώρα όμως, μόλις έφτασε στην Ελλάδα, το πρώτο που σκέφθηκε ήταν να της γράψει πως θέλει να την ιδει.

«Κι' αυτό δε θα την παρηγορήσει, σκεπτόταν. Κι' όμως δεν είναι ανθρώπινο να μη της δώσω σημείο ζωής».

Δεν ήξερε όμως πως να επικοινωνήσει μαζί της. Στο Ώδειον πιά δε θα πήγαινε η Φανούλα. Ασφαλώς θα είχε πάρει το δίπλωμά της. Στο Γιώργο ντρεπτόταν να πάει. Τα μάγουλά του κοκκίνιζαν μονάχα στη σκέψη πως είχε παίξει μία κωμωδία με τον αδελφό της αγαπημένης του, πως είχε παραδεχθεί να τον βοηθήσει μία δυστυχισμένη κοπέλλα με τόσο θυσία.

— Κι' όμως, πρέπει να την ιδώ! Πρέπει! έλεγε.

Στο τέλος αποφάσισε να της γράφει. — Πρέπει να της στείλω ένα γράμμα. Είναι η μόνη πιθανότητα να επικοινωνήσουμε, χωρίς να μάς πάρη κανείς άλλος είδηση!

«Αγαπημένη μου, της έγραψε. Θα ήθελα να σε ιδώ. Αν νομίζεις πως δε θα σε στενοχωρήσει πολύ να με ιδής, απάντησε μου και όρισε μου που θέλεις να συναντηθούμε».

Της έδινε ένα αριθμό τηλεφώνου και ωρισμένη ώρα κάθε μέρα, στο γραφείο κάποιου φίλου του.

Η καρδιά του χτυπούσε την πρώτη μέρα, που πήγε να περιμένη την απάντησή της. Δεν είχε δώσει εξηγήσεις περί τίνος πρόκειται στο φίλο του κι' εκείνος χαμογελούσε πονηρά και τοκλεινε το μάτι, λες και ήξερε ότι ήταν για κάποια ερωτική περιπέτεια.

Το τηλεφώνιο χτύπησε την ωρισμένη ώρα κι' ο Αλέξανδρος τ' άσπαξε.

«Ο κύριος Βάντης είναι αυτού;»

«Όλη η χαρά έδωσε μέσα του. Η φωνή που τον ζήτησε ήταν ανδρική. Του φάνηκε πως αναγνώρισε τη φωνή του Γιώργου Πρεντίδη.

— Ο ίδιος αποκρίθηκε.

— Έσύ είσαι; Αλέξανδρε; Τώρα πιά δεν είχε αμφιβολία. Ήταν η φωνή του Γιώργου, θλιμμένη, παράξενη.

— Ναί, εγώ... είτε ο νέος με φωνή κομμένη από την αγωνία.

— Θέλω να σε ιδώ. Μπορείς να περάσεις από το σπίτι ή που άλλου θέλεις να συναντηθούμε;

— Μα τί συμβαίνει; Για όνομα του Θεού, Η Φανούλα...

— Θέλω να σε δω. Πές μου που θα σε βρω, αν δε θέλεις σπίτι σου...

Θα περάσω από το σπίτι, αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. Σήμερα το απόγευμα.

— Σε περιμένω στις έξη, αποκρίθηκε ο Γιώργος κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

Η καρδιά του Αλέξανδρου χτυπούσε δυνατά. Αυτό το μυστήριο τον τρώαζε.

— Τι συμβαίνει; με τη Φανούλα; Μήπως δεν είναι καλά; Μήπως τσάκισαν τα νεύρα της και δε μπόρεσε ν' αντέξει σε τόσο θυσία;

Οι ώρες του φάνηκαν ατέλειωτες, ώπου να βρεθεί πάλι στην πόρτα του σπιτιού, όπου είχε γνωρίσει την ευτυχία.

Είχε μη τη φθινόπωρο. Η κληματαριά φυλλορρούσε κι' έστρωσε την αλλέα με χρυσόκοκκινα φύλλα. Τα σύννεφα περιούσαν απάνω από τον ήλιο, σκίαζαν τη θάλασσα, την έκαναν να φαίνεται τότε μολυβένια, τότε γαλανή.

Όλα έδειχναν τον έρχομό του χειμώνα. Κι' εκείνο πούκανε έντοπωσι στον Αλέξανδρο ήταν πως ο κήπος φαινόταν παραμυθιμένος.

Η καγκελλόπορτα ήταν ανοιχτή. Προχώρησε προς το σπίτι, και κανένας δεν παρουσιάστηκε να τον προύπαγγη. Ένας κόμπος ανέβαινε στο λαιμό του. Την έβλεπε μπροστά του την αγαπημένη του να τρέχει με τα έβενια μαλλιά της κυματιστά στους ώμους της, με το γεροδεμένο της κορμάκι τριζάτο, γεμάτο υγεία, με τα μάτια της, που έμοιαζαν με βιολέττες, και με το παιδιάτικο χαμόγελό της που φώτιζε την πλάση πιο πολύ κι' από τον ανοιξιάτικο ήλιο.

Όταν έφτασε στο σπίτι, είδε το Γιώργο να στέκει στο κατώφλι. Ήταν αδύνα-

τος, γλωμός, και φαινόταν πολύ δυστυχισμένος. Τρύπωνε βουβός το χέρι. Παρέκει η υπέρτα καδόντα σε μία ψάθινη πολυθρόνα κι' ήταν η σκιά του έαυτού της. Δεν τόλμησε να της δώσει το χέρι ο Αλέξανδρος, ένα φοιχτό συναίσθημα ένοχης τον έπνιγε.

Στη γωνιά τα όργανα, το βιολοντσέλλο και το βιολί, κι' η κιθάρα, το ένα απάνω στο άλλο μαρτυρούσαν ότι καιρό τώρα κανένα χαρούμενο χέρι δεν τα είχε άγγιξει. Και το πιάνο; Ήταν σκεπασμένο μ' ένα κάλυμμα, άχρηστο...

Κύτταζε ο Αλέξανδρος το φίλο του στα μάτια. Μία βουβή ερώτησι... Την κατάλαβε ο Γιώργος, κι' αποκρίθηκε:

— Ζή η Φανούλα. Έτσι τουλάχιστον πιστεύουμε...

— Μα τί συμβαίνει; Τη χάσαμε!

— Τη χάσαμε; Πως είναι δυνατόν;... Κούνησε η υπέρτα το κεφάλι της και δυο δάκρυα κύλησαν βαρεία στα μαρμαίμενα μάγουλά της.

— Πές μου, αν αγαπάς το Θεό, παρακάλεσε ο Αλέξανδρος τον Γιώργο Πρεντίδη.

«Ένα γράμμα αινιγματικό

— Από εκείνη την ημέρα η Φανούλα ήταν άλλος άνθρωπος, άρχισε τη διήγησή του ο Γιώργος. Όταν την άκουσα να σου μιλά μ' εκείνο τον τρόπο, κατάλαβα πως κάτι συνέβαινε με την αδελφή μου, κάτι φοβερό. Δε μπορούσα όμως να φανταστώ τί ακριβώς είχε πάθει, ούτε και τώρα μπορώ να το καταλάβω.

— Μα τί έγινε; Έφυγε από το σπίτι;

— Ναί Αλέξανδρε. Πέρασαν μερικές ημέρες εφιαλτικές. Μου φαινόταν πως είχε φύγει η ψυχή της από το κορμί της, πως είχε μείνει ένα κούφιο σώμα... Της μιλούσαμε και δεν άκουγε...

— Τολμάχιστον νάκλαιγε, στέναζε ή μάνα. Περίμενα πως έκλαιγε, αλλά δεν δακρύζαν τα μάτια της.

— Καιμιά φορά την έπιανε ένα γέλιο τρελλό, που μάς τρώαζε. Είπε ο Γιώργος. Καιμιά φορά πάλι βυθιζόταν σε τόσο μούση μελαγχολία, που δεν έβρισκε τί να κάνει. Πέρασαν κόμπους ημέρες και μιά μέρα είδαμε στην έφημερίδα την αγγελία του γάμου σου. Αλέξανδρε...

— Έχει σχέση μ' αυτό; ρώτησε ο νέος με φωνή πνιγμένη.

— Δε μπορώ να πω, αποκρίθηκε ο Γιώργος Πρεντίδης. Φαντασμένα όχι. Ίσα, ίσα, όταν τη διάβασε, σήκωσε τους

«Τι ναρθώ να κάνω, αφού δε θα δώσω εξετάσεις ένώ; Νά ζηλεύω;

«Φύγαμε, και σε λίγο έφυγε κι' η υπέρτα για καιμιά ώρα. Είχε δουλέψει στην Αθήνα, Γύρισε πάντως πρώτη η μαμά, κι' αυτή κατάλαβε πρώτη τί είχε συμβεί. Πές τα έσύ μαμά...

— Το σπίτι ήταν έδειο, στέναζε ή μάνα. Κλεισμένο και έδειο, η καγκελλόπορτα

«Όταν ο Αλέξανδρος έφτασε στο σπίτι της Φανούλας, είδε το Γιώργο να στέκει στο κατώφλι...

τα ανοιχτή, αλλά ή μέσα πόρτα κλειδωμένη. Πήρα το κλειδί από μια γλάστρα όπου το κούβαμε, όταν τύχαινε να λείψουμε όλοι, κι' άνοιξα. Με την πρώτη ματιά είδα ότι κάτι έλειπε από το σπίτι. "Επειτα είδα απάνω στο κρεβάτι μου ένα γράμμα. Τόχω φυλάξει.

Με χέρι τρεμουλιαστό, με μάτια θολά από τα δάκρυα έδειξε το γράμμα ή μητέρα κι' ο 'Αλέξανδρος διάβασε:

»Πολυαναπημένη μου μανού α κι' αδερφια μου γλυκά.

»Φεύγω για πάντα από το σπίτι. Να μη ζητήσετε να μάθετε πού πάω και να μη στενωχωρηήτε. Το μόνο που σας όρκίζομαι είναι ότι δεν πρόκειται να πεθάνω. Να μη βάλετε κακό στο νου σας. "Ισα, ίσα θα είμαι ευτυχισμένη. Τιποτε άλλο δε μπορώ να σας γράψω. Να με θυμάστε χωρίς λύπη, αλλά με αγάπη. "Επρεπε να γίνουν έτσι όλα. Δε μπορώ να σας γράψω τίποτ' άλλο. "Αν μ' αγαπάτε αληθινά, μη ζητήσετε να με βρήτε. Να ξέρετε ότι δεν πρόκειται να ντροπισώ τ' όνομά μας. Σας το υπόσχομαι αυτό. Να ξέρετε ακόμα ότι σας αγαπάω μ' όλη μου την ψυχή κι' αν σας δίνω αυτό τον πόνο, είναι ήπειδή δε μπορώ να κάνω αλλιώςίκα. Τίποτ' άλλο δε μπορώ να σας γράψω.

Σας φιλά γλυκά όλους σας κι' εσένα πιο γλυκά απ' όλους, μανούλα μου καλή. Συγχωρήστε με!

Φανούλα».

Το χαρτί έτρεμε στο χέρι του 'Αλέξανδρου, και τα μάτια του βόλυσαν. Του ήταν αδύνατο να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

— Τί καταλαβαίνεις εσύ; ρώτησε ο Γιώργος.

— Δε μπορώ να πώ...

— Εγώ κατάλαβα πώς έμπλεξε με άλλον. Και σίγουρα κάποιον άνάξιο, γιατί αν ήταν ένα καλό και τίμιο παιδί, δε θα είχε εμπόδιο να μās τον παρουσιάσει.

— Η Φανούλα; έκανε μ' ένα λυγμό στη φωνή ο 'Αλέξανδρος.

— Κι' εμένα ραγίζει ή καρδιά μου πού το λέω. άποκρίθηκε ο αδελφός της. Αλλά, τί άλλο να φανταστώ; "Αν αγαπούσε κανένα τίμιο νέο, θα παντρευόταν. Για να φύγει έτσι κρυφά, σημαίνει ότι έγινε έκουσια άπαγωγή...

— Δεν προσπάθησες να την ανακαλύψεις;

— Προσπάθησα, άποκρίθηκε ο νέος. Αλλά δε θέλω να γίνη σκάνδαλο στην αστυνομία και στους γνωστούς μας. Έχουμε κι άλλες άδελφές, καταλαβαίνεις, ότι δε μπορώ να δώσω τ' όνομά της στην αστυνομία, στις εφημερίδες... Και προς τί; Για

να φύγη από μας θα πη ότι δεν ήταν ευτυχισμένη εδώ, ότι ζήτησε άλλου την ευτυχία της.

Η καρδιά του 'Αλέξανδρου βούλιαζε. Αυτά που έλεγε ο Γιώργος ήταν λογικά με τη δική του άποψη. Αυτός όμως ήξερε. Δε μπορούσε να τ' παραδεχθεί όλα τόσο απλά τόσο άδασάνιστα.

Σηκώθηκε βιαστικός, άναστατωμένος.

— Φεύγεις; τον ρώτησε ή κυρία Λένα με δάκρυα στη φωνή.

— Ναι, πρέπει, άποκρίθηκε με φωνή πνιγμένη.

Της έδωσε το χέρι. "Η μητέρα της άγαπημένης του τόσφιξε με ξαφνική τρυφερότητα. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της.

— 'Αλέξανδρε, πρόφερε άχνά... νάχεσαι καμιά φορά. Όταν σε βλέπω, μου φαίνεται πως βλέπω τη Φανούλα μου. Σ' αγαπούσε τόσο, πέβαινε για σένα! Σ' αγαπούσε. Δεν ξέρω πώς άλλαξε... δε μπορώ να καταλάβω ποιος την πήρε στο λάιμό του.

Τράβηξε το χέρι του βουβός ο 'Αλέξανδρος. Λίγο ακόμα και θα ξεσπούσε σε άναφυλλώντα. "Η καλωσύνη αυτών των ανθρώπων τον μαστιγώνει.

— Όταν βρέθηκε έξω στο δρόμο μόνος, μέσα στο αυτοκίνητό του, άφησε τα δάκρυά του να τρέξουν.

— Φανούλα, Φανούλα!... ψιθύρισε. "Ηταν σίγουρος πως κάτι φοβερό είχε ανάγκασει την άναπημένη του να φύγη. Δεν έβαζε στο νου του τί μπορούσε να είναι αυτό το κάτι.

— Δέν ανέχθηκε τη δυστυχία, συλλογιζόταν. Σίγουρα δε μπορούσε να ζή με τους δικούς της και να προσποιηται όλη την ώρα, και να κάνει πώς είναι έρωτευμένη με κάποιον άλλον κι' ευτυχισμένη. Προτίμησε να πη νη κρυφτή μακρτά. Δύστυχη Φανούλα, δύστυχη Φανούλα!...

— Αλλά πού ήταν δυνατό να κρυφτεί; Πού ήταν δυνατό να ξεφανιστεί μέσα στην Άθήνα μια κοπέλλα; Και το πιάνο της;

— Πρέπει να τη βρώ εγώ, συλλογίστηκε. Και πήρε την απόφαση να το κάνει σκοπό της ζωής του.

Ιδιωτικές άστυνόμες

— Άνέθεσε την υπόθεση σ' ένα γνωστό του νέο, πού είχε ειδικευθεί ως ιδιωτικός ντεκτέκτ. Τόν έλεγαν Πέτρο Καρόκο κι' ήταν ένα παιδί έξυπνο, σβέλο κι' αξιοπρεπές.

— Δε θέλω ν' αναμείξης διόλου την αστυνομία, του έτόνισε. "Ο,τι γίνη, θα γίνη πολύ διακριτικά, με άπόλυτη έχεμύθεια. Λάβε υπ' όψη σου όμως ότι για μένα είναι

ζήτημα ζωής και θανάτου να βρω αυτή την κοπέλλα!

— Ο Πέτρος Καρόκος τούδωσε το λόγο του ότι θα ένεργούσε όσο μπορούσε καλύτερα.

Βγαίνοντας από τ' γραφείο του φίλου του, ο 'Αλέξανδρος ένοιωσε ξαφνικά την καρδιά του να σκιρτά, να σφίγγεται οδυνηρά. Μιλώντας για τη Φανούλα, είχε θυμηθεί ξαφνικά την οικογένεια του Μηνά Γεωργίου. Κοντά στη μια δύστυχη μένη, θυμήθηκε την άλλη. Οί τύψεις του δάγκωσαν την καρδιά. Όλον αυτόν τον καιρό, με τη φασαρία του γάμου του, με το ταξίδι του, κι' έπειτα με την έγνοια του γιά τη Φανούλα, είχε φύγει από τη σκέψη του αυτή ή δύστυχισμένη οικογένεια.

Ντράπηκε τόν έαυτο του.

— «Έτσι είναι, συλλογίστηκε πικρά. "Αν δε μās μαστιγώνη ή θλίψη, την ξεχνάμε. Ποιος ξέρει τί να γίνετα ή δύστυχισμένη αυτή γυναίκα; και τα παιδιά!»

— Έφτασε στο σπίτι του χλωμός, άρρωστος και ρώτησε άμέσως τόν πατέρα του γιά την οικογένεια Γεωργίου.

— Ο Φίλιππος σήκωσε το κεφάλι του με ύφος θριαμβευτικό:

— Οί Γεωργίου; "Α! δε σου είπα. Ζήτησα να μη γίνη δική. Είπα ότι δε θέλω με κανένα τρόπο να γίνη δική. Την άφησαν ελεύθερη. Είναι με τ' παιδιά της.

— Και πώς ζή; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

— Σήκωσε τους ώμους του ο Φίλιππος.

— Δεν ξέρω, παιδί μου, ούτε και μ' ενδιαφέρει. Σου είχα εξηγήσει κι' άλλοτε γιά ποιο λόγο δε μου ήταν δυνατό να τη βοηθήσω. Να μη τ' ξαναλέμε.

— Πες μου πού κατοικούν...

— Γιατί; Τί σκέπτεσαι να κάνης;

— Αυτή είναι δική μου δουλειά, πατέρα άποκρίθηκε ο νέος. Κι' αν δε μου δώσης εσύ την διεύθυνση τους, σε προειδοποιώ ότι θα τη βρώ πολύ εύκολα...

— Έδωσε την διεύθυνση ο Φίλιππος με ύφος θυμωμένο.

— Κύτταξε μη κάνης καμιά κουταμάρα, του είπε. Να μη ξεχνάς ότι αυτοί οί άνθρωποι είναι έκμεταλτευτά. Μονάχα αυτό σου λέω.

— Δεν άποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος. Την άλλη στιγμή όμως τράβηξε ίσια γιά τ' σπίτι του Γεωργίου.

Δυστυχίες πού δεν περιγράφονται

— Η διεύθυνση πού τούδωσε ο πατέρας του ήταν στα Σφαγεία. Έφτασε σ' ένα σπιτάκι μονώροφο, παλιό. Χτύπησε την πόρτα.

— Μια ήλικιμένη γυναίκα τού άνοιξε.

— Έδώ μένει ή κυρία Γεωργίου; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

— Κύτταξε ή γυναίκα με μάτια μεγάλα το νέο με την άριστοκρατική εμφάνιση και την κόурсα του, και κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Δε μένει πια εδώ.

— Άλλοτε εδώ κατοικούσε;

— Άλλοτε, όταν ζούσε ο μακαρίτης ο άντρας της.

— Και τώρα;

— Έλάτε να σας δείξω...

— Βγήκε από την πόρτα της. Έκανε μερικά βήματα, έστριψε σ' ένα πολύ στενό δρόμο. Στο βάθος αυτού του στενού δρόμου ήταν ένα μαγαζάκι, μια ταβερνίτσα. Και δίπλα, μια πόρτα πού φαινόταν να βέρη σ' ένα υπόγειο.

— Αυτή την πόρτα έδειξε ή γυναίκα.

— Νά, εκεί μένουν, του είπε.

— Μπορείτε να μου πητε, ρώτησε ο 'Αλέξανδρος, νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά, πως ζούνε αυτοί οί άνθρωποι;

— Ζούνε... άποκρίθηκε ή γυναίκα. Δεν λέτε καλύτερα πως πεθαίνουν κάθε μέρα; "Ο,τι μπορεί κάνει ή δύστυχη, αλλά τί να τού κάνει; Μια γυναίκα μόνη με πέντε υιούς...

— Κατάντησε...

— Σταμάτησε, και κούνησε το κεφάλι της. Δεν κατάλαβε ο 'Αλέξανδρος.

— Εργάζεται; ρώτησε.

— Αχ παλληκάρι μου, άποκρίθηκε ή γυναίκα. Δοκίμασε με τη δουλειά αλλά τα παιδιά της πέβαιναν της πείνας. Έτσι κατάντησε... Δε λέω δηλαδή, δεν ξέρω. "Ο Θεός να με συγχωρέσει... Τί να σου κάνη, όμως, ή δύστυχη; Το μικρό της πέβαινε μια νύχτα πραγματικά από την πείνα. "Αν δεν πρόφθαναι εγώ να τού φέρω ένα φλυτζάνι γάλα, θα έμενε ξερό. Τί να σου κάνουμε όμως κι' εμείς; Φτωχοί άνθρωποι εί-

μαστε, δε μās περισσεύει τίποτε.

— Δεν άκουσε άλλο ο 'Αλέξανδρος. Έτρεξε στην πόρτα του υπογείου, χτύπησε.

— Έμπρός, άκούστηκε από μέσα μια παιδιακτική φωνούλα.

— Και την άλλη στιγμή ένα κοριτσάκι τού άνοιξε.

— Ηταν ένα άδύνατο πλασματάκι, σκελετωμένο. Με την πρώτη ματιά ο 'Αλέξανδρος παρατήρησε την όμοιότητα πού είχε αυτό το παιδί με το δύστυχο Μηνά Γεωργίου.

— Έδώ είναι ή μαμά σου; ρώτησε.

— Κούνησε το μικρό άρνητικά το κεφάλι του.

— Ξέρεις πότε θα γυρίση;

— Το βράδυ, πολύ άργά...

— Κοντά στην κοπελλίτσα αυτή μαζεύτηκαν και τ' άλλα τέσσερα παιδάκια, όλα ρακενδύτα και σκελετωμένα. "Η μεγάλη τους έκανε παρατήρησι, σοδαρα:

— Καθήστε φρόνιμα! Δε βλέπετε πως έχουμε έπίσκεψη;

— Τα μικρά γούρλωναν τα μάτια τους και κύτταζαν τόν κύριο.

— Δουλεύει ή μητέρα σας; ρώτησε ο νέος, το κοριτσάκι.

— Ναι, άποκρίθηκε ή μικρή ζωηρά. Δουλεύει από το μεσημέρι ίσαμε τα μεσάνυχτα και καμιά φορά μετά τα μεσάνυχτα.

— Και τί δουλειά κάνει;

— Το κοριτσάκι σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν ξέρω, δε μās λέει. Πάντως γυρίζει πολύ κουρασμένη.

— Και πολλές φορές κλαίει!...

— Μια ψιλή φανούλα είχε προσθέσει αυτή την παρατήρησι.

— Κι' έπειτα άκούστηκε μια άγοριστική φανούλα γεμάτη πείρα της ζωής:

— "Αν δε δουλεύε, όμως, ή μάνα, τί θα τρώγαμε;

— Ο 'Αλέξανδρος ένοιωσε την καρδιά του να σπαραχή.

— Μπορώ να περάσω μέσα; ρώτησε τη μικρή.

— Δίστες αυτή. "Ερριξε όμως μια ματιά στην κόурсα πάλι, κι' αυτό, την καθυσάχεσε. Παραμέρισε και τόν άφησε να περάσει.

— Έμεινε με τα μάτια πελώρια ο 'Αλέξανδρος και τ' στόμα άνοιχτό. Δε μπορούσε ποτε να φανταστεί τόσο δύστυχια.

— Το δαμάτιο ήταν μικρό, και είχε γιά μόνη επίπλωσι ένα παλιό σαραβαλιασμένο τραπέζι και μερικά σκαμνιά. Γύρω, γύρω, μερικά κουρελιάρικα στρώματα μαρτυρούσαν, πως ολοκληρή ή δύστυχισμένη οικογένεια κοιμόταν γάμω στρωματσάδα. "Η άτυςσφαιρα ήταν πνιγνή και μύριζε κρασί.

— Τί μυρίζει; ρώτησε άνασαιίνοντας με κόπο.

— Κρασί, τού άποκρίθηκαν όλα τα παιδάκια μαζί.

— Κι' ή μεγάλη τού εξήγησε:

— Βλέπετε, είναι ή ταβέρνα από πάνω.

— Πώς να βοηθήσω κι' από πού ν' άρχίσω;» συλλογίστηκε ο 'Αλέξανδρος, κι' ένοιωσε να τόν πιάνη ήλιγγος.

— Έβγαλε από την τσέπη του κι' άφησε στο τραπέζι μερικά χαρτονουίσματα.

— Να τα δώσετε αυτά στη μαμά σας, είπε στα παιδιά.

— Τα μικρά τόν κύτταζαν έκστατικά.

— Άκούτε; ρώτησε αυτός.

— Γιατί μās τα δίνετε; ρώτησε ή μεγάλη.

— Τα χρωστάω, άποκρίθηκε αυτός, κι' άνέθηκε στη σκάλα.

— Καθώς ανέβαινε, το μικρότερο από τα κοριτσάκια πού θα ήταν τριών χρόνων, έτρεξε κοντά του τού πήρε το χέρι και τού το οίλησε!

— Κύτταξε αυτός παραξενεμένος το παιδί. Οά ήταν όμορφο, αν δεν ήταν έτσι σκελετωμένο κι' αν φορούσε ρούχα της προκοπής. Είχε δυο μαύρα μάτια, έκφραστικά και τρυφερά και τα χείλη του χαμογούσαν με κάποια πρόωρη πικρία.

— Χαίδεψε ο νέος τις έβένινες μπούκλες τού παιδιού κι' άνέβηκε τις σκάλες. Δεν πρόφθασε όμως να δρασκειλήση το κατώφλι κι' ήρθε ή μητέρα τών παιδιών.

Η δύστυχία πού άγριεύει

— Μια άνατριχίλα πέρασε, στο κορμί τού 'Αλέξανδρου, καθώς αντίκρυσε αυτή τη γυναίκα. "Η σκέψι πώς το χέρι της είχε ύ-

ψωθή έναντιον του πατέρα του, τούφερε άνατριχίλα.

— Ηταν κι' αυτή σκελετωμένη και τα μάγουλά της σκαμμένα. Το ντύσιμό της όμως ήταν κάπως περιποιημένο ή μάλλον φανταχτερό και δεν ταίριαζε στη δυστυχία της.

— Όταν τόν είδε στήλωσε τα μάτια της σκοτεινά απάνω του.

— Τί θέλεις; τον ρώτησε κοφτά.

— Μαμά, φώναξε ή μεγάλη κόρη της. Κύττα πόσα λεφτά μās άφησε ο κύριος.

— Ερριξε μια ματιά στα χαρτονουίσματα ή γυναίκα και τα μάγουλά της έγιναν φωτιά κάτω από το άφθονο φτασίδι. Τούρριξε μια ματιά γεμάτη άγανάκτησι.

— Ποιός σου είπε να φέρης λεφτά εδώ; τσίριξε βροχνά. Ποιός σούδωσε αυτό το δικαίωμα;

— Κυρία... άρχισε ο νέος ευγενικά...

— Τόν διέκοψε άγρια.

— Δεν είσαι κυρία, και ξέρεις πολύ καλά πώς με φωνάζουν όλοι. Με λένε Σάσα.

— Αλλά αυτή την ξεστομίσια δε την είχε κανέναν ίσαμε τώρα...

— Κυρία Σάσα, με παρεξηγείτε τραύλισε ο 'Αλέξανδρος, σατισμένος.

— Γέλασε ή γυναίκα. Το γέλιο της ήταν σκληρό, προσβλητικό.

— Ναι, τόν καυμένο, τόν παρεξηγώ!...

— Δεν τις άφηνεις, χριστιανέ μου, τις ευγένειές σου; "Αλλά, στο ξαναλέω. Αυτή την ξεστομίσια δε την είχε κανέναν να με ζητήσει μέσα στο σπίτι μου, μπροστά στα παιδιά μου... Πάρε τα λεφτά σου πίσω και δίνε τού!...

— Μάζεψε με μια άπότομη κίνησι τα χαρτονουίσματα, τού τάχωσε στο χέρι και τόν έσπρωξε.

— Κυρία Σάσα, είπε ο 'Αλέξανδρος με φωνή παλλόμενη. Δε με καταλάβετε. Δεν ζητώ αντάλλαγμα γι' αυτά τα χρήματα πού σας άφησα...

— Ο τόνος της φωνής του την έκανε να σταματήσει.

— Τότε τί ζητάς; τον ρώτησε βλοσυρή.

— Τίποτα, άπολύτως τίποτα, σας διαβεβαιώ. Έμιαθα ότι υποφέρετε κι' ήθα να σας βοηθήσω λιγάκι.

— Και ποιός είσαι εσύ ο πονόψυχος; τον ρώτησε σαρκαστικά.

— Τί σημασία έχει τ' όνομά μου; Σας παρακαλώ να δεχθήτε τη βοήθειά μου.

— Με παρακαλείς κιόλας; τού άποκρίθηκε στόν ίδιο σαρκαστικό τόνο. Καλός είσαι σύ, να με παρακαλές!

— Την άλλη στιγμή άλλαξε τόνο, πήγε κοντά του, με ύφος κοινής άπελπισμένης γυναίκας και τού ψιθύρισε:

— Άσε τις πονηριές τώρα. Δεν είμαι από κείνες πού θέλουν παρακάλια. Ούτε και κοστίζω τόσα λεφτά. Λέγε, πού θέλεις να πάμε αύριο;

— Τα χρήματα σας τα δίνω χωρίς αντάλλαγμα, είπε ο 'Αλέξανδρος με φρίκη.

— Χά χά! γέλασε ή γυναίκα. Δε σου γουστάρω φαίνεται, νεαρέ μου. Ναι, δεν είμαι είκοσι χρόνων, κι' ή δυστυχία μ' έκανε άσχημη. Τί να γίνη; "Ωστε δεν ήρθες γι' αυτό. Πάει καλά. Πες μου, λοιπόν, την αλήθεια, γιατί ήδες; Και γιατί πληρώνεις; Να ξέρης ό,τι αγωνίζομαι γιά να ζήσω τα παιδιά μου. "Αν βρώ τίμια δουλειά, την κάνω. Τα χέρια μου τάφανα στις μπουγάδες, αλλά δε βρίσκω δουλειά, όταν θέλω, και δεν κερδίζω αρκετά λεφτά μ' αυτές τις δουλειές. Γι' αυτό έχω και τις άλλες. "Αλλά άτιμιές δε θέλω. Πες μου γρήγορα τί περιμένεις από μένα. Μην άσχημα πρέπει να φύγω, με περιμένει κάποιος. Γύρισα μονάχα γιά να φέρω λίγα λεφτά στα παιδιά μου...

— Στράφηκε στη μεγάλη της κόρη, της έδωσε ένα μικρό χαρτονουίσμα.

— Νά, πάρε της είπε. Νά πäs ν' αγοράσεις έκάτο δράμια φασόλια και να βάλης να τα βράσης. Θα τα καταφέρης, κορούλα μου...

— Αμέ! έκανε το παιδί πρόθυμα.

— Και τ' άλλα άρχισαν να χοροποδούν χαρούμενα και να φωνάζουν:

— Φασόλια, φασόλια!

— "Η μεγάλη κόρη κύτταζε τα πολλά χαρτονουίσματα τού 'Αλέξανδρου, πού τα κρατούσε στο νεί ή μητέρα της.

— Κι' αυτά; ρώτησε δειλά.

— Δεν είναι δικιά μας, άποκρίθηκε ή Σάσα.

— Πρέπει να τα κρατήσατε είπε ο 'Αλέξανδρος τρέμοντας συγκρούς από την ταραχή του.

— Γιατί πρέπει; είπε εκείνη έχθρικά.

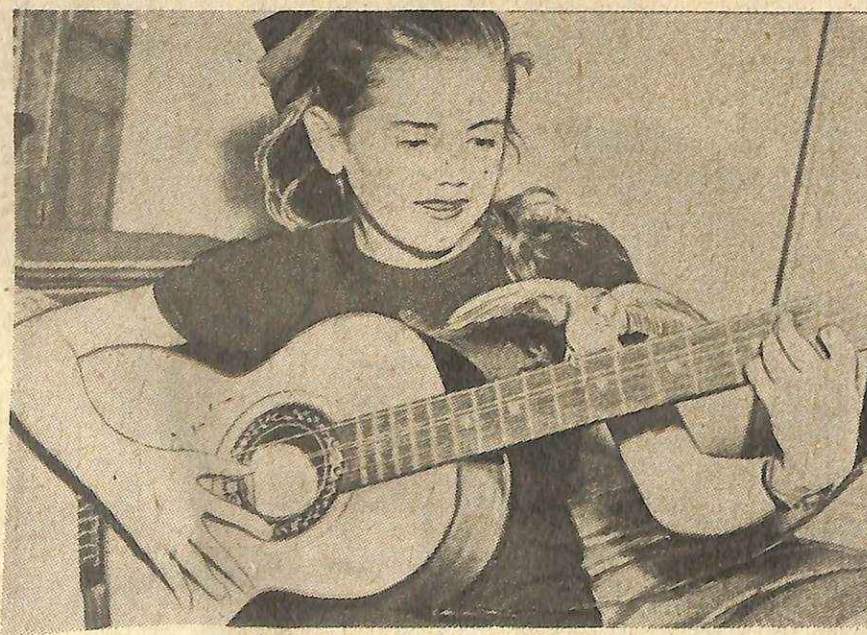
— Γιατί τα παιδιά σας υποφέρουν...

— Μπορείς να μου πης ποιός είσαι εσύ επί τέλους, πού μου παριστάνεις το Χριστό;

— Είμαι ένας άμαρτωλός, άποκρίθηκε ο νέος.

— Και θέλεις ν' αγιάσης; τον ρώτησε σαρκαστικά.

— Στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Ο ΠΑΠΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΙΗΤΡΙΑ

— Η νεαρά Γαλλίδα ποιήτρια Νινού Ντρουέ, πού είναι σήμερα 11 χρόνων και θεωρείται από εδώ και τρία χρόνια το παιδί θαύμα της Γαλλίας, έστράφη τώρα προς τη μουσική. "Αφού τραγούδησε με επιτυχία διάφορα τραγούδια, τών οποίων έγραψε ή ίδια τους στίχους, έμαθε τώρα μέσα σε λίγες μέρες να παίξει κιθάρα. "Η Μινού παίζει πάντα την κιθάρα της όπο την επίβλεψη τού παπαγάλου της και ελπίζει να τόν μάθη σύντομα να παίξει κι' αυτός!...

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

Στο Μόναχο διοργανώθηκε πρόσφμερον από μερικούς μεγάλους όίκους μόδας μια μικτή επίδειξι νέων μοντέλων, πού προορίζονται γιά νέες και νέους 16-25 χρόνων. Όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, τα μοντελα άνδρικά σακάκια είναι από ένα ύφασμα με μεγάλα κορρά, τα παντελόνια πολύ στενά και τα πουκάμισα, έφόσον δεν φοριούνται «όλά Μπαύρον», δένονται με μια μαύρη μεταξωτή κορδέλλα. Γιά τις νέες ή μόδα δεν παρουσιάζει καμιά σημαντική αλλαγή. "Η φούτα παραμένει φούτα και δεν καταργούνται τα φουφά.

Σρωτες καλντεχνων

Ο «ΚΟΝΤΟΠΙΘΑΡΟΣ» ΚΑΙ Η ΑΣΧΗΜΟΥΛΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΜΟΡΦΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΗ ΑΔΕΛΦΗ...
«Ετσι θα μπορούσε ν' αρχίσει η αφήγησι του έσωτος και του γάμου του Μότσαρτ.

Πάνω από 150 χρόνια τώρα, τόσες γενεές φιλομούσων απόλαυσαν τη σπινθηροδόλο μουσική κωμωδία «Οι γάμοι του Φιγκάρου». Πολύ πιο διασκεδαστική όμως, και δραματική μαζί, ήταν η πραγματική ιστορία του γάμου του συνθέτη του, του νεαρού τότε Βέλγικανγκ Αμεδαίου Μότσαρτ.

Ελάτε λίγο μαζί μας, να τον παρακολουθήσουμε ενώ κάνει τον περιπάτο του στους κεντρικούς δρόμους του Σάλτσμπουργκ — όπου σήμερα σταματάει τελείως κάθε κίνηση στις 11 ακριβώς, για ν' ακούσουν οι κάτοικοι με θρησκευτική ευλάβεια τις καμπάνες να σημαίνουν μια σύνθεσι του Μότσαρτ.

Ήταν τότε 25 ετών ο ήρωας μας, μικροκαμωμένος, αξιολύπητος και λίγο δειλός. Είχε γίνει κι' όλος διάσημος στη Βιέννη, στο Λονδίνο και στο Παρίσι, σαν ένας απ' τους μεγάλους συνθέτες της εποχής του.

Σε ηλικία μόλις 4 χρόνων, είχε συνθέσει το πρώτο μενούετο του.

Και, στα 6, ντεμπούταρε σαν εκπληκτικός βιολίστας και πιανίστας, με πρώιμο ταλέντο. Ένα χρόνο αργότερα, έπαιζε στις ευρωπαϊκές Αulés. Στα 12, είχε γράψει μια όπερα, μια συμφωνία κι' αμέτρητα μικρότερα κομμάτια.

Στα 25 του χρόνια, ήταν ακόμα ανύπαντρός. Απασχολημένος ολοένα με τις συνθέσεις του, αναγκαζόταν να χρησιμοποιεί αντιγισαλές, για να τις καθαρογράφουν. Είχε διαλέξει δέ γι' αυτή τη δουλειά τον Φρειντολίν Βέμπερ. Μια μέρα λοιπόν, που τον επισκέφτηκε στο σπίτι του, γνώρισε τις δυο κόρες του, την Αλοΐσια και την Κωνσταντία. «Η πρώτη απ' αυτές ήταν όμορφη σαν ανοιξιάτικο λουλούδι, η άλλη άσχημη και ξερακιανή.

Ο Μότσαρτ έρωτεύτηκε τη μιά απ' αυτές — την Αλοΐσια, φυσικά. Όταν έμαθε πως αποδοχόταν να γίνει τραγουδίστρια, την είθαρσε σ' αυτό το σχέδιό της και της αφιέρωσε διάφορα τραγούδια του. Δυστυχώς όμως, όταν εμφανίστηκεν έλκυστικώτεροι θουισστές της — ιδίως δέ ο τενόρος Λάγκ — η Αλοΐσια περιφρόνησε τον κουντούλη συνθέτη.

«Δεν ξέρω αν είναι μεγάλος στο ταλέντο — έλεγε. Για μένα, δεν είναι παρά... ένας άντρας κοντοπίθαρρος!»

Μα κι' η μητέρα της συμφωνούσε μαζί της. Σαν πρακτική γυναίκα που ήταν, εύρισκε πως δεν σύμφερε να κάνει γαμπρό της ένα επιτυχημένο άλλ' απέναντο μουσουρό.

Ωστόσο, ο έρωτευμένος Μότσαρτ υποσχέθηκε πως θα άδεε όλα του τα δυνατά, για να διορθώσει τα οικονομικά του... Μέσα σε 2 χρόνια, έγραψε μια ακόμη όπερα. Έπειτα ξαναπήγε στο σπίτι των Βέμπερ, ως υποψήφιος γαμπρός.

«Αλλοίμονο! Η όμορφη Αλοΐσια είχε παντρευτεί στο μεταξύ με άλλον!

Ωστόσο, η τετραπέρατη, Βέμπερ υποδέχτηκε το Μότσαρτ μ' ανοιχτή αγκαλιά. Είχε το σκοπό της... «Αν η ώραία κόρη της είχε κάνει ένα επιτυχημένο γάμο, έμενε όμως ακόμα ανύπαντρη η αδικημένη απ' τη φύσι αδελφή της, η Κωνσταντία. Από τότε, καλός ήταν... κι' ο συνθέτης!

Ετσι, η διαβολικώς εκείνη γυναίκα χρησιμοποίησε κάθε είδους στρατηγήματα, για να συνδέσει το ζευγάρι. Κατόφερε πρώτα να συλλάβει εκεί ταχτικά. Μια βραδυά, άργα, άφισε επίτηδες μονάχους τους δυο νέους. Ξαφνικά, παρουσιάστηκε, στη στιγμή που θεωρούσε καταλλήλωση, και κατηγορήσε το σαστισμένο Μότσαρτ ότι... είχε έκθεσι φοβερά την κόρη της, με την κακή συμπεριφορά του!

Απαίτησε ύστερα μια γραπτή επανόρθωσι: να όμολογήσει δηλαδή ο Μότσαρτ έγγραφως το «σφάλμα» του και ν' αναλάβει την υποχρέωσι να παντρευτεί την Κωνσταντία μέσα σε 3 χρόνια — ή αλ-

λέως, να της πληρώνη 300 φιορίνια το χρόνο.

Τι να κάνει ο Μότσαρτ; Έγραψε αυτό το χαοτί, το υπέγραψε και το παρέδωσε στην Κωνσταντία. Μόλις όμως η υπτέρα της βγήκε, με θριαμβευτικό ύφος, η νέα ξεσκισε το πολύτιμο χαοτί σε χίλια κομμάτια.

— Δεν χρειάζομαι γραπτές έγχυσεις από σένα! φώναξε στο Μότσαρτ. Μου φτάνει ο λόγος σου.

Ίσως να τον συγκίνησε αυτή η συμπεριφορά της... Πάντως, την παντρεύτηκε, στη Βιέννη, παρ' όλες τις ζωνρές αντιρρήσεις του πατέρα του. Και δέ βγήκε ζημιωμένος, γιατί γνώρισε κοντά της μιαν αληθινή και σταθερή αγάπη.

«Όταν ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου — διηγείτο αργότερα — βάλαμε κι' οι δυο τα κλάματα. Η συγκίνησι μας μεταδόθηκε σ' όλους, ακόμα και στον παπα, και κλάψανε κι' αυτοί μαζί μας...»

Υστερ' από λίγα χρόνια, ο αυτοκράτωρ Ιωσήφ ρώτούσε το Μότσαρτ γιατί δεν είχε παντρευτεί με καμιά πλούσια. «Εκείνος τέντωσε τότε το κορμί του με περηφάνια κι' απάντησε:

— Γιατί έχω την πεποίθησι, Μεγαλειότατε, πως το ταλέντο μου θα μου επιτρέψει πάντα να συντηρήσω τη γυναίκα που αγαπώ! Δυστυχώς, τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα. Γιατί οι υψηλοί ύποστηρικτές του ήταν όλοι σφιχτοχερόδες... Άρκει να πούμε πως κάποιος φίλος β-ήκε κάποτε το Μότσαρτ και τη γυναίκα του να χορεύουνε βάλς μες' στο σπίτι τους, για να ξεσταθούνε, γιατί δεν είχαν εύλα η κάρδουνα!...

Ωστόσο, η γυναίκα του Μότσαρτ, όσο κι' αν ήταν... δευτέρας διαλογής, αποδείχτηκε στην πραγματικότητα η καλύτερη σύζυγος. Καθότανε πάντα στο πλευρό του και τον κυτάζε μ' αγάπη, ενώ εκείνος συνέθετε στο πιάνο. Μα κι' αυτός, όταν έφευγε αθρόυδα, το πρωί νωρίς, για καμιά δουλειά του, της άφινε ένα τρυφερό σημείωμα, για να το βρει όταν θα έπνυνόσε. Σ' ένα απ' αυτά της έγραφε:

«Καλημέρα σου, αγαπημένη μου γυναίκα. Ελπίζω να κοιμήθηκες καλά κι' αναπαυμένα. Το νου σου μη μου κυρολογήσης. Μη βιαστής να σηκωθείς απ' το κρεβάτι. Άσε κατά μέρος τους μελάνδες του νοικοκυριού, ώσπου να γυρίσω. Δέ θ' αγχώσω άλλωστε...»

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΟΥΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Στο πανεπιστήμιο της Όξφορδης, όπου φοιτούσε, ο Πέρου Σέλλεϋ είχε μεταξύ των συμφοιτητών του τη φήμη εκκεντρικού και παράφρονος. Δεν κατώρθωσε, άλλωστε, ν' αποτελειώσει τις σπουδές του. Κατά το τοίτο έτος, οι καθηγητές του τον απέβαλαν, γιατί είχε καταντήσει το σκάνδαλο του πανεπιστημίου με τις υπερβολικά τολμηρές ιδέες του και την τελεία περιφρόνησι του προς τους κανονισμούς του πρυτανείου αυτού ιδρύματος.

Ήταν τρελλός ο Σέλλεϋ; Οι σύγχρονοι επιστήμονες τον θεωρούν ως πρότυπο του ψυχασθενούς διανοημένου, που δεν κατορθώνει να προσαρμόση τον έσωτικό του κόσμο στην έξωτική πραγματικότητα. Οι βιογράφοι του, από τ' άλλα μέρος, κατακρίνουν την ασάφεια της αισθηματικής του ζωής και δέ διαστίζουν να πουν ότι ο σύγχρονός του Βύρων, με τις άτελειώτες ερωτικές περιπέτειές του, ήταν πιο συγκρατημένος και «έσσορπιμένος» απ' αυτόν.

Υπάρχει στ' αλήθεια, κάτι το αληθινά τρελλό στην αισθηματική ζωή του μεγάλου Άγγλου ποιητού.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει σε ηλικία μόλις δεκάξη χρόνων. Άλλα για δυο συγχρόνους γυναίκες!

Η μιά ήταν η μικρή εξαδέλφη που Χάριετ Γκρόβ. Η άλλη, κόρη ενός πλουσιού γαιοκτήμονος, που έμενε κοντά στο πατρικό σπίτι του Σέλλεϋ, του Ουίλλιαμ Ουέστμπρουκ. Την έλεγαν κι' αυτή Χάριετ, σαν ή μοίρα, δίνοντας το ίδιο όνομα σ' αυτές τις δυο νέες, να ήθελε να προκαλέση σύγχυσι μέσα στο μυαλό του ποιητού.

Ποιάν από τις δυο αγαπούσε ο Σέλλεϋ; Και ο ίδιος δέ θα μπορούσε να το πη. Λάτρειε τη μικρή εξαδέλφη του και της αφιέρωνε τ' α ποιήματά του. Από τ' άλλο μέρος, όμως, διεβεβαίωνε τη Χά-

ριετ Ουέστμπρουκ για την αιώνια αγάπη του και της έλεγε πως δέ θα μπορούσε να ζήσει ούτε στιγμή μακριά της.

Ο διπλός έρως του ποιητού έφτασε σε αληθινό παροξυσμό μετά την αποβολή του από το πανεπιστήμιο της Όξφορδης. Θάλεγε κανείς πως η προσωπικότης του είχε χωριστή σε δυο. Ο ένας Σέλλεϋ ζούσε με τη σκέψι της Χάριετ Γκρόβ, ο άλλος έπλαθε όνειρα για την Χάριετ Ουέστμπρουκ.

Ξαφνικά, του ήρθε η ιδέα πως έπρεπε να παντρευτεί. Άλλα καταλάβαινε και ο ίδιος πως με την κακή φήμη, που είχε, δεν ήταν αξιοσέστατος γαμπρός. Η νεαρή ηλικία του, εξ άλλου, δέ μπορούσε να εμπνεύση εμπιστοσύνη.

Ωστόσο, η ιδέα πως έπρεπε να παντρευτεί δεν τον άφινε να ησυχάση. Και κατάστρωνε σχέδια απαγωγής των ινδάλματων του.

Είναι πολύ πιθανόν ότι ο Σέλλεϋ λογάριζε να απαγάγη την εξαδέλφη του. Άλλα σκέφτηκε ότι θα λυπόυσε τη θεία του, που τον υπεραγαπούσε.

Και, γι' αυτό, προτίμησε να απαγάγη τη Χάριετ Ουέστμπρουκ, που ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων.

Ο πατέρας Ουέστμπρουκ έφραζε από το κακό του.

Άλλα στο τέλος, έδωσε τη συγκατάθεσι του. Και έτσι ο Σέλλεϋ παντρεύτηκε τη μικρή Χάριετ.

Η άλλη Χάριετ, η εξαδέλφη του, λίγο έλειψε να πεθάνη από τη λύπη της, όταν έμαθε αυτό το γάμο.

Στο φίλο του, που του έκαιε γνωστή την κατάσταση της, ο Σέλλεϋ είπε:

— Άλλα θα είναι πάντα η αγαπημένη μου. Και στην πρώτη ευκαιρία, που θα μου παρουσιαστή, θα πάω να της το πω. Σ' ένα σονέτο συγχρόνως, που αφιέρωσε στη γυναίκα του, της έλεγε πως τον είχε κάμει τον ευτυχέστερο των ανθρώπων.

Άλλα η ανήσυχη ψυχή του ποιητού, δέ μπορούσε να σταματήσει σ' ένα ώριμο αίσθημα. Ο έσωτερικός του κόσμος ήταν γεμάτος από αντιθέσεις και η ασυνέπεια χαρακτήριζε τις διάφορες εκδηλώσεις της ζωής του.

Η Χάριετ Ουέστμπρουκ, που εξυμνούσε, έγινε σε λίγο για τον Σέλλεϋ, ο εφιάλτης του, ο κακός του δαίμονας, το φαρμακερό φίδι, που του δηλητηρίαζε το αίμα... Και, χωρίς να διστάση, κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας διαζύγιο.

Για να ξαναγυρίση μήπως στην άλλη Χάριετ, την εξαδέλφη του;

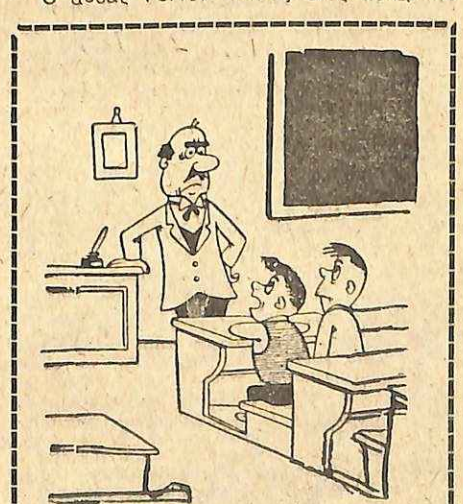
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΡΤΖΕ

Κάποιος ρωτάει ένα γέρο χωρικό πόσων χρόνων είναι.

— Δεν ξέρω, λέει εκείνος.
— Μα πώς είναι δυνατόν; έπιμένει ο άλλος. Δέ μετράς τ'α χρόνια σου;
— Νά σου πω, ξηνηί ο γέρος. Μετρώ τις κατρίκες μου και τ'α λεφτά μου, γιατί φοβάμαι μη μου τ'α κλέψουνε. Άλλα τ'α χρόνια μου, γιατί ν'α μετρήσω; Δεν υπάρχει φόβος να χάσω ούτε ένα!

— Κατηγορούμενε, το δικαστήριο δέχεται τις εξηγήσεις σου, που δικαιολογούνε έντελως τη διγαμία. Είσαι ελεύθερος! Μπορείς να γυρίσης στο σπίτι σου...
— Σε ποιά από τα δυο, κύριε Πρόεδρε;

Ο αββάς Ρεντόν παπάς ενός πολεμικού

— Στην ηλικία σου, Γιαννάκη, ήμουν δέκα φορές εξυπνότερος.
— Θα είχατε καλύτερο δάσκαλο!

Ο Άγγλος ποιητής Πέρου Σέλλεϋ.

Κάθε άλλο! Στο μεταξύ, ο Σέλλεϋ είχε έρωτευτεί μια άλλη γυναίκα, την ποιήτρια και μυθιστοριογράφο Μαρία Γκόντουιν. Καί, έπειδή δέν υπήρχε τρόπος να την παντρευτεί — ή υπόθεσι του διαζυγίου του με τη Χάριετ Ουέστμπρουκ έκκρεμούσε ακόμη — την απήγαγε και έφυγε μαζί της για την Έλβετία.

Άλλ' η Μαρία Γκόντουιν, δέν ήταν ή μόνη που αγαπούσε. Είχε συνδεθι επίσης με την Κλαίρη Κλαίρμοντ, που ήταν ή αγαπημένη του Βύρωνος εκείνη την εποχή. Έξ αφορμής αυτού του συνδέσμου, οι σχέσεις μεταξύ των δυο ποιητών είχαν ψυχραθι.

Ας παρακολουθήσαμε, όμως, την εξέλιξι των περιέργων αυτών ειδυλλίων.

Ενώ ο Σέλλεϋ διασκεδάε με τη Μαρία Γκόντουιν, διατρέχοντας μαζί της τις πόλεις της Γαλλίας και της Ιταλίας, η Χάριετ Ουέστμπρουκ έσδυε σιγά-σιγά στο πατρικό της σπίτι, από αγάπη και πόνος, γιατί λάτρειε πάντοτε τον άστατο ποιητή.

Ο Σέλλεϋ έμαθε το θάνατό της στη Ρώμη, όπου βρισκόταν κατά τις άρχες του 1816. Βιάστηκε τότε να γυρίση στο Λονδίνο, όπου παντρεύτηκε τη Μαρία Γκόντουιν.

Άλλα και η Κλαίρη Κλαίρμοντ δέν τον είχε ξεχάσει. Τό πιθανώτερο είναι επίσης ότι και ο Σέλλεϋ την αγαπούσε ακόμη ή όπωσδήποτε δέν ήθελε να την απομακρύνι από κοντά του.

Και τότε συνδεθι ένα πράγμα αρκετά παράξενο: Η Κλαίρη Κλαίρμοντ πήγε μια μέρα και εγκαταστάθηκε στο σπίτι του Σέλλεϋ μαζί με το μικρό κοριτσάκι της...

Άλλ' η περιέργη αυτή συμβίωσι, δέ μπορούσε να συνεχισθι. Η οικογένεια του Σέλλεϋ έπαψε να τον ένισχυι χρηματικά και ο ποιητής βρέθηκε σε μεγάλη δυσκολία. Κατώρθωσε, ωστόσο, να συγκεντρώση μερικά χρήματα και, παίρνοντας μαζί του τη γυναίκα του, έφυγε για την Ιταλία.

Εκεί, συναντήθηκε με το Βύρωνα, αποκατέστησε τις σχέσεις του μαζί του και ένισχύθηκε, μάλιστα, οικονομικά απ' αυτόν. Πέρασαν μερικά χρόνια...

Τον Ιούλιο του 1822, τέλος, ο άστατος αλλά μεγαλοφυής ποιητής πνίγηκε κατά τη διάρκεια μις θαλάσσιας έκδρομής.

Ο Βύρων, εκπληρώνοντας μια παλιά επιθυμία του Σέλλεϋ, έκαμε το πτώμα του πάνω στην πυρά και κατόπιν συγκεντρώσε την τέφρα του σε μια λήκυθο, που την έβαψε σε μια γωνιά του νεκροταφείου των διαμαρτυρουμένων στη Ρώμη.

«Αγαπάτε την πεθερά σας;»
«Απ' τις γυναίκες 92% απάντησαν «ναί», ενώ 51% απ' τους άντρες απάντησαν «όχι». Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι και στην Αμερική οι άντρες είναι πιο ελκικρινείς.

*
«Εκείνη: Σήμερα έγω τ'α γενεθλιά μου κι' ούτε ένα δώρο, ούτε ένα άνθος δέ μου έφερες!...

*
«Εκείνος: Για να σου θυμίσω, αγάπη μου, ότι πρόσθεσε ακόμα ένα νόνο στη ράχη σου;

*
— Και ή γυναίκα σου είναι μαζί σου, έδω στην έξοχ;
— Τρελλάθηκες; Άφού ο γιατρός μου συνέστησε ψυχία και ηρεμία!...

Ο τεμπέλης: Μαρία, το γάλα φούσκωσε!...

ΔΟΝΤΙΑ ἀπὸ πεθαμένων

Πῶς ἐργάζονταν οἱ παλαιοὶ
ὁδοντογιάτροι

Ἰσως νὰ εἶχατε διαβάσει, πρὶν ἀπὸ ἄρκετον καιρὸ, γιὰ μιὰ νέα μέθοδο «μεταφυτεύσεως» ζωντανῶν δοντιῶν στὴ θέσι αὐτῶν ποὺ ἔχουν καταστραφῇ ἀπὸ τερηδόνα. Δὲν προκειται ὅμως γιὰ κάτι τελεῖως καινούργιο. Κάτι ἀνάλογο ἔκαναν καὶ οἱ ὁδοντογιάτροι τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος. Μόνο ποὺ τότε τοποθετοῦσαν πρὸς ταῖς ἀνά τὰ ξένα δόντια, ὅπως γίνετο σήμερα γιὰ τὰ τεχνητά. Δὲν ἤξεραν δηλαδὴ νὰ τὰ ἐφαρμόσουν μόνιμα στὴν καινούργια θέσι τους.

Νέοι ἄντρες καὶ γυναῖκες, φτωχοὶ, πουλοῦσαν τὰ δόντια τους γι' αὐτὸ το σκοπὸ σὲ πλούσιους ἡλικιωμένους, ποὺ τὰ ἀκριβοπληρώνανε.

Ἄλλοι ὁδοντογιάτροι ὅμως μεταχειρίζονταν μόνον δόντια, ποὺ εἶχαν ἐξερριζωθῇ ἀπὸ ἀτύχηματα — θανατηφόρα ἢ ὄχι. Μία πλούσια πηγή δοντιῶν ἦταν... τὰ πεδία τῶν μαγῶν, ποὺ ἔμεναν ἐπὶ πολλές μέρες στρωμένα μὲ νεκροὺς. Ἐκεῖ, οἱ ὁδοντογιάτροι βρῖσκανε τελειῶς δωρεάν τὸ υλικὸ ποὺ χρειαζόνταν!

Φυσικά, ἦσαν μεγάλοι οἱ κίνδυνοι τῆς μόλυνσως ἀπ' αὐτὰς τίς «μεταφυτεύσεις». Ἀπ' τὰ δέκα δὲ πρόσωπα ποὺ πάθαιναν μιὰ τέτοια συνέπεια, τὰ δύο πέθαιναν, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχαν τότε ἀποτελεσματικὰ φάρμακα κατὰ τὸν μόλυνση.

Ὡστόσο προτιμοῦσαν οἱ περισσότεροι αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιὰτὶ οἱ τεχνίτες ὁδοντοστοιχίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦσαν φτιαγμένες πρωτόγονες καὶ ἐνοχλητικότητες.

Κι' ὅμως, ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς ὁδοντοστοιχιῶν εἶναι ἀρχαία. Ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Μαρτιάλης σατυρίζει τὴς ἡλικιωμένες ἀρχόντισσες τοῦ καιροῦ του, ποὺ βγάζανε τὰ δόντια τους τὴ νύχτα. Καί, μέσα εἰς ἐτροσκυλικὰς τάφους ἔχουν βρεθῇ «εὐρυπτεροὶ καὶ ὁδοντοστοιχίες, ἀπὸ ψεύτικα δόντια ἐνωμένα μὲ σύρματα μεταξὺ τους.

Ῥώτερ, ἡ ὁδοντιατρικὴ αὐτὴ τεχνικὴ ἐγκαταλείφθηκε σχεδὸν, καὶ ἐξανέστη νὰ ἐφαρμόζεται πολὺ ἄργωτερα. Στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος, οἱ τεχνίτες ὁδοντοστοιχίας εἶχαν γινε πολὺ τῆς μόδας. Οἱ ὁδοντογιάτροι διαφιμώδην στίς ἐφημερίδες τὴν ἐπιτηροῦσιν τὸν σὸν νὰ τοποθετοῦν δόντια ψεύτικα, ποὺ εἴδη διακρίνονται καθόλου ἀπὸ τὰ φυσικά, στέλιζαν τὸ στομάχι καὶ βοηθοῦσαν στὴν ὁμιλίαν.

Οἱ ὁδοντοστοιχίες κατασκευάζονταν ἀπὸ ἐλεφαντίνου, χαλιδόεντος θαλάσσιου ἐλεφαντίνου, βελόνια κοκκαλὰ ἢ... δόντια ἱπποπόταμων! Μὴ ξεροντας ἀκόμα τὴν τέχνη νὰ παίρουν ἀποτύπωμα μὲ κερί, οἱ ὁδοντογιάτροι, μετροῦσαν μὲ διαβήτη τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος! Μὲ τέτοιες συνθήκες, δὲν ὑπολόγιζε ποτὲ νὰ ἐφαρμόσουν καλὰ οἱ ὁδοντοστοιχίες... Σύνεμα καὶ ἐλατρία τὴς συγκρούσαν στίς θέσεις τους, ὅσα τὸ δυνατόν καλύτερα.

Ὅπως ἔγραφε δὲ κάποιος χιουμορίστας τῆς ἐποχῆς, νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει μέσα στο στόμα του... ἕνα δόκανο γιὰ ποντίκου!

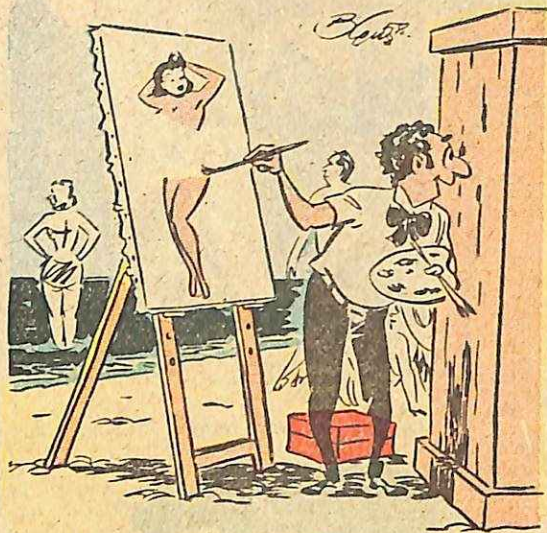
Ἀργότερα, ἕνας Γάλλος ὁδοντογιάτρος, ὀνοματὶ Ντυσσάτ, εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ φτιάξῃ τεχνητὰ δόντια ἀπὸ πορσελάνη. Αὐτὰ ὅμως ἀποδείχθηκαν ὄχι πρακτικά, γιὰτὶ σπάζανε εὐκόλως.

Ῥώτερ, οἱ χρυσοῦχοι ἄρχισαν νὰ φτιάχνουν χρυσὲς ὁδοντοστοιχίες, ποὺ ἐφαρμόζαν στὰ ὄπλα μὲ βουλοκερί!

Τὸ 1800, κάποιος ὁδοντογιάτρος τῆς Φιλανδελφείας ἐπινοῶν ἕνα εἶδος «βεντούζας», ποὺ συγκρατοῦσε τὴν ἀπάνω ὁδοντοστοιχία κολλημένην στὸν οὐρανίσκο. Ἦταν ἕνας νεωτερισμὸς ποὺ ἐνθουσίασε τοὺς συναδέλφους του, γιὰτὶ καταργοῦσε τὰ σύρματα καὶ τὰ ἐλατήρια.

Μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν μεθόδων ἀναισθησίας, ἄρχισαν πρὶν νὰ βγάλουν τὰ χαλασμένα δόντια τους κι' ὅλοι ἐκείνοι, ποὺ φοβόνταν προηγουμένως τοὺς πόνους τῆς ἀνάληψης τοῦ ὁδοντογιάτροῦ. Ἀδελφίκα, λοιπόν, ἀνάλογως ἢ ζήτησι τεχνικῶν ὁδοντοστοιχιῶν. Τότε ἀκριβῶς δ' Ἀμερικανὸς Ἰσαὰρ Γκουντγίλ ἐπινοῶν τὴν μέθοδο νὰ παίρνωνται ἀποτυπώματα μὲ καουτσούκ, ποὺ ἔκανε πολὺ εὐκολώτερη, γρηγορώτερη καὶ τελειότερη τὴν ἐργασία τῶν ὁδοντογιάτρων.

Σήμερα τὰ ψεύτικα δόντια μοιάζουν τόσο πολὺ μὲ τὰ φυσικά, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ διακρίνῃ κανεὶς.

— Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴν πετσέτα, δεσποινίς;
Θέλω νὰ τὸ ἀποτελειώσω!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Τὸ τσιγάρο σας κρατᾶτε
μὲ μιὰ χάρι ἀληθινή,
κάπου ἀόριστα κυττᾶτε
μέσα στοῦ καπνοῦ τὴ νέφη
καὶ σὲ στοχασμοῦ πορεία,
τέτοια ὥρα βραδυῆς,
τὸ τσιγάρο σας, κυρία,
κάποια ὄνειρα θὰ τρέφῃ.

Τί κομψὰ χαριτωμένη
πούσατε πολλές φορές
καὶ βαθειὰ συλλογισμένη
στοῦ καπνοῦ σας τίς τολύπες,
ποῦ ρωτιέμαι ἀθελά μου:
Σὰς κοιμίζουν μὲ χαρὲς
ἢ, πανέμορφη κυρά μου,
σὰς ναρκώνουνε μὲ λύπες.

Λίγη στάχτι σαν τινάζῃ
τ' ἄσπρο σας, κομψὸ χεράκι
σὲ κρυστάλλινο τασάκι
ἔχει τόσην ὁμορφίαν
καὶ τί χάρι καὶ τί νάζι
ἔχετε ἔτσι καθισμένη,
πάντα κορινθιασμένη
στοῦ καπνοῦ τὴ συννεφιά.

Τὸ τσιγάρο σας κρατᾶτε
καὶ σὲ λίγο... τὸ πετάτε,
μιὰ κι' ἔτσι εἶναι, δίχως ἄλλω,
τοῦ τσιγάρου τὸ γραφτό,
ὅπως βέβαια θὰ πῆτε
γιὰ ἕνα αἶσθημα μεγάλο
πρὸς τὸ τέλος του ἀν τὸ δῆτε:
Πάει... τὸ κάπνισα κι' αὐτό.

Τὸ τσιγάρο σας κρατᾶτε,
μὰ ἐγὼ σὰν τί νὰ ἐλπίσω;
Πάντ' ἀόριστα κυττᾶτε
κι' ἴσως βρῶ τὴν εὐκαιρία,
λίγο θάρρος ὅταν πάρω,
νάρθω νὰ σὰς ψιθυρίσω:
— Καίγομαι σὰν τὸ τσιγάρο
ποῦ καπνίζετε, κυρία...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Εἴσι θὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἐντομοκτόνα

Γιὰ ν' ἀποφύγετε τίς μικροδηλη-
τηριάσεις

Δὲν εἶναι τοξικά γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὅλα τὰ ἐντομοκτόνα τὰ προσερίσματα οἰκιακῆς χρήσι. Ἀλλ' ὅσοι τὰ προϊόντα αὐτὰ γενικῶς εἶναι μελετημένα καὶ παρασκευασμένα ἔτσι, ὥστε νὰ προκαλοῦν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη καταστροφὴν στὰ ἐντομα καὶ ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερες βλάβες στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμο.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ μποροῦν νὰ φέρουν σοβαρὰς συνέπειες (ὀξεία δηλητηρίασι) μόνον ἂν καταπιῇ κανεὶς μεγάλες δόσεις τους, ἢ ἂν τὰ εἰσπνέσῃ σὲ υπερβολικὰ ποσότητες ἐπὶ ἐξομαρῆδες συνεχῶς. Ἄν ὅμως χρησιμοποιοῦνται ἀπρόσεκτα, καὶ οἱ συνθιθέμενες ἀκόμη δόσεις τους, μποροῦν νὰ προκαλοῦν τοιο-κεφαλούς, ναυτία, ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος ἢ ἀναιμιαστικές διαταραχές.

Ὅταν ἀναφέρῃ ὁδηγίες χρήσεως τὸ ἐντομοκτόνο ποὺ μεταχειρίζεσθε, φροντίστε νὰ συμμορφώθῃτε πιστὰ μ' αὐτές. Πάντως ὅμως, ὑπάρχουν ὀρισμένες βασικὲς προφυλάξεις, ποὺ ἰσχύουν γιὰ ὅλα τὰ ἐντομοκτόνα.

Ποτὲ μὴν καταπιῇτε ὁποιοδήποτε ἐντομοκτόνο, κι' ἀποφύγετε νὰ περῶν στα-γόνες του πάνω σὲ τρόφιμα, σὲ μαγειρικά σκεύη ἢ σὲ ἀντικείμενα παιδικά. Μολοντὶ τὰ περισσότερα ἐντομοκτόνα οἰκιακῆς χρήσεως προκαλοῦν ὀξείας δηλητηριάσεις μόνον ἂν τὰ καταπιῇτε σὲ μεγάλες ποσότητες, γιὰ ὀρισμένα ἀπ' αὐτὰ κι' οἱ μικρὲς ποσότητες ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, μποροῦν νὰ εἶναι ἐπικίνδυνες. Τὸ Ντλ-Ντλ-Τι π. χ. διαπρεταίται ἐπὶ ἐξομαρῆδες ἢ ἐπὶ μῆνες μετὰ τὸν ψεκασμὸν. Ἰὰ τρόφιμα μποροῦν νὰ πάρουν ἴχνη ἀπ' αὐτὸ, ἂν τὰ βάλωμε ἀπλῶς μέσα σ' ἕνα σκεῦος ἢ ὁμοίως πού ρυθίστηκε τυχαίως πρὶν ἀπὸ μέρες ἢ ἐβδομάδες. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιά μποροῦν νὰ γλῦθουν καὶ νὰ καταπιῇ τίς μικρὲς ποσότητες ποὺ ἔχουν κολληθεῖ πάνω στὴν κοιλία τους ἢ στὰ παιχνίδια τους.

Τὸ Ντλ-Ντλ-Τι, ὅπως κι' ἄλλα παρόμοια ἐντομοκτόνα, δὲν ἀποβάλλεται ἀπ' τὸ σῶμα. Οἱ μικρὲς, λοιπόν, ποσότητες τοῦ ποῦ εἰσχωροῦν στὸν ὄργανισμὸ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, συγκεντρώνονται σιγά-σιγά.

Ποιά ἀποτελέσματα μποροῦν νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ βαθμιαία συγκεντρώσι, σὲ μακρὸ χρονικὸ διάστημα; Οἱ γιὰτὶ διαφάνουν πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁρισμένοι πιστεύουν, ὅτι προκαλεῖται μιὰ χρονία δηλητηρίασις κι' ὅτι μποροῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀκαμψὴ καὶ παθήσεις, ὅπως ἡ ἥπατιτις. Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἔχει ἀποδείξηθεῖ βε-τικά. Πάντως ὅμως εἶναι φρόνιμο νὰ χρησιμοποιοῦν κανεὶς μὲ προφύλαξιν τὰ ἐντομοκτόνα ὅπως τὸ Ντλ-Ντλ-Τι καὶ τὸ χλωρ-δάνον.

Ὅταν κάνετε ψεκασμὸ μὲ ἐντομοκτόνο, προσπαθήστε ὅσο τὸ δυνατόν νὰ μὴ τὸ εἰσπνέετε. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ μένετε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ψεκασθῇ πρόσφατα, ἂν δὲν τὸ ἀερίστετε προηγου-μένως. Δὲν ὑπάρχει, βέβαια, κίνδυνος νὰ πάθετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὀξεία δη-λητηρίασι, μποροῦν ὅμως νὰ αἰσθανθῇτε ναυτία, πονοκέφαλο ἢ γενικὴ ἀδυναμία.

Πλένετε τὰ χέρια σας, μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὁποιοδήποτε ἐντομοκτόνου. Ἰὰ ὑπολείμματα τοῦ μποροῦν νὰ ἀπορρο-φηθοῦν ἀπ' τὸ δερμα σας καὶ νὰ εἰσχω-ρήσουν στὸν ὄργανισμὸ. Ἦν μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὰ χέρια σας καὶ στὸ στο-μάχι σας, μὲ τὰ φαγητὰ ποὺ θὰ πιά-σετε κατόπιν.

Ἄν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν ἕ-νος ἐντομοκτόνου, σὰς παρουσιασθῇ φα-γοῦρα ἢ ἐξάνθημα, ὀφείλεται πιθανότατα σὲ ἀλλεργικὴ ἐκδήλωσις σας. Κανένα σχεδὸν ἀπ' τὰ ἐντομοκτόνα οἰκιακῆς χρή-σεως δὲν ἐρεθίζει τὸ δερμα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ ἐκδήλωσις.

Παίρνετε τίς ἀπαιτούμενες προφυλά-ξεις γιὰ τὰ ἐντομοκτόνα ποὺ φυλάτετε σπῆτι σας. Φροντίστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὰ βρῶναι τὰ μικρὰ παιδιά. Μὴ τὰ βάλ-ετε κοντὰ σὲ τρόφιμα. Μὴ τὰ φυλάτετε σὲ μπουκάλια χωρὶς ἐτικέτα.

Ἄν τὰ καταπιῇτε, κατὰ λάθος, ἐν-τομοκτόνο, ἢ ἂν αἰσθανθῇτε ναυτία, ῥά-λη, ἀδυναμία ἢ ἄλλο ἀσυνηθιστὸ σύμπτω-μα μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἢ τὴν εἰσπνέ-σιν, καλέστε ἀμέσως τὸν γιάτρο. Ἰσως νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ ἀσθηματικὴ καὶ πα-ροδικὴ ἐνόχλησι. Κάποτε ὅμως τὰ πράγ-ματα εἶναι σοβαρώτερα, καὶ μόνον ἡ ἐγ-καίρη ἰατρικὴ ἐπέμβασις μποροῦν νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ θύματος τῆς δηλητηριάσεως. Ὁ μόνος δὲ ἀρμόδιος νὰ κρίνῃ γιὰ τὴν σοβαρότητα ἢ ὄχι τῆς κάθε περιπτώσεως, εἶναι ὁ γιάτρος, ποὺ πρέπει ἀνεπαίσθη-τα νὰ εἰδοποιεῖται πάντοτε.

ΠΑΝΤΑ ἔθαύμαζα καὶ πάντα χειρο- κροτοῦσα τὸν Ἀρη Πουρνάρη—τὸν ἐκλεκτὸ ἥθοιο, ποὺ πρέπει κι' ἐ- σεῖς νὰ τὸν θαυμάζετε καὶ νὰ τὸν χειροκροτάτε, γιὰτὶ τὸ ἀξίζει. Ὅ,τι καὶ νὰ παίξῃ αὐτὸς ὁ λαμπρὸς καλλιτέχνης, ὅτ- ανεὶ σὸν τέλει. Θυμίζωμι κάποτε ποὺ παρ- σπαινε ἔσαν ἡρώδῃ συσταγματάρχῃ στὰ χαρὰκώματα. Κι' ὅταν φώναζε στοὺς φαν- τάρους «Ἐμπρός γενναῖοι μου!» καὶ ἐξώρ- μησε πρώτος στὴν ἐφοδὸ καὶ χάθηκε στὰ ἡ- ρωϊκά... παρασκήνια, ἔκανα μιὰ αὐτόματη κίνησι νὰ σηκωθῶ νὰ δαμῶσω κι' ἐγὼ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ τὸν ἀγκλουθίσω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μιὰν ἄλλη φορὰ πάλι, ἔπαιξε τὸ συνηγορὸ σὲ μιὰ δίκη. Ὅλο τὸ ἔργο ἦταν δίκη, καὶ παρουσίαζε μιὰ αἰσθηματικὴ καὶ συμπαθητικώτατη γυναῖκα, ποὺ εἶχε σκοτ- σει τὸν ἄντρα τῆς μὲ πέντε πιστολιές καὶ τὴ δικάζανε σὲ κακομυριδικεῖο γι' αὐτὸ τὸ ἀσχημὸν σκεῦος ἐπεισόδι. Ὅλο τὰ στοιχεῖα ἐναντίον τῆς. Ἀλλὰ στὴν τρίτη πράξι εἶναι ἡ ἀγόρευσι τοῦ συνηγοροῦ. Αἶ, ἐκεῖ πιά ὁ Ἀρης Πουρνάρης ἦταν ὑπέρο- χος! Τί εὐφράδιαι, τί μορφασμοί, τί χειρο-

Οἱ μεγάλοι ρόλοι

νομίες, τί κυματισμοὶ φωνῆς, τί παλμός, ἀλλὰ καὶ τί μεγαλοπρε-
πεια, ἴδιος τὴ στιγμή ποὺ ἀπλώνει τὸ χερί του πρὸς τὴν κατηγο-
ρουμένη κι' ἔλεγε ἐκείνη τὴ μνημειώδη φράσι:

Κατηγορουμένη ἐγέρθητι!...
Δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου περίεργο τὸ ὅτι οἱ ἐνοχοὶ τὴν ἀθώ-
σαν. Θὰ πῆτε, βέβαια, ὅτι ἔτσι ἦταν τὸ ἔργο, ἀλλὰ κι' ἐγὼ θὰ
σὰς πῶ πῶς νοι μὲν, ἔτσι εἶναι, ἀλλὰ πρέπει καὶ ὁ ἥθοιοις νὰ
φάνῃ ἀντάξιος τοῦ ρόλου του, ὥστε νὰ πείσῃ ὅχι μόνον τὸ δικα-
στήριον, μὰ καὶ τὸ κοινὸν ὅτι ὁρθῶς ἀθωώθηκε ἡ δολοφονία καὶ ὁρ-
θῶς πληρώσῃ τὸ εἰστήριόν του.

Τέλος πάντων, πὺν ἔξερε τὸν Ἀρη Πουρνάρη. Εἶναι ἥθοιοις
ἀπὸ κείνους, ποὺ τοὺς λένε «ἐξενέριους», ποὺ πᾶσι νὰ πῇ ὅτι
παίζουν ὅλους τοὺς ρόλους, καὶ εἶναι ἐν τάξει σὲ ὅλους. Γι' αὐτὸ
δὲν ἀπῆλθε ἔργου του, ποὺ νὰ μὴν πᾶω νὰ τὸ δῶ τρεῖς καὶ πέντε
φορές, γιὰ νὰ χαρῶ καὶ νὰ χειροκροτήσω τὸ μεγάλο αὐτὸ καλλι-
τέχνη. Καὶ μπορεῖ τώρα νὰ φανταστῇ κανεὶς τὴ χαρὰ μου, ὅταν
μοῦ παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσω καὶ προσωπικά.

Ἦμουν σὲ τὸν παράθυρο τοῦ τ:βλῆναι καὶ
κῦπας ἀπορημένος ὅσο, ὅταν, σὲ μιὰ γ-
ωνία τῆ βλῆμας; Τὸ ἴδιον μοῦ ὄρθι, σὲ
περὶ ὁδὸν, νὰ κουβεντιάξῃ μ' ἕνα πρόσω-
πο ἀρίστα γνωστὸ μου — τὸ Στέφανο. Πη-
δῶ στὴν πρῶτὴν στάσι, τρέχω, βρῖσκω μ-
νῆκα τὸ Στέφανο. Ποῦ ἀγῶρας τσιγάρ-
α πὸ τὸ περιπτερο. Ὁ καλλιτέχνης εἶχε ἀπο-
μακρυνθῇ.

— Στέφανε, τοῦ λέω, κουβεντιάξες πρὸ
ὀλίγου μὲ τὸν Ἀρη Πουρνάρη;

— Ναι. Πολὺ φίλος μου, ἔδω καὶ λίγον
καιρὸ. Κάνουμε παρὰ συχνά.

— Σὲ ζηλεύω.

— Θὲς νὰ τὸν γνωρίσεις; Εὐκόλο πρᾶ-
γμα. Τὸν εἶδες σὲ τὸν νέο ἔργο ὁ «Ἀρχοντας
τοῦ πυργου»;

— Τὸν εἶδα πρὶς φορές κι' ἀπόψε θὰ
πᾶω γιὰ τέταρτη.

— Κι' ἐγὼ θὰ πᾶω. Λοιπὸν σὲ διὰλειψ-
μα θ' ἀνεβούμε σὲ τὸ καμαρίνι του.

★

Σχεδὸν ἔτρεμα ἀπὸ συγκίνησι ὅταν ἀνοί-
ξε ἡ πόρτα καὶ ὁ Στέφανος, μπαίνοντας
πρώτος εἶπε:

— Ἀρη, ἕνας καλὸς μου φίλος καὶ φα-
νατικός σου θαυμαστής θέλει νὰ σὲ γνω-
ρίσῃ.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκείνη τὴ στιγμή ἔταξε
ἕνα διπλὸ παγκράτι. Τὸ παράτησε καὶ μοῦ
πρότεινε τὸ χερί μὲ μιὰ ἐγκραυσμένη, ποὺ
ἐκεῖνη ὡς τὰ τριάντα τῆς ψυχῆς μου.

— Ἱστορικὴ αὐτὴ ἡ βραδυὰ γιὰ μένα.
τοῦ εἶπα:

— Κάθε ἔργο ποὺ παίζεις τὸ βλέπει
τρεις καὶ τέσσερες φορές, πρόσθεσε ὁ Στέ-
φανος.

— Τ' ἀκούω μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστη-
σι, εἶπε ἱκανοποιημένος. Ἐνα πούρο;

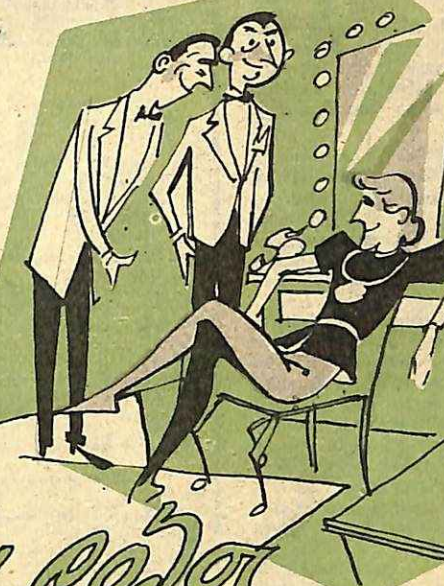
Ἄνοιξε τὸ κουτί καὶ μᾶς πρόσφερε. «Ε-
πειμὰ χτύπησε τὸ κουδούνι:

— Διὸ παγκράτι στοὺς κυρίους! Γρή-
γορα!...

Δὲν περιμέναμε τόσο εὐγενικὴ ὑποδοχή. Κι'
ἐνὼ σπικνωτόταν γιὰ τὴ δεύτερη πράξι, εἶπε:

— Απόψε θὰ φάμε μαζὶ!

Κατέβηκα κι' ἐγὼ στὴ θέσι μου, γιὰ νὰ
τὸν ἀπολαύσω στὴν καινούργια του δημ-

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

συργα — ὁ «Ἀρχοντας τοῦ πυργου». Ἐ-
δῶ, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, παράσταται
ἕνας ἀληθινὸς ἀρχοντας. Ἀρχοντας τοῦ πα-
λιού καιροῦ, ποὺ εἶχε ἀπέραντα χτήματα,
ἀλόγα, δούλους καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ.
Ἦ δὲ ἀρχοντιά του, δὲ λέγεται. Σ' ὅλο
τὸ ἔργο ἔκανε γαλαντοίμους, χάριζε πλού-
σια δῶρα, προίκιζε φτωχὰ κορίτσια, σκόρ-
πιζε ἀγαθοεργίες καὶ πολλὰ τέτοια. Καὶ
ὁ Ἀρης Πουρνάρης, μὲ τὸ ἥπλο τοῦ παρὰ-
στήμα, εἶχε τέτοια μεγαλοπρέπεια καὶ φι-
σικότητα σὲ τὸ ρόλο του, ποὺ ἔλεγε: «Ἐν-
νημένος ἀρχοντας!» Ἰδίως ὅταν ἔλεγε ἐ-
κείνη τὴν ἀλλή μνημειώδη φράσι: «Ἦ μεγα-
λύτερη χαρὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ
δῶν!»

★

Μετὰ τὴν παράστασι τὸν περιμένανε
στὴν ἐξοδὸ καλλιτεχνῶν. Δὲν ἦταν μόνος
του. Συνώδεσε καὶ μιὰ ὑπάρξι ἐξαιτίας νο-
στιμῶδας, ποὺ μᾶς τὴ σύστησε: Ἐλενα
Φ... Φανερό πῶς ἦταν φιλενάδα του. Μὲ
μιὰ ἀρχοντική χειρονομία καλέσε ἕνα
ταξί.

— Κηφισιά! διάταξε.

Μᾶς πῆγε σ' ἕνα πρώτης τάξεως κέντρο,
μὲ ὀρχήστρα καὶ τὰ λοιπὰ. Ἦ παρουσία
τοῦ Ἀρη Πουρνάρη ἔγινε ἀμέσως αἰσθη-
τή. Ὅλοι οἱ θαυμάσιες κῦπας πρὸς τὸ
τραπέζι, μᾶς κι' ἐγὼ αἰσθανόμενοι πολὺ πε-
ρήφανοι, ποὺ εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ συμνώγω-
με τὸ μεγάλο καλλιτέχνη. Καὶ τί δὲν συνέ-
φαγα, δέ! Τὸ μενοῦ τὸ παράγγειλε ὁ ἴδιος
ὁ Ἀρης, ἀρχίζοντας ἀπὸ στρεβίδια καὶ κα-
ταλήγοντας σὲ πανγὰτο. Καὶ ὅταν περᾶ-
σαμε σὲ τὸ οὔσκι, ὁ Ἀρης ἔφερε καὶ τὴν
ἀρχήστρα νὰ παίξῃ σὲ τὸ τραπέζι μας. Καὶ
σὲ κάθε τραγουδί, βούταγε τὸ χερί στὴν
τσέπη κι' ἔκανε στὴν τσέπη τοῦ ἀρχηγού
τῆς μουσικῆς ἕνα μάστο χαρτονομίσματα.
Τὶ ἀξιοθαύμαστο γαλαντοίμα! Καὶ τὸν
ἐκτίμησα ἀκόμα περισσότερο τὸν Ἀρη
Πουρνάρη, ὅταν μᾶς πλησίασε ἡ ἀνθιπώ-
λις τοῦ καταστήματος. Ἦμουν ἑτοιμὸς ν'
ἀγοράσω ἕνα ματσάκι: καὶ νὰ τὸ προσέ-
ρω στὴν Ἐλενα, ἀλλὰ μὲ πρόφρασε ὁ Ἀ-
ρης: «Ἀδειασε ὅλο τὸ καλὸ μὲ μπροστὰ στὴν
Ἐλενα! Κατὰ τὰ ὄπλα, μὲ ἔπαιξε μιὰ δι-
νοῖα: Τί θάπαιξε στὴ μέση μου, ὅταν ἐρ-
χάταν ὁ λογαριασμός; Θὰ μὲ ἔπαιξε, ἄ-
ραγε, τὰ δύο καποστάρικα, ποὺ εἶχα μαζὶ
μου; Ἀδικὴ ἀνισοχία. Ὅταν τὸ γκαρσόνι
ἔφερε τὸ λογαριασμὸν κι' ἔκανα νὰ τὸν πᾶ-
ρω, γιὰ νὰ κανονίσω τὰ μερίδια στὰ τρεῖς
τὸν ἄρπασε ὁ Ἀρης:

— Ἀπαγορεύεται! εἶπε. Τὸ γεῦμα εἶ-
ναι δικό μου!

Δραχμὲς ἐνιαυτάσιες εἶκοσι. Τὸ γκαρσόνι

— Γιατί όχι; Συμμετείχαμε πάλι στην έ-
δοδο.

— Λέω να πάμε σε κανένα
ταβερνάκι, πρῆτανε ο 'Αρης.
Ρομαντική ιδέα και τη δε-
κτικήμε άμέσως. Αύτη τη φο-
ρά δεν είχε ταξί.

— Να περιπατήσουμε λιγά-
κι! είπε ο 'Αρης.

Περιπατήσαμε κάπου μισή
ώρα. 'Όμως οι τρεις μας τώρα
— 'Ελενα δεν υπήρχε. Βρεθή-
καμε σ' ένα φτωχοταβερνάκι.
'Εγώ πα:άγγελια, κρέας, ο
Στέφανος ψάρι και ο 'Αρης,
χωρίς να ιδῆ κατῶλογο, διέ-
ταξε:

— Μιά μακαρονάδα!
Σκέτη, παρακαλώ! 'Όταν
το γκαρσόνι έφερε τὰ πιάτα, ο
'Αρης έδωσε τις φωνές:

— Τί μερίδα εἶν' αὐτή, βρέ;
Πάρ' τη να τη διορθώσης γρή-
γορα! Παλιολέπτες! Θὰ σὰς
πάω στην ἀγοραναμία!

Δὲν πίστευα τ' αὐτῆ μου.
'Αντάλλαξα ένα βλέμμα με τὸ
Στέφανο. 'Εκείνος χαμογέλασε
και τὸ χαμόγελό του είχε ένα
νόημα σὰν νάθελε νὰ πῇ: «Καὶ
τοῦ νὰ δῆς ἀκόμα!» Καὶ εἶδα
καὶ τὴ συνέχεια: 'Ο 'Αρης κα-
ταβρόχθισε τὴ μακαρονάδα του
με δύο φέτες ψωμί και στὸ τέ-
λος σκούπισε και τὸ πιάτο με
τὴν τελευταία μπουκιά. Τάσο,
ποὺ δὲν ἤθελε πλύσιμό.

— Δὲ θὰ πᾶτε τίποτ' ἄλ-
λο; τὸν ρώτησα.

— 'Όχι! μοῦ ἀπάντησε και
τὰ μάτια του πέταξαν κατὰ πα-
ράδεισους ἀσπραπές. 'Ο ἀνθρῶ-
πος δὲν χρειάζεται νὰ τρώη πολ-
λὺ, γιὰ νὰ συντηρηθῇ. Καὶ τὸ
κρέας και τὸ ψάρι ποὺ φάγατε
σεῖς, εἶναι σπατάλη.

— Άνοιξα τὸ πακέτο μου, τοῦ
πρόσφερα τσιγάρο.

— 'Όχι! ἀνῶναζε. Τὸ κάπνι-
σμα εἶναι βλακεία! Πληρώνεις
τὸ κόσμου τὰ λεφτά, γιὰ νὰ
κάνης ἀπάφ-πούφ. 'Εχεις ὑπο-
λογίσει πόσο στοιχίζει κάθε
ἀπάφ-πούφ; Μιά πεντάρα, τὸ
λιγώτερο.

— 'Όταν ἦρε ο λογαριασμός,
τὸν πήρα ἐγὼ νὰ πληρώσω.
Μοῦ τὸ επέδειξε. 'Αλλὰ ζήτη-
σε και νὰ τὸν ἐλέγξῃ. Κι' ἔβα-
λε τις φωνές:

— 'Ελα δὴ γκαρσόν. Στὴ
σοῦμα ἔχεις βάλει τρεῖς δεκά-
ρες παραπάνω.

— Γιὰ νὰ σπρωγγυλέω τὸ
ποσόν! δικαιολογεῖται τὸ γκαρ-
σόν.

Καὶ βλέπω ἕναν 'Αρη ἑ-
ξαλλο:

— Νὰ στρογγυλέω τὸ πο-
σόν, αἱ! Μὲ τις δεκάρες τίς δι-
κές μας; Λαμπούτη!...

'Εγινε φασαρία στὴν ταβέρ-
να. 'Εγὼ υπερέβαινα και ἀ-
πορούσα μαζί. 'Ησαν δυνατὸν;
Καὶ ὁμῶς ἦσαν. Καὶ ὅχι μόνο
αὐτό, ἀλλὰ ὅταν, φεύγοντας ἀ-
φῆσα ένα δίφραγκο γιὰ τὸ βοή-
θο, ο 'Αρης τὸ πήρε και τὸ βά-
λε στὴν τσέπη, λέγοντας:

— Τὸ καθῆκον του ἔκανε.
Δὲν πρέπει νὰ τοὺς κακομαθαί-
νουμε.

Βγήκαμε στὸ δρόμο.

— Νὰ πάρομε ταξί, εἶπα.

— 'Όχι! μ' ἔκοψε ο 'Αρης.
Τὰ πόδια γιατί μὰς τᾶδισε ὁ
Θεός; Τὸ ταξί εἶναι σπατάλη.
Καὶ μὰς ἔφαγε ὁ ποδαρόδρο-
μος. 'Όταν τὸν πήγαμε ὡς τὸ
σπίτι, ρωτῶν τὸ ξέφανο:

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω.
Αὐτὸς ποὺ σκόρπισε τὰ πεντα-
κοσάρικα σὰν μαρουλάκιλα!

— Μὰ δὲν κατῶλαβες; μοῦ ἐ-
ξηγεῖ ὁ Στέφανος. Εἶναι ἐπι-
ρεσασμένος ἀπὸ τὸ ὄλο τοῦ φι-
λάργουρου. Τὴν ἄλλη φορᾶ, ἐπαί-

ζε τὸν ἄρχοντα...

— 'Όστε...

— Ναι. Μπαίνει τόσο πολὺ
στὸ ῥόλο ποὺ παίζει, ὥστε τὸν
ζῆ πραγματικά. Κι' ὅσο θὰ παί-
ζῃ τὸ «Φιλάργουρο» μὴν περιμέ-
νης οὔτε τσιγάρο ἀπὸ δαῦτου!

★

Μετὰ τὸ «Φιλάργουρο» ἐπαίξε
ένα γιατρό. 'Όταν ἀνέβηκα νὰ
τὸν συγχάρῳ, μοῦτίπασε τὸ χέρι:
— Σὰν νάῃς πυρετὸ, μοῦ
λέει. Βέβαια. 'Ο σφυγμὸς σου
πάει γρήγορα...! Νὰ σοῦ δώσω
μιά ἀσπιρίνη... 'Εσένα, Στέφα-
νε, πῶς πάει τὸ σπῆκτί σου;
'Όποιον ἔδωσες, τοῦ ἐπῆνε
τὸ σφυγμὸ, τοῦ ἔδωκε ἱατρικὲς
συμβουλές. 'Ακόμα και τὴν 'Ε-
λενα, ποὺ ξαναῆρθε στὴ συν-
τροφία μας, σὰν γιατρός τὴν
περιποιήσαν. 'Επειτα, ἀκούλου-
θηκε ὁ «Κατὰ φαντασίαν ἀσθε-
νῆς» — γιὰ τὸ σπῆκτος ῥόλους Μο-
λιέρου, εἶχε ἐπιτυχία. 'Εδὼ τὸν
βρήκαμε ξεπλωμένο σὲ καμα-
ρίνι του, με κινίνα και σταγό-
νες:

— 'Απόψε θὰ πάω κατ' εὐ-
θείαν στὸ σπῆκτι, δὲν αἰσθάνομαι
καλῶ, μὰς εἶπε.

— 'Απόφυγε νὰ μὰς δώσῃ και
τὸ χέρι του, γιὰ τὰ μικρόδια.
'Όσον και:ὲ ἐπαίξε τὸν «Κατὰ
φαντασίαν», δὲν τὸν εἶδαμε. 'Ο-
λο ἄρρωστος. 'Καὶ ἡ 'Ελενα χά-
θηκε πάλι. 'Επέστρεψε ὅταν, σὲ
ἄλλο ἔργο, ο 'Αρης παράστα-
νε ἕναν τύπο γοητευτικὸ κο-
σμοπολίτη, γιὰ νὰ χαθῇ ξανά,
ὅταν ὁ νέος τοῦ ῥόλος ἦταν ἑ-
νας γκάγκστερ. 'Όσο διαρκού-
σε αὐτὸ τὸ ἔργο, ο 'Αρης δημι-
ουργοῦσε συνεχῶς ἐπιπεσόδια
κι' ἐπαίξε ἔυλο με σωφῆρ, με
γκαρόνια, με διαβάτες, με ἀ-
νύποπτους ἀνθρώπους σὲ κέν-
τρα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶχε πε-
ρίστροφο μαζί του.

Τυχαιὰ συνάντησα τὴν 'Ε-
λενα.

— Χαθήκατε πάλι, πῆς εἶπα.

— Ναι, δὲν μ' ἀρέσει ὁ ῥῶ-
λος τοῦ 'Α:η. 'Όταν θ' ἀλλά-
ξῃ, θὰ με ξαναῖδῃτε!...

★

'Επειτα ὁ θῆσιος ἔφυγε του-
νέ. Θὰ πῆγαμε πρῶτα θεσσα-
λονίκη. Τὸν 'Αρη τὸν ἀκολού-
θησε και ἡ 'Ελενα — πρῶτὴ
ἐμφανιστὴ τοῦ 'Αρη θὰ ἦταν ὁ
«'Αρχοντας τοῦ πύργου». Κο-
ρσίδο ἦταν νὰ μὴν πᾶν; Πα-
ρακολοιουθοῦσα στίς ἐφημερίδες
τὰ νεότερα τοῦ θῆσιου, τὴν καλῶ-
λιτεχνική δράσι τοῦ 'Αρη. Ὁρί-
σμος ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλ-
λον. Καὶ μιά μέρα... Θεέ μου,
μήπως ἔκανα λάθος; 'Όχι. εἶ-
γνωστὸς πρωταγωνιστὴς κ. 'Α-
ρης Πουρινάρης, ἀπεπειράθη
χθὲς τὴν νύκτα νὰ σπρωγγυλέω
τὴν φίλην του δεσποινίδα 'Ελε-
ναν Φ., ἡ ὁποία διεσώθη ὡς ἐκ
θαύματος, πηδήσασα ἀπὸ τὸ
παράθυρον. Τὸ παρ' ὀλίγον θυ-
μα φέρει ἐντονα τὰ ἴχνη τῶν δα-
κτύλων τοῦ δράστου εἰς τὸν
λαϊμόν του. Τὸ δράμα ἀποδιδε-
ται εἰς κρίσιν ζηλοτυτίας, ὑπὸ
τῆς ὁποίας κατελήφθη αἰφνιδίως
ὁ γυνιστὸς πρωταγωνιστῆς, ὁ-
στις ὑπαίτηυετο ὅτι ἡ φίλη του
τὸν ἠπάτα. Τὸ δράμα συνέβη
ὀλίγον μετὰ τὴν παράστασιν
τοῦ «'Οθέλλου», ὅπου ὁ δρά-
στης σημείωσε πρωτόφαντὴ ἐπι-
τυχίαν.

Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ παί-
ζῃ ὁ 'Αρης, γιὰ νὰ στραγγαλί-
σῃ τὴν 'Ελενα; 'Όμως, ἀς τοῦ
το συγχωρήσουμε, παρακαλῶ.
'Όλο οἱ θαυμαστές του. 'Ο
'Αρης, μπορεῖ νὰ σὲ ματαιώρ-
σῃ, νὰ σὲ πνίξῃ ἢ νὰ σὲ δηλητη-
ριάσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα εἶ-
ναι λαμπρὸς ἡθοποιός.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 698

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Μιά ἀπ' τις 'Ην. Πολιτείες τῆς 'Αμερικῆς. — Μένει μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν κοσμική ζωή.
- 'Η λαίδη Νάνου ... εἶναι ἡ
πρῶτὴ γυναίκα ποὺ μπῆκε, τὸ
1919, στὴν ἀγγλικὴ Βουλὴ
τῶν Κοινοτήτων. — Ξεκινᾷ
ἀπὸ μιά πηγὴ φωτός. — Κό-
ψιμο.
- Θέατρο τῆς πρωτεύουσῃς. —

- δοσαίρη, ἡ ὁμάς, ποὺ ἐπαίξε
στὴν 'Αθήνα. — Περιφῆμος
δικτάτωρ.
- Νάτα. — 'Ιερὸ τέμενος τῶν
Μωαμεθανῶν, στὴ Μέκκα. —
'Εχει τὴν ἴδια ἔκτασι με
ἄλλν.
- Πρωτεύουσα ὁμωνύμου νομοῦ.
— Περιοχὴ τῆς Πελοποννή-
σου.
- Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																
16																
17																

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΤΕΜΕΝΟ ΣΑΣ ΜΕΤΑΦΕ- ΡΕΙ ΣΤὴ ΖΟΥΚΛΑ. — Μακρυ- νός μας πρόγονος.

- Λατρεύεται ἀπὸ τοὺς 'Ισλαμ-
λίτες (ἐπών.). — Σκαπτικὸ
ἐργαλεῖο. — Μνῆς ἐνὸς ἐξαι-
ρουμένου.
- 'Αρχικὰ κόμματος. — Δὲν γί-
νονται στὸ νερό.
- Περίφημος παραγωγὸς τοῦ
ἀγγλικοῦ κινηματογράφου (ἐ-
πών.). — Ἀκρωτήριο τῆς Πε-
λοποννήσου.
- Δὲν παρουσιάζουν ἀνωμαλίες.
— Πρόβει και ἄθρο. — Χα-
ρακτηρίζουν ποιότητα.
- Χώρα τῶν Β. Α. 'Ινδιῶν. —
Σχετίζονται με τὴ γῆ (οὐδ.).
270. — 'Εχει γυνὸ βασιλιά.
— Βυζαντινὴ νῶτα.
- Βάζει τέρμα σ' ἕναν πόλεμο.
— Φέσκο.
- Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Ρῆμα
ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ
πλούσιοι και σπάνια οἱ φτω-
χοί. — Εὐχάριστοῦν τὴν δ-
σφρησι.
- Φάρμακο. — 'Εργαλεῖο τῶν
ἐλαουργῶν, πιδ γνωστὸ ὡς
ματικᾶπι.
- Σοφὰ λόγια. — 'Η κατοικία
τοῦ 1 ὀριζοντίως (Β).
- Χρονικὸ ἐπίρρημα (δμ.). —
Στενάζω. — Χρηματικὸ πο-
σόν τῶν ἀρχαίων.
- 'Εκδήλωσις ἀγάπης. — Νησι
ποὺ με ἀλλαγὴ τόνου γίνεται
δηλητήριο. — Χρονικὸ ἐπίρ-
ρημα: μέχρι στιγμῆς.
- Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
— Γεγονότα ἢ ἐπεισόδια ποὺ
δὲ θὰ ἐπρεπε νὰ συμβοῦν. —
Περίφημη ἔπερα.
- Βρίσκονται μέσα στὸ ἴδιο
γράμμα. — 'Επιβάλλω ποινῇ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Κάνει τοὺς λουσμένους ἐπι-
φυλακτικούς. — Συμβάλλει
στὸ γράψιμο.
- 'Ηπειρος. — Χαρτί τῆς τρά-
πουλας. — Μέρος συνόλου.
- Ντούρια: ἀστέρι τοῦ
Χόλλυγουντ. — Γαλλικὴ πο-

— Δε σου είπα πως δε θα δυσκο-
λεύουμε να βρούμε θέσεις;

Χωρίς λόγια

Χωρίς λόγια

— Τί χτυπᾶς; Ποῦ εἶναι ὁ κίν-
δυνος;
— Δὲν τὸν βλέπεις;

— Πενήντα ἀλόγων μηχανή, Χαρίλαε, και δε μπο-
ρεῖς νὰ προσπεράσῃς τὴ θέσσα;

ΜΙΤΣΙ

Γκέννορ

Μιά χαριτωμένη στάρ και ιδεώδης νοικοκυρά!..

Οι Ευρωπαίοι φίλοι του κινηματογράφου τη γνώριζαν από τις πολυάριθμες μουσικοχορευτικές ταινίες, στις οποίες έχει παίξει και τη συμπαθοσαν, αλλά ποτέ δε την είχαν δει από κοντά. Και τη χειροκρότησαν με ένθουσιασμό, όταν, συνοδευόμενη από τον άντρα της Τζακ Μπίν, έφτανε στις Κάννες ως μέλος της αντιπροσωπείας του Χόλλυγουντ στο φετινό ένδεκατο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ.

Πρόκειται για την κατάξανθη και χαριτωμένη Αμερικανίδα στάρ Μίτσι Γκέννορ, η οποία, όπως δήλωσε η ίδια, έφτασε στις Κάννες για πρώτη φορά έφοτος για να γνωρίσει την Ευρώπη και να την γνωρίσουν οι θαυμαστές της!

Η Μίτσι Γκέννορ — ολόκληρο το όνομά της είναι Φραντσεσκά-Μίτσι-Μάρλεν Γκέρμπερ — δεν είναι καινούργια στάρ του Χόλλυγουντ. Παίξει σε ταινίες από το 1950 και μέχρι σήμερα έχει διακριθεί για το ωραιότατο σώμα της και την ιδιαίτερη επίδοσή της στο χορό, σε περισσότερες από 15 ταινίες. Που οι κυριότερες είναι οι εξής: «Εκατομμυριοχός της καρδιάς μου» με τον Τζωρτζ Γκόμπελ, «Χρυσάφι και αίμα» με τον Τζέφρι Χάντερ, «Ο χορός είναι η ζωή μου» με τη Μαίριλιν Μονρόε και το Ντόναλντ Ο' Κόννορ, «Τα κορίτσια» με τον Τζιν Κέλλυ και την Καίη Κέντλ, «Νότιος Ειρηνικός» με τον Ροσάνο Μπράτσι και τον Τζων Κέρρ και μερικές άλλες ακόμη.

Γεννήθηκε στο Σικάγο στις 4 Σεπτεμβρίου του 1931 από γονείς ι, θποιούς του ελαφρού μουσικού θεάτρου. Για πρώτη φορά έδειξε την καλλιτεχνική κλίση της σε ηλικία 8 ετών, όταν άρχισε να αυτοσχεδιάζει χορευτικές φιγούρες. Από τότε μέχρι τα 14 χρόνια της σπούδασε σε αρκετές σχολές χορού και λίγο αργότερα, μόλις ξεπετάχτηκε και έγινε σχηματισμένη κοπέλλα πιά, βγήκε στο ελαφρό μουσικό θέατρο ως χορεύτρια μπαλέτου.

— Την εποχή εκείνη, λέει η ίδια, ήμουν μία απλώς νόστιμη κοπέλλα και μία νέα χορεύτρια, με πάθος για το χορό, που της έλειπε, όμως, η πείρα. Άλλα με την επίμονη και την υπομονή κάθε χρόνο ανέβαινα και μερικά σκαλοπάτια μέχρι τη στιγμή που απέκτησα τον τίτλο της πρώτης χορεύτριας στο μεγαλύτερο μουσικό θέατρο του Μπροντγουάϊ. Από εκεί μέχρι τα κινηματογραφικά έργαστήρια η απόστασι δεν ήταν μεγάλη...

Πραγματικά, το καλοκαίρι του 1950, που η Μίτσι θριάμβευε με το χορό και τη χάρι της στις ελαφρές σκηνές της Νέας Υόρκης, την πρόσεξε ο γνωστός σκηνοθέτης Γουόλτερ Λάνγκ και της πρότεινε ένα χορευτικό ρόλο στην ταινία του «Ο γαλάσιος ούρανος μου», με τον επίσης χορευτή Ντάν Νταϊλέυ.

Επειδή και ο Νταϊλέυ ήταν καινούργιος τότε, σχημάτισε με τη Μίτσι ένα χαριτωμένο χορευτικό ζευγάρι, που άρεσε πάρα πολύ. Οι φίλοι του είδους αυτού των ταινιών είχαν ένθουσιαστη μαζί τους και τους ζητούσαν επίμονα, γεγονός που ανάγκασε τους παραγωγούς να γυρίσουν τρεις ακόμη ταινίες μαζί τους. Έτσι, η Μίτσι Γκέννορ έγινε γνωστή και δημοφιλής στην Αμερική σε διάστημα δύο μόνο ετών. Από τό-

τε μέχρι σήμερα, όχι μόνο διατήρησε τη δημοτικότητα της, αλλά και την αύξησε με τις τελευταίες δύο ταινίες της, που σημειώνουν θριάμβους τώρα στην Αμερική. Γι' αυτό και οι αρμόδιοι του αμερικανικού κινηματογράφου έκριναν ότι επιβαλλόταν έφοτος να σταλή η Μίτσι στο Φεστιβάλ των Καννών με δύο ιδιότητες: της εκπροσώπου της σημερινής αμερικανικής γενεάς και της όμορφης στάρ του Χόλλυγουντ.

Να μερικά χαρακτηριστικά της όμορφιάς της: Ύψος 1μ.68, βάρος 53 κιλά, περιφέρεια στήθους 92, μέσης 54, πόδια μακρὰ και αρμονικά, μάτια γαλαζοπράσινα και μαλλιά κοκκινόχρυσα.

Ο τύπος της γυναίκας, που συγκεντρώνει τα προσόντα αυτά, θεωρείται τέλειος σήμερα στην Αμερική. Άλλα η Μίτσι έχει αντίθετη γνώμη για το άτομο της και λέει συχνά με μετροφοσύνη:

— Άκούω συχνά να λένε ότι είμαι μία από τις δέκα ωραιότερες Αμερικανίδες. Ο τίτλος αυτός νομίζω ότι είναι υπερβολικός, γιατί δεν είμαι περισσότερο όμορφη από χιλιάδες άλλες ανώνυμες συμπατριώτισσές μου. Είμαι απλώς μία γυναίκα, που της χάρισε η φύσις αρκετά προσόντα. Τίποτ' άλλο!

Η Μίτσι Γκέννορ, η άξια διάδοχος της Μπέττυ Γκρέημ, όπως την αποκαλούν τώρα στο Χόλλυγουντ, μετά το γάμο της με τον Τζακ Μπίν, λέει συχνά:

— Λατρεύω τόσο πολύ την κουζίνα και τη τέχνη της μαγειρικής, ώστε δε μου μένει διαθέσιμος καιρός να βγαίνω έξω, γεγονός που κάνει τον Τζακ να με φωνάζει «ιδεώδη νοικοκυρά!»

Πραγματικά, η Μίτσι και ο Τζακ έχουν στην γραφικότερη θέσι του Μπέντερλ Χίλλς μία μεγάλη και πολυτελή βίλλα και σπάνια βγαίνουν έξω για να διασκεδάσουν.

Μέσα στο απέραντο και με αφάνταστη σπατάλη χρημάτων επιπλωμένο σπίτι τους βασιλεύουν ο έρωτας και η αρμονική συμβίωσις. Τίποτα άλλο!

Η Μίτσι και ο Τζακ είναι χωρίς αμφιβολία το μοναδικό καλλιτεχνικό ζευγάρι, που την ημέρα του γάμου του... παντρεύτηκε δύο φορές!

Πραγματικά, στις 18 Νοεμβρίου του 1954 έκαναν το γάμο τους στον Άγιο Φραγκίσκο, λίγους μήνες μετά την πρώτη γνωριμία τους στα σκηνικά.

Ο δικαστής στον οποίον παρουσιάστηκαν τους ένωσε άμέσως έφοσον το ζήτησαν οι ίδιοι. Άλλα μόλις τελείωσε η μικρή τελετή, η Μίτσι θυμήθηκε ότι δεν... είχαν περάσει στο δακτύλο τους το απαραίτητο δακτυλίδι.

Έτσι, ο δικαστής, ένας αγαθός ειρηνοδίκης, δέχτηκε την ίδια ώρα να επαναλάβει την τελετή, για να ανταλλάξουν και τα «χρυσά δεσμά» του γάμου. Μόνο που, όταν τελείωσε για δεύτερη φορά, είπε στους νειόπαντρους τα εξής:

— Είστε ένωμένοι ως σύζυγοι με διπλά δεσμά. Προσέξτε, λοιπόν, γιατί ο ένδεχόμενος χωρισμός σας θα είναι... δύο φορές δυσκολότερος!

— Εξ αιτίας του πρωτότυπου αυτού περιστατικού, λέει η Μίτσι γελώντας, δίνω στο γάμο μας ζωη τουλάχιστον ενός αιώνα!...

Ο ΠΕΝΝΥ

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Ο Ντάν Ντούρια έκανε την ακόλουθη παράξενη στατιστική. Κατά τη διάρκεια της καριέρας του, σκότωσε, στον κινηματογράφο φυσικά, 37 γυναίκες και 57 άνδρες, τραυμάτισε δε με τις γροθιές του 146 άτομα. Σε αντιστάθμισμα, πέθανε ο ίδιος... 22 φορές.

★ Ο διάσημος Ιταλός ράφτης Έμιλιο Σουμπέρτ, δήλωσε ότι η Τζίνα Λολομπρίτζινα παρήλαβε το 278ο φόρεμα, που έφτιαξε γι' αυτήν ο οίκος του και έμεινε όπως πάντα κατενθουσιασμένη!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Εντυ μία άλλη γόσσα για παραταίρ: Την Κάρολ Μπαϊκερ, γνωστή μας ιδίως από το φιλμ «Η φωνή του πόθου» (Η κουκλιτσα). Το φιλμ θα γυριστή σχεδόν ολόκληρο στην Ιταλική μεγαλούπολη από το σκηνοθέτη Ντενίε Μίλλερ.

★ Έγινε στο Μάριο Λάντσα πρόβας για πρωταγωνίστησή σε ένα νέο βιογραφικό μουσικό φιλμ, που θα έχει για θέμα τη ζωή του Μπαρτσανέλλι Τζιλι. Ο Μάριο όμως δεν άπαιτσε ακόμα. Διατάζει όχι επειδή δεν τολμά να υποδυθ το διάσημο τερόρο, αυτός που πρό χρόνων υποδύθηκε με τόση επιτυχία τον Καρούζο, αλλά επειδή η πρότασι είναι Ιταλική και ο Μάριο είναι συνθημένος να πληρώνεται σε δολάρια.

★ Ο Φράνκ Σινάτρα και ο Τζέφρυ Λιούις αποφάσισαν να συνεργαστούν για να ξαναγυρίσουν το περίφημο μπάρ και νυχτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ «Σιρό» που έκλεισε πριν από χρόνια επειδή διάφορα ατέρια δεν πληρώναν τους εξαγκωμένους λογαριασμούς τους. Ο Φράνκ πιστεύει πως η επιχείρησι αυτή θα αυξήσει σημαντικά τα έσοδά του. Φυσικά οι δύο διάσημοι ατέριας δε αναλαμβάνουν αυτοπροσώπως τις βασιλικότερες αταρίες του κέντρου τους. Στο Παρίσι, όμως όπου βρίσκεται τώρα, ο Σινάτρα αναζητεί και μερικές θεαματικές γορευτικές αταρίες, γαλλικού τύπου.

★ Ο Κέρκ Ντάγκλας, ο Λάρενς Ο' Λιβί και ο Τσάρλς Λάτον θα είναι οι τρεις βασικοί πρωταγωνιστές του φιλμ «Σπάρτακος», το οποίο θα σκηνοθετηθ από τον Λάρενς Ο' Λιβί, γνωστόν ως «Ο βασιλιάς» με το σύστημα «Σινεμάσκοπ». Ο Κέρκ θα υποδυθ τον διάσημο σκλάβο-επαναστάτη, ενώ ο Λάρενς Ο' Λιβί θα υποδυθ ένα Ρωμαίο στρατηγό και ο Λάτον έναν δαυνιζήτο πολιτικό.

★ Τη στιγμή που έπαινε στο σκηνικό η Μπριζίτ Μπαρντ για να γυρίσει τις τελευταίες σκηνές του φιλμ «Η γυναίκα και το νευροσάστον», μερικές κουβέρτες πήσαν φωτιά. Η εγγύησι ήταν πολύ απλή: Οι κουβέρτες βρισκόνταν πολύ κοντά σε μία ανάενη φουανιέρα. Το πιστοατικό όμως κάνει τώρα πολλούς να λένε στο Παρίσι: «Στη θεά της Μπριζίτ Μπαρντ, ακόμα και οι κουβέρτες παίρνουν φωτιά!»

★ Ο κινηματογραφικός παραγωγός Ντάν Ντούρια, που έχει γυρίσει πάνω από 100 φιλμ, αποφάσισε να γυρίσει στον κινηματογράφο το φιλμ «Ο γάμος του Τζακ Μπίν».

Η Μαρλένε Ντρίτριχ

★ Ο σκηνοθέτης Τζον Φάρροου που γυρίζει τώρα στην Ισπανία το φιλμ «Τζον Πάλ Τζόν» έζησε από την Μπέττυ Νταϊλέις να υποδυθ στο έργο του το ρόλο της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας, που δεν άπαιτε παρά εργασία τεσσάρων ημερών. Η ιδιότητα της Αικατερίνης Μπέττυ ζήτησε για το ρόλο αυτό 40 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα, πιστεύοντας πως δε θα της τα έδιναν και θα την αφήναν ήσυχη. Αντίθετα όμως με το τι πίστευε, έλασε πρό ημερών ένα τηλεγράφημα με το εξής περιεχόμενο: «Ο Κ. Ραντεβού την Τρίτη στη Μαδρίτη». «Ε-τσι θα τη δοίμε στο φιλμ αυτό παρά το πλευρό του Ζάν Πιέρ Όμνόν, του Ρόμπερτ Στάκ και της Μαρρίζα Παβόν».

★ Ο Τζόννυ Βατισμούλνερ, γιος του άλλοτε Ταρζάν του κινηματογράφου, ηλικίας 17 χρόνων, συνελήφθη από την αστυνομία του Λος Άντζελες, επειδή μαζί με το φίλο του Πάτρικ Ο' Νηλ, απείλησαν και γροθοκόπησαν μία νύχτα τον Κ. Κλά «Λάρεντ». Όταν ο αστυνομός κατά την ανάκρισι τους ρώτησε γιατί το έκαναν αυτό, ο Τζόννυ του απάντησε: «Γυρίζαμε από ένα πάρτυ και είχαμε πih μερικά ούτσκα παραπάνω!»

★ Μπορείτε κι' εσείς να κοιμηθete με την Τζέην Μάνσφιλντ. Με την εντυπωσιακή αυτή φράσι λανσάρε τα προϊόντα της μία αμερικανική βιομηχανία, που παράγει... θερμόφορες. Η επιφανεία των νέων θερμόφορων είχε γεμάτη... ημισφαίρικά εξογκώματα για να προσφέρουν μεγαλύτερη θερμαντική επιφάνεια. «Υστερα, λοιπόν, από μία συνενώνησι με τη στάρ, αποφασίστηκε να δοθ το όνομά της στις νέες θερμόφορες, ώστε να δικαιολογηται η διαφημιστική φράσις. Δυστυχώς όμως λογάρασαν χωρίς τον ξενόδοχο. Υστερα από μερικές μέρες διάφορες γυναίκες οργανώσεσι ζήτησαν από την αστυνομία να επιμνησθ για να σταματησθ αυτή η «α-νηθική» διαφήμισι. Και το πέτυχαν.

★ Ο Αμερικανός παραγωγός Ντάρριλ Τζάνιουκ, που παρακα-

— Αυτό το καπέλλο, γυναίκα, είναι 8,τι πρέπει για το υπάνιο!...

γωγός Κάρλο Πόντι σημείωσε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του, πείθοντας την Άννα Μανιάνι να υποδυθ το ρόλο της μητέρας της Σοφία Λόρεν στο προσέχον του φιλμ «Δύο γυναίκες». Η διανομή αυτή θεωρείται από τις πιο επιτυχημένες του κινηματογράφου. Το φιλμ θα γυριστή στην Ιταλία από το σκηνοθέτη Φεντερίκο Φελλινί, για λογαριασμό της «Παραμούντι».

★ Η Μονίκ βάν Βοδρεν φεύγει για το Μεξικό, με το σκοπό να πάρη σύντομα διαζύγιο. Ο σύζυγός της για το καινούργιο νόμο γάμο είναι αυτή τη στιγμή ενέα! ομολόγησε με χαρά η στάρ.

★ Η ίδια να γυριστή ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της Μαρλένε

Ο Έρνεστ Μπόργκνιν

Ντρίτριχ σταμάτησε προσωτά στο υπέροχο ποσόν που ζητά η γόσσα για να δώση την εγκρισι της να παρακολουθήση το γυρίσματος και να εμφανισθ αυτοπροσώπως στις τελευταίες σκηνές. «Αν βέβαιον να μη πληρώσουν τίποτ η Μαρλένε, πρέπει να περιμένουν να πεθάνω και θα χρειαστή να περιμένουν πολύ!»

★ Η Μολέν Ντεμονζό κυκλοφορεί με μία γαλάζια «Τζαγκουάρ» τελευταίου μοντέλου, γαμμήλο δώρο του συζύγου της Άντρου Κόστ.

★ Ο Γκρέγκορ Πέκ έγινε για πέμπτη φορά πατέρας. Η νέα του σύζυγος Βερονίκ Πασσάνι, πρώην μανικέν στο Παρίσι, έφερε στον κόσμο ένα κορίτσι, κι στο οποίο θα δοθ το όνομα Σελί.

★ Μία έρευνα αποκάλυψε πως 61% των Γάλλων απαντούν στον κινηματογράφο ενώ οι υπόλοιποι 39% δε παύουν ποτέ σε σκοτεινές αίθουσες. Αυτοί που δεν πηγαίνουν δικαιοσύνησαν ως εξής την αποχή τους:

20% επειδή δε διαθέτουν τον απαιτούμενο χρόνο, 18% επειδή προτιμούν άλλες διασκέδασεις, 16% επειδή δεν τους προσεσούν γοήματα, 10% επειδή την τηλέομασι, 9% επειδή τους εμποδίζουν οικογενειακές υποχρεώσεσι, 8% επειδή δε βάλουν να πάντων μαζί τους τα παιδιά τους, 3% επειδή μένουν μακριά από κινηματογραφική αίθουσα, 3% λόγω προχωρημένης ηλικίας, 1% επειδή προτιμούν να μείνουν στο σπίτι τους, 1% επειδή δεν τους ελπίσκειται το κάπνισμα και 1% επειδή βιάσκουν τον κινηματογράφο ανήθικο.

★ Ο Άντονι Πέρκινς δεν άρπαξε ποιά μόνο τα κορίτσια που είναι κατά πολλά χρόνια νεότερα του.

★ Η «Ωντοφ Χέμπερ» είναι η πιο ακριβοπληρωμένη στάρ του κινηματογράφου. Εισπράττει 350.000 δολάρια για κάθε φιλμ που γυρίζει.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ

ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λάσκαρις μαζί με τους φίλους του συσκέπτονται στην υπόγεια κρύπτη της μνης του Δαφνίου, όπου είναι θαμμένοι οι Ντελάρδος, κι' αποφασίζουν να επιτεθούν γιαν από τις προτάσεις του Βρυνένιου για να οργανώσουν τον αγώνα τους για τη λευτεριά. Ο Λάσκαρις υποκρίνεται από κείνη την ημέρα το φίλο του δούκα και κατορθώνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Στο μεταξύ, οι συχνές επισκέψεις του στη θηβα του επιτρέπουν να βλέπει τη Ματθίλδη. Οι δύο αγαπημένοι αποφασίζουν γ' αντιμετώπισουν ψυχραιμία τα γεγονότα, χωρίς να δείχνουν βία, που θα μπορούσε να προσδώσει τα μυστικά σχέδια τους. Λίγο καιρό αργότερα, φτάνουν στη θηβα δύο καινούριοι απεσταλμένοι του Βρυνένιου του Τάραντα, που διατάζει να γίνουν οι συνομιλητές ο γάμος του γιου του με τη Ματθίλδη. Ο ένας απ' αυτούς, ο κόμης Πόνος ντε Καβίλια, είναι εξουσιοδοτημένος γ' αντιπροσωπεύσει το νεαρό πρίγκιπα. Ο γάμος πρόκειται να γίνει στη μητρόπολη των Θηβών. Την ώρα που οι προσκεκλημένοι του δούκα περιμένουν να ιδούν τη γαμπλή, τη Ματθίλδη, έρχεται η ανήλικη κόρη της Καυμίας, 'Αλμ' αντί γι' αυτήν, βλέποντας τον Σαίντ-Ομέρ, που τους ανακοινώνει ότι ο γάμος δε θα γίνει. Ο Σαίντ-Ομέρ δικαιολογεί την αναβολή, λέγοντας ότι η δούκισσα Ματθίλδη αρρώστασε βαρύνοντα. Την ίδια δικαιολογία δίνει κι' Βρυνένιος στους δύο απεσταλμένους του Φίλιππου του Τάραντα. Οι προσκεκλημένοι ακούουν αυτή την εξήγηση με δυσπιστία, που γίνεται μεγαλύτερη όταν μαθαίνουν ότι ο δούκας απαγόρευσε τις επισκέψεις στη νεαρή δούκισσα. Λίγη ώρα αργότερα, για έφιππη συνοδεία βγαίνει από το Κάστρο.

11ον Ολόκληρο συνεργείο από ράφτρες, έξ' άλλου, είχε αμείψει το πολυτελέστατο φόρεμα της, ύψους και τα διάφορα εξαρτήματα του, το πρόσωπο γιά το κεφάλι, σε σχήμα τρουλάου ή πυργού, που έμοιαζε με τις μήτρες των αρχιερέων, το μαφόριο, ένα είδος λευκής αραχνοφανής καλύπτρας, που σκέπαζε το κεφάλι από το πίσω μέρος, το λώρο, χρυσούφανη σάρτα, που ήταν ριγμένη πάνω στους ώμους, το δελματικό, κι' ένα σώρο άλλα, που η φράγκικη αριστοκρατία τα είχε αντιγράψει όλα από τη βυζαντινή μόδα και τα είχε προσαρμόσει στις ανάγκες της.

Η Ματθίλδη είχε παρακολουθήσει αδιάφορη αυτές τις προετοιμασίες και δεν είχε δείξει την παραμικρή χαρά, όταν, το προηγούμενο βράδυ, οι ράφτρες της πήγαν το φόρεμα με τα εξαρτήματα του και το μεγάλο χρυσούφαντο πέπλο, που η ούρα του ξεπερνούσε τις πέντε ορνυές.

Το άλλο πρωί, οι υπηρέτριες της είχαν πάρει από κείνη τον προθάλαμο του διαμερίσματος της, περιμένοντας να τις φωνάξει για να τη βοηθήσουν στην πρωινή τουαλέτα της και να τη ντύσουν.

'Αλλ' η ώρα περνούσε και καμιά φωνή δεν ακουγόταν από τον κοιτώνα της. Στο τέλος, μια απ' αυτές, πήρε το βάρος ν' ανοίξει την πόρτα. 'Αλλ' αποτραβήχτηκε αμέσως, βγάζοντας μια τρομαγμένη κραυγή. Το δωμάτιο ήταν άδειο.

Οι υπηρέτριες πήγαν αμέσως να ειδοποιήσουν την Άννα ντε Σαίντ-Ομέρ, που έσπεξε να κάνει το πράγμα γνωστό στον άντρα της. Αυτός το ανακοίνωσε κατόπιν στο Βρυνένιο.

Ο δούκας κύτταξε τον πιστό φίλο του, σά να φοβόταν πως είχε σαλώσει το λογικό του.

Πρέπει να είσαι τοελλός ή να σε νέλασαν τα μάτια σου τού είπε.

— Ο αφέντης μου μπορεί να βεβαιωθεί και μόνος του πως ό,τι του είπα ήταν η αλήθεια, απάντησε ο Σαίντ-Ομέρ.

Ο Βρυνένιος, δυσπιστικός πάντα, τον ακολουθούσε ως το δωμάτιο της Ματθίδης. 'Ηταν πραγματικά άδειο. 'Εδώ κι' εκεί, πάνω στα ξύλινα καθίσματα, βρίσκονταν το υψιφόρο φόρεμα και τα διάφορα εξαρτήματά του, όπως τα είχαν αφήσει οι ράφτρες το προηγούμενο βράδυ.

— Το κρεβάτι είναι ανέπαφο, είπε ο Σαίντ-Ομέρ. 'Η δούκισσα δε φαίνεται πως πλάνιασε τη χτεσινή νύχτα.

Κυττάζοντας προς τα κεί, ο δούκας είδε

δύο πράγματα που γυάλιζαν πάνω στο τραπέζι, που βρίσκονταν πλάι στο κρεβάτι. 'Ηταν δύο δαχτυλίδια.

Ο Βρυνένιος πήγε κοντά και τα πήρε στα χέρια του. Το ένα απ' αυτά ήταν το άλλο χρυσό δαχτυλίδι με το μεγάλο διαμάντι, που ο Γκυγιώμ Ντυμπουά είχε φέρει μαζί του από τον Τάραντα για την τελετή της μνηστείας... Το άλλο, ήταν το χάλκινο δαχτυλίδι, με την παράσταση του Παναγιού Τάρου, που ο ίδιος ο δούκας είχε περάσει στο χέρι της Ματθίδης, όταν χάθηκε το πρώτο μέσα στην εκκλήσια.

— Κατόρα! Βρυχήθηκε. Είνα δικία να υποπτεύωμαι την ειλικρίνιά της... 'Η μικρή αυτή μάς γέλασε όλους... 'Αλλά το δαχτυλίδι του Κάρλου του Τάραντα πως βρισκόταν στα χέρια της;

Να τί δε μπορούσε να γωρέσει το μυαλό

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

'Αποκατάστασις

Μ' έπιννε χρόνια η όργη κι' είχα καρδιά βαλάντιμνη, γιατί οι κρασοπαράγωγοι ήταν παραγωγισμένοι... 'Ενώ την ίδια εποχή όλα περίπου τα ταμεία έστρεφον κάθε προσοχή μόνο στη... γαλακτοκομία!

Μέρονα εδεικνάν γραμμή οργάνισμοι και υπουργεία για του προβάτου τη νομή και της κατοικίας την υγεία! Στην τάξη των γυδοθοσκών δίνονταν δαρεία μεγάλα και προίον μας εθνικών κόντευε νάσαι, πιά, τό... γάλα!

— Όμως γιά τυχή μας καλή, παρ'ότι μας έωριμένοι έλλαζαν τώρα το βίολι και τη γραμμή την εσφαλμένη. Κι' εσπεύσαν τούτη τη φορά ντρίτα κι' όρθα ν' ανακοινώσουν, ότι με δαρεία γερά τους αμπελάδες θα (τονύσσουν)!

— 'Ετσι μ' αυτή την (αργή) και την άμπελοπροστασία, απαντες οι άμπελοθαχουν στο μέλλον (...εύκρασία! Και λόγω φίλοι άγαπητοί, των τακτικών κι' άδρων δαείων, θα φύγει ανεπίστρεπτα η εποχή των... βι- (δανίων)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

του. Αυτό το δαχτυλίδι είχε χαθεί μέσα στο παρεκκλήσιο και, μ' όλο που οι προσκεκλημένοι έψαξαν με μεγάλη προσοχή, δε μπόρεσαν να το βρουν πουθενά. Το είχε κρύψει, λοιπόν, η Ματθίλδη, νομίζοντας πως έτσι θακανε άκρη τη μνηστεία της με τον Κάρλο; 'Αλ' ο δούκας δεν της είχε δώσει αυτή τη χαρά. Της είχε περάσει αμέσως στο δαχτυλίο το δικό του δαχτυλίδι.

Τα δύο δαχτυλίδια βρίσκονταν τώρα το ένα κοντά στο άλλο. Αυτό σήμαινε, ότι η Ματθίλδη έλυνε μόνη της και με τη θέλησή της τη μνηστεία της με τον Κάρλο.

'Αλλά πως είχε φύγει από τον πυργό; Κι' από πού; Ποιοι την είχαν βοηθήσει σ' αυτή τη φυγή;

Οι υπηρέτριες, που τις είχε ανακρίνει η Άννα ντε Σαίντ-Ομέρ, βεβαίωναν όλες πως η κυρία τους τις είχε δώσει, μόλις οι ράφτρες της έφεραν τα φορέματά της, λέγοντας τους πως ήταν άρρωστη. Τους είχε απαγορεύσει ταυτόχρονα να την ενοχλήσουν για οποιοδήποτε λόγο. Από κείνη την ώρα, καμιά δεν την είχε ξαναείδ.

Κι' οι φρουροί; Φώναζε ο Βρυνένιος. Σαίντ-Ομέρ, δε διατάζει να τους κρατούν όλους από τις επάλξεις του Κάστρου. Αυτό θα είναι το λιγότερο που θα έχουν να πθούν, αν είναι ένοχοι, απάντησε ο συγκυβερνήτης των Θηβών. 'Αλλά πρέπει να εξακριβώσουμε πρώτα από πού και πώς έφυγε η δούκισσα... Θα επιβεβαιώσω μόνος μου όλες τις πύλες και θα εξετάσω τους ανθρώπους που φρουρούσαν σ' αυτές...

Κάμε όπως νομίζεις, τού είπε ο Βρυνένιος. Δεν πρέπει όμως ν' άρνησης... 'Η ώρα περνάει κι' οι προσκεκλημένοι θα έχουν άρχει να συγκεντρώνονται στην εκκλήσια. Μετά την αναχώρησή του, διευθύνθηκε στο δωμάτιο της δούκισσας 'Ελένης. Μια τρομερή υποψία είχε περάσει από το μυαλό του. Μήπως εκείνη που άπακαλούσε μητέρα του, είχε βοηθήσει τη Ματθίλδη στη φυγή της;

'Αλλά, μόλις μπήκε στο δωμάτιό της, κατάλαβε από το ύψος της πιάς οι υποψίες του ήταν άδικες. 'Η δούκισσα είχε μάθει από την Άννα ντε Σαίντ-Ομέρ την εξοφάνισή της Ματθίδης και φαινόταν πολύ ανήσυχη και ταραγμένη.

— Έπρεπε να το περιμένω, είπε έπειτα από μερικές στιγμές, απαντώντας στο ερωτηματικό βλέμμα του Βρυνένιου.

— 'Η μητέρα μου βιάζει, λοιπόν, φυσικό το ότι έφυγε η προστατευμένη της; ρώτησε ο δούκας.

— 'Η Ματθίλδη ήταν εδώ μέσα σά φυλακισμένη, απάντησε η δούκισσα. Κι' ένας φυλακισμένος όνειρεύεται πάντα την ελευθερία του.

— 'Η μητέρα μου μίλασε σά να έγερνέ την πράξι της, είπε παρανεμένος ο Βρυνένιος.

Οι υποψίες είχαν εξαγυρίσει στο μυαλό του.

— Προσπαθώ μόνο να την εξηγήσω, απάντησε η δούκισσα. Και νομίζω πως η εξήγηση που έδωσα είναι σωστή. Όσο για τον υπαινιγμό σου, το μόνο που έχω να σου πω είναι, ότι η Ματθίλδη δε με ρώτησε, όταν πήρε την απόφασι να φύγει...

— Κι' αν σε ρωτούσε, μητέρα, ποιά συμβουλή θα της έδινες; ρώτησε ο Βρυνένιος. 'Η δούκισσα σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Δεν ξέρω, απάντησε έπειτα. 'Αγαπούσα τη Ματθίλδη σαν κόρη μου... Και τη λυπόμουν...

Ο Βρυνένιος βγήκε από το δωμάτιο, γοβίς να περιμένει ν' ακούσει τη συνέχεια.

— 'Η δούκισσα, όταν έμεινε μόνη, σκούπισε ένα δάκρυ που έτρεχε από τα μάτια της.

— 'Η Ματθίλδη δε μπορεί παρά να έφυγε για να πιά να βρη τον αγαπημένο της Μιχαήλ, σιθύρισε. Φοβάμαι και γιά τους δύο!

Ο Βρυνένιος, φεύγοντας από το δωμάτιο της καγκελλαρίας, όπου ήθελε κι' ο Σαίντ-Ομέρ έπειτα από κάμποση ώρα.

— Οι φρουροί είναι αθάσι είπε μπαίνοντας. 'Η δούκισσα, λοιπόν, δεν έφυγε; ρώτησε ο Βρυνένιος, που το σκυθρωπό πρόσωπό του έλαμπε γιά μια στιγμή.

— Δεν είπα αυτό, απάντησε ο Σαίντ-Ομέρ. Είπα μόνο, ότι κανένας από τους φρουρούς δεν τη βοήθησε στη φυγή της.

— Την είδαν, όμως, να φύγει, απάντησε ο Σαίντ-Ομέρ. 'Η δούκισσα έφυγε από τη μικρή πόρτα που βρίσκεται στη δυτική πλευρά.

— Από την πόρτα αυτή πηγαίνουν οι υπηρέτες, που μένουν έξω από τον πυργό.

— Κι' η πόρτα αυτή είναι άφραγή; ρώτησε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Μόλις φύγει κι' ο τελευταίος από τους υπηρέτες, ο 'Ιάκωβος Μπελλάι, ο έπιστάτης του πυργού, την κλειδώνει και κατεβάζει τις σιδερένιες άμπαρες.

— Και το κλειδί;

— Το κρατάει σ' ένα κορμί, που βρίσκεται στο ίδιο το ξύλο της πόρτας, γιά να το έχη πρόχειρο το πρωί. Τότε παίρνει άλλοτε μαζί του, αλλά μια μέρα το ξέχασε κάποιος κι' έκαμε ώρα πολλή γιά να το βρη. Όλο αυτό τον καιρό, οι άνθρωποι που έρχόντανε γιά να δουλέψουν στον πυργό, περίμεναν απ' έξω. Από τότε, βρήκε πως ήταν καλύτερο να το κρατάει στην πόρτα.

— Και τί σε κάνει να νομίζεις πως η δούκισσα έφυγε από κεί;

— Ο 'Ιάκωβος Μπελλάι έκλεισε χτες το βράδυ την πόρτα, όπως κάνει πάντα. Σήμερα το πρωί, όμως, τη βρήκε άνοιχτή.

— 'Εχεις εμπιστοσύνη στο Μπελλάι;

— Όση και στον εαυτό μου. Ο Μπελλάι βρίσκεται στην οικογένειά μου από αράντα χρόνια. Με τη δούκισσα Ματθίλδη δεν είχαν πιά ποτέ ούτε λέξη. 'Η μοναδική δουλειά του Μπελλάι είναι να παρακολουθεί εκείνους, που έρχονται στον πυργό απ' έξω. Τους υποδέχεται το πρωί, τους ξεπροβοδίζει το βράδυ και τους πληρώνει καθε Σάββατο βράδυ. Όλο τον άλλο καιρό, κάθεται στο ξωμάτιό του, όπου σκαλίζει πάνω σε ξύλο πυργούς, σταυρούς, αγίους... Είναι πολύ καλός τεχνίτης... Τον κρατάω κοντά μου από συμπόνη... Ο δυστυχισμένος δεν έχει ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε κανένα στον κόσμο. 'Ελπίζει πως μια μέρα θα ξαναπαίει στους 'Αγίους Τόπους και παρακαλεί το Θεό να τον άφισιν να ζήση ως τότε.

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως κανένας δε βοήθησε τη δούκισσα; ρώτησε ο Βρυνένιος.

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, απάντησε ο Σαίντ-Ομέρ. 'Η δούκισσα Ματθίλδη πρέπει να σχεδίαζε από καιρό να φύγει και θα είχε προζέψει πως το πράγμα ήταν εύκολο από τη μικρή πόρτα της δυτικής πλευράς... Δεν είχε ανάγκη να ζητήσει βοήθεια από κανένα, αφού το κλειδί βρισκόταν πάνω στην πόρτα.

Ο Βρυνένιος έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Αν δεν τη βοήθησε κανένας από τους ανθρώπους του πυργού, κάποιος, όμως, θα πρέπει να την περίμενε απ' έξω, είπε έπειτα.

— Αυτό νομίζω κι' εγώ.

— Δε φαντάζεσαι ποιος;

— Ο Σαίντ-Ομέρ έκαμε ένα μορφασμό. Άλλα δεν απάντησε.

— Ο άνθρωπος αυτός δε μπορεί να ήταν άλλος από το Λάσκαρι, συνέχισε ο Βρυνένιος, σφίγγοντας με λύσσα τις γραβιές του.

— Θα πρέπει να όμολογήσω πως η ίδια σκέψη πέσσε από το μυαλό μου, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

Ο Βρυνένιος άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Πολλά είχε υποπτευθεί και περισσότερα είχε φοβηθεί. 'Αλλ' αυτό που είχε γίνει ήταν τόσο απάντησε, που το μυαλό του δε μπορούσε να το χωρέση.

— Μπορεί, λοιπόν, ν' άπατήθηκα τόσο πολύ στις κρίσεις μου γι' αυτό τον άνθρωπο; είπε, ξαφνικά, σταματώντας μπροστά στο Σαίντ-Ομέρ. Τον τελευταίο καιρό φαινόταν άφοσιωμένος στην υπέθεσι των Φράγκων. Είχε ξεπεράσει κι' αυτές τις καλύτερες προσδοκίες μας.

— Εγώ, τουλάχιστον, δεν τού είχα ποτέ εμπιστοσύνη, είπε ο Σαίντ-Ομέρ. Είχα πάντοτε το προσέβημα, ότι ο άνθρωπος αυτός μας έτοιμάζε κάποια δυσάρεστη έκπληξη. Και να πού οι φόβοι μου βγήκαν σωστοί... 'Αλλά θα μάθω σε λίγο την αλήθεια.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο Βρυνένιος.

— Ενώ έψαχνα γιά να εξακριβώσω από πού και πώς έφυγε η δούκισσα Ματθίλδη, έστειλα να τον φωνάξω... Ο κύριός μου άς με συγχωρήσει που δεν τού ζήτησα την άδειά...

— Έκαμες πολύ καλά, είπε ο Βρυνένιος.

Ο άξιωματικός του πυργού, που ο Σαίντ-Ομέρ είχε στείλει στο σπίτι του Λάσκαρι, γύρισε σε λίγο.

— Ο Μιχαήλ Λάσκαρις δε βρίσκεται στο σπίτι του, ανήγγειλε.

— Έμαθες πού έχει πάει; ρώτησε Βρυνένιος.

Κανένας δεν τον είδε από χτες ο βράδυ, απάντησε ο νεαρός άξιωματικός.

— Ο Σαίντ-Ομέρ τού έγραψε να φύγει από τον πυργό, απάντησε ο νεαρός άξιωματικός.

— 'Αλλά ο νεαρός άξιωματικός έμεινε στη θέση του.

— 'Εχεις τίποτα άλλο να μου πής; τον ρώτησε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Ναι...

— Μίλησε γρήγορα... Είδε κανείς το Λάσκαρι...

— Δεν έμαθα τίποτα γιά το Λάσκαρι, απάντησε ο νεαρός άξιωματικός. 'Εγώ, όμως, ν' άνακοινώσω στον αφέντη μου μια είδησι πού σημαντική... Οι περισσότεροι από τους έργατες των έργοστασίων έξοφονίστηκαν. 'Εμειναν μόνο μερικοί γέροι κι' οι γυναίκες...

Ο Βρυνένιος κι' ο Σαίντ-Ομέρ έμειναν γιά μερικές στιγμές ν' άνοιχτο το στόμα. — Από πότε έξοφονίστηκαν; ρώτησε ο δεύτερος όταν συνήλθε από την κατάπληξι του.

— Δεν πήγαν σήμερα στο πρωί στη δουλειά τους. Οι σύντροφοί τους μού είπαν, ότι δεν έβρουν τίποτα.

— Καλά... Περίμενε στον προθάλαμο τις διαταγές μου.

Ο Σαίντ-Ομέρ έκλεισε πίσω του την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά στο Βρυνένιο.

— Όλα έξηγονται τώρα, είπε. Ο Λάσκαρις μάς προέβλεπε.

Ο άθλιος πέταξε το ποσάμπίο, φώναζε ο Βρυνένιος. Τόσο καλότερο! Προτιμώ ένα φανερό χερό παρά έναν ύπουλο φίλο... Θα μάθω τώρα τί αξίζει η δύναμι των Φράγκων! Ποσους στρατιώτες έχουμε στη διάθεσι μας;

— Αυτή τη στιγμή, όχι περισσότερους από τριακόσιους... 'Αλλά μπορούμε να έχωμε ως το βράδυ χίλιους ή και περισσότερους.

— Θα τους στείλεις όλους να καταδύξουν το Λάσκαρι. Πρέπει ως το βράδυ να τον έχω ζωντανό ή νεκρό!

— Είναι έγκαιρη η όργη τού αφέντη μου, είπε ο Σαίντ-Ομέρ. 'Αλλ' η βιασύνη δεν ωφελεί... 'Αν ο Λάσκαρις κι' η δούκισσα έφυγαν χτες το βράδυ, θα έχουν κάμει άκετο δρόμο ως τώρα ή θα βρίσκονται σε κάποιο σίγουρο καταφύγιο, που θα πρέπει ν' άνακαλύψουμε... Γι' αυτό είναι άπαραίτητο να ένεργήσουμε με περισκέψη...

Μαύ μίλας γιά περισκέψη, όταν οι 'Ελληνες κηρύβαν επαναστάσι; φώναζε ο Βρυνένιος. Από τη στιγμή αυτή, όλοι είναι ύποπτοι... Έθελαν να μάθουν τί αξίζει η πυγμή των Φράγκων... Θα το μάθουν, λοιπόν! Από τη στιγμή αυτή, κάθε έπικοινώνια από τη μια πάλι στην άλλη θ' απαγορευθεί. Θα γίνουν έρουνες σ' όλα τα σπίτια και θα συλληφθούν όσοι έχουν κάποια έπιστολή, καθώς κι' εκείνοι που έχουμε λόγους να τους υποπτεύωμαστε... Μου είχες δείξει άλλοτε έναν κατάλογο...

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

— Τον έχω πάντα, είπε ο Σαίντ-Ομέρ.

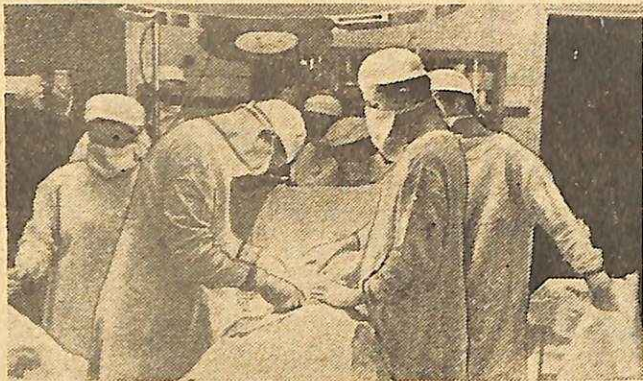
— Θα ένεργήσης με τρόπο κεραυνόβητο, έτσι που κανείς να μη μπόρεση να εφεύγη, συνέχισε ο Βρυνένιος. Οι φυλακές της Καστρίας ήταν άδειες ως τώρα... 'Αλλ' έστρεψε η στιγμή να γεμίσουν... Ένας άγγελοφάρος θα φύγει άμέσως γιά την Άθινα, γιά να μεταφέρει κι' εκεί τις διαταγές μου... Θα στείλεις ακόμη στρατιώτες γιά να πιάσουν όλα τα πρόσματα...

— Οι διαταγές τού κυρίου μου θα έκτελεσθούν, είπε ο Σαίντ-Ομέρ. Μένει, όμως, ακόμη ένα ζήτημα... Τί θα κάμωμε με τους προσκεκλημένους, που περιμένουν στην εκκλήσια;

Ο Βρυνένιος σκυθρώπασε.

— Θα τους άναγγείλεις, ότι ο γάμος δε θα γίνει, είπε έπειτα από μικρή σκέψη.

Πρέπει να δικαιολογήσουμε αυτή τη μεταίωσι...

Της πήραν το παιδί με καισαρική τομή κι' ή έγχειρρησι πέ-
τυχε απόλυτα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΜΕΤΑΓΓΙΣΗΣ ΑΙΜΑΤΟΣ

Για να σωθῇ μιὰ γυναίκα, χρειάστηκαν...
εκατὸν δύο αἰμοδοτές

Όπως είναι γνωστό, σὲ όλες τις πολιτισμένες χώρες τοῦ κόσμου, οἱ ἐθελοντὲς αἰμοδοτές εἶναι πολλοί. Ὡστόσο, πάντα τὸ ποσοστὸ τοὺς μένει ἀρκετὰ χαμηλὸ σὲ σύγκρισί με τὸν ἀριθμὸ αἰμοδοτῶν, ποὺ χρειάζεται ἡ κάθε χώρα. Γιὰ νὰ τὸ κα-
ταλάβουμε αὐτό, ἀρκεῖ νὰ σημειώσουμε τὸ ἑξῆς: Ἐχει υπολογιστῇ, ὅτι γιὰ νὰ ἐ-
παρκούν τὰ ἀποθεμὰ αἱ-
ματος τῶν γαλλικῶν νοσοκο-
μείων, θάπρεπε κάθε Γά-
λος νὰ προσφέρει τὸ αἷμα
του μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του.
Κάθε χρόνο, λοιπὸν, παρου-
σιάζονται, γιὰ νὰ προσφέ-
ρουν τὸ αἷμα τους μονάχα
δύο ἄτομα στὰ ἑκατὸ.

Υπάρχουν, ἐξ ἄλλου, συ-
χνὰ περιπτώσεις, ποὺ δὲν
ἀρκεῖ καθόλου μιὰ μεταγγί-
σι, γιὰ νὰ σωθῇ ἓνας ἄν-
θρωπος. Ἀκούστε ἓνα πρόσ-
φατο περιστατικὸ, ποὺ συ-
νέβηκε σὲ μιὰ μικρὴ γαλλί-
κη πόλιν, κοντὰ στὰ σύνορα
μετὴν Ἑλβετία. Μιὰ γυναί-
κα, ποὺ βρισκόταν στὸν ὄγ-
δο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης,
ἐπῆρθε ξαφνικὰ ἓνα βρόδυ
σοβαρὴ αἰμορραγία, ποὺ ὕ-
στερα ἀπὸ λίγη ὥρα σὶ γιὰ-
τοὶ κατάρρευσαν τὰ στα-
τικά της. Τὴν ἄλλη μέρα,
ὅπως ἡ κατάρρεσις τῆς ἐπι-
τόκου ἐννεμ ὁρμηστικῇ. Τῆς
πήραν τὸ παιδί μετὰ καισαρ-
ικὴ τομῇ κι' ἡ ἐγγείνησι πέ-
τυχε ἀπόλυτα. Λίγο ἀργό-
τερα, ὅμως, παρουσιάστηκε
γυναικὶν αἰμορραγία, πάλι
ἐντελὲς ἑρμηκὰ. Χρειά-
στηκε τότε νὰ γίνῃ μεταγγί-
σι. Ἀλλὰ ἡ αἰμορραγία δὲ
σταματοῦσε. Οἱ λεπτομερε-
στερές ἀναλύσεις, ποὺ ἀπο-
λούβησαν, ἀπακάλυψαν ὅτι
τὸ αἷμα τῆς γυναίκας εἶχε
μὴ σφοδρὴ πύκνισι. Διὸ ἀ-
πὸ τὸ συστατικὸν του, πρὶν
κρησματοῦν, γιὰ νὰ πήρῃ,
ἴταν ἐξαιρετικὰ ἐλαττωμέ-
νη. Τὸ αἷμα της, ἐποὶ, δὲν
ἐπρόκειτο νὰ στασιάζη. Οἱ
γιατροί, στὸ μεταξύ, τῆς εἶ-
χον μεταγγίσει πολλὰ λί-
τρα αἵματος, ἀλλὰ κατὰλα-
βαν πῶς ματαιοπονοῦσαν.
Χρειάστηκε, λοιπὸν, νὰ γί-
νῃ μεταγγίσι εἰδικὰ αὐτῶν
τῶν συστατικῶν.

Τὸ αἷμα, ποὺ προσφέρουν
οἱ ἐθελοντὲς, φυλάγεται εἴ-
τε ὁλόκληρο, εἴτε ἀποσυντε-
θειμένον στὰ διάφορα συστα-
τικά του, ποὺ χρησιμεύουν
ἑστὶ χωριστὰ γιὰ διάφορες

περιπτώσεις. Οἱ γιατροὶ τῆς
ἐπαρχικῆς ἐκείνῃ πόλεως
τηλεφώνησαν, λοιπὸν, στὸ
Παρίσι καὶ στὴ Γενεύη, γιὰ
νὰ τοὺς σταλοῦν ἀμέσως φιά-
λες μετὰ συστατικὰ τοῦ αἱ-
ματος, ποὺ χρειάζονταν, γιὰ
νὰ σωθῇ ἡ ἀρρωστή τους.
Σὲ μίσημι ὥρα, ἔφτασε ἀ-
πὸ τῆς Γενεύης μετὰ αὐτοκινήτου
μιὰ φιάλη. Περίπου σὲ ἴδιον
χρονικὸ διάστημα, ἤρθαν κι'
ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀεροπορικῶς
ἄλλες πέντε.

Οἱ γιατροὶ εἶχαν πιά στὴ
διάθεσί τους μερικὰ δευτε-
ρόλεπτα. Ἐκάναν τὴν πολύ-
τιμη μεταγγίσι βιαστικὰ κι'
ἔσωσαν τὴν γυναίκα τὴν τε-
λευταία στιγμή. Ὡς τότε εἶ-
χαν χρησιμοποιήσει σαράντα
φιάλες γιὰ τὴν συνθιγμένη
μεταγγίσι. Ἀλλὰ τὸ δρά-
μα συνεχίστηκε, ὕστερα ἀπὸ
ἓνα σύντομο διάλειμμα. Τὴν
ἄλλη μέρα, διαπιστώθηκε,
πῶς στὸ αἷμα τῆς ἀρρωστής
εἶχαν σωρευτῇ πολλὲς τοξί-
νες. Ἦταν τώρα ἀνάγκη νὰ
τῆς τὸ ἀδειάσουν ὅλο ἀπὸ
τὴς φλέβες της καὶ νὰ τὸ ἀν-
τικαταστήσουν μετὰ καθαρό.
Κι' αὐτὸ τὸ πράγμα ὄχι γιὰ
μιὰ μόνον φορὰ.

Κάθε τρεῖς μέρες, λοιπὸν,
γιὰ ἓνα μῆνα περίπου, ἀντι-
καθιστοῦσαν ἐξ ὁλοκλήρου
τὸ αἷμα της. Τὴν ἑκτη μέρα
ἡ καρδιά της κι' ἡ ἀναπνοὴ
της σταμάτησαν. Χρειάστη-
κε τότε νὰ γίνῃ ἀπ' εὐθείας
μεταγγίσι στὴν καρδιά.

Σὲ ὅλη, λοιπὸν, αὐτὴ τὴν
ιστορία χρειάστηκε τὸ αἷμα
ἐκατὸν δύο ἐθελοντῶν, γιὰ
νὰ νικηθῇ ὁριστικὰ ὁ θάνα-
τος. Δὲν πρόκειται δὲ καθό-
λου γιὰ σπάνια περίπτωσι.
Τέτοια δράματα συμβαίνουν
συχνά, χωρὶς πάντα νὰ ἔ-
χουν τὴν αἰσία κατόλγῃ τοῦ
περιστατικοῦ ποὺ ἀναφέ-
ραμε.

Νὰ τώρα καὶ μερικὲς ἄλ-
λες περιπτώσεις, ποὺ ἀπο-
τελοῦν συγκινητικὰ παρα-
δείγματα αἰμοδοτῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔγιναν τέτοιοι, γιὰτὶ
ἡ τύχη τοὺς ἔδωσε νὰ κατα-
λάβουν μετὰ συγκλονιστικὸ
τρόπο τὴν ὑποχρέωσί τους
αὐτὴ πρὸς τὴν κοινωνία.

Μιὰ κυρία, στὴ Ρώμη,
ποὺ εἶχε συναίσθησι αὐτοῦ
τοῦ καθηκόντος, ἔδινε τὸ αἷ-
μα της τέσσερις φορές τὸ
χρόνο, χωρὶς νὰ ἔχη γινῶσι
τοῦ πράγματος ὁ ἄντρας
της, γιὰτὶ ὅταν τοῦ εἶχε ἀ-
νακοινώσει τὴ σκέψι της, τῆς

τὸ εἶχε ἀπαγορεύει. Μιὰ
μέρα, ὁ σύζυγός της ἔπεσε
θύμα αὐτοκινήτου καὶ τραυματί-
στηκε βαρεῖα. Χρειάστηκε
ἐπείγοντως μεταγγίσι αἵμα-
τος. Ἡ γυναίκα τοῦ τότε
προσέφερε τὸ δικό της καὶ μετὰ
τὴν εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ ἐξω-
μολογήθηκε τὸ μυστικὸν της.
Ἐκείνος συγκινήθηκε, κατὰ-
λαβε τὸ λάρος του κι' ἀπὸ
τότε ἔγινε κι' αὐτὸς ἐθελον-
τὴς αἰμοδοτῆς.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὑπάρχει
ἓνας σύλλογος ἐθελοντῶν αἱ-
μοδοτῶν, ποὺ ὅλοι τοὺς σά-
θηκαν χάρι σὲ μεταγγίσι κι'
ἀπὸ εὐγνωμοσύνη προσφέ-
ρουν ταχτικά τὸ αἷμα τους,
γιὰ νὰ σώζονται οἱ ἄλλοι.

Ἐνας τυφλὸς, στὸ Παρί-
σι, εἶχε πέσει θύμα πυρκαϊ-
ᾶς καὶ γλύτωσε ἀπὸ τὰ ἐγ-
καύματα, ποὺ τοῦ ἀπείλη-
σαν τὴ ζωὴ, χάρι στὴ με-
ταγγίσι πλάσματος τοῦ αἱ-
ματος. Ἀπὸ τότε, ἐπειδὴ τυ-
χαίει νάιναι πλούσιος, προσ-
φέρει ταχτικά διάφορα πο-
σὰ σὲ νοσοκομεία, γιὰ νὰ
πληρώουν τοὺς ἐπαγγελμα-
τίες αἰμοδοτές. Φυσικὰ, ἐγί-
νε κι' ὁ ἴδιος αἰμοδοτῆς.

Στὸ Λονδίνο, ὑπάρχει μιὰ
λέσχη αἰμοδοτῶν, ποὺ τὴν ἱ-
δρύσε καὶ τὴ συντηρεῖ ἡ χή-
ρα ἑνὸς ἐρπετιστοῦ. Ἡ γυ-
ναίκα αὕτη χωρὶς τὴν σπι-
τηρία τοῦ μοναχοῦ-βου γιου
της, ποὺ θά πέθαινε ἀπὸ μιὰ
σοβαρὴ μὲνση ἀναμίας, ἂν
δὲν τοῦ γίνονταν μεταγγί-
σεις. Ἡ ἴδια, ἐξ ἄλλου, ἀνα-
κρηκνύθηκε σὲς ἀσχεῖς τοῦ ἔ-
τους ὡς ἡ ὑπ' αἰριθμὸν 1 αἱ-
μοδοτρία τῆς Ἀγγλίας καὶ
προσσημοφορήθηκε ἀπὸ τὴ
Βασίλισσα, γιὰτὶ προσφέρει
τὸ αἷμα της πρὸς πολλὰς φο-
ρές τὸ χρόνο ἀπὸ κάθε ἄλλο
ἐθελοντῇ στὴ χώρα αὕτη.

Καμμιά φορὰ, τέλος, τυ-
χαίει νὰ σωθῇ ἓνας αἰμο-
δοτῆς ἀπὸ τὸ αἷμα, ποὺ εἶ-
χε προσφέρει ὁ... ἴδιος. Αὐ-
τὸ συνέβηκε τελευταία στὴν
πόλιν. Ἄκουσ' τοῦ Ὁχάιτο,
στὴν Ἀμερικὴ. Κάποιος χτυ-
πήθηκε ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο
καὶ τοῦ ἔγινε υετάνγις μετὰ
τὸ αἷμα ποὺ εἶχε προσφέρει
σ' ἓνα νοσοκομεῖο τῆς πό-
λεως λίγες μέρες πρὶν.

Οἱ Γερμανοὶ τελωνεια- κοὶ ἐκπαιδεύονται

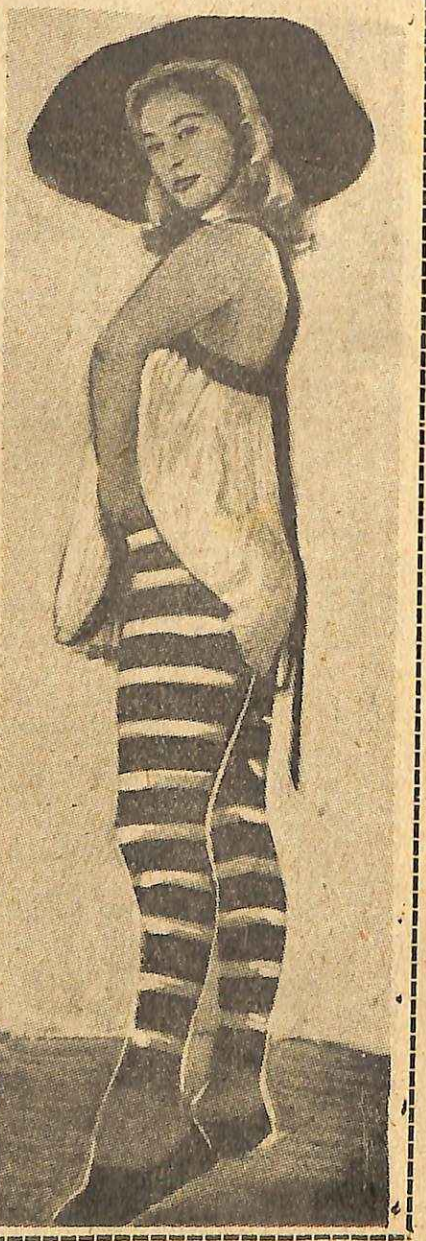
Στὴ Δυτικὴ Γερμανία, ἔ-
νας ἀριθμὸς τελωνειακῶν
ὑπαλλήλων καὶ καλοδιαλεγ-
μένων ἀστυνομικῶν σκυλιῶν
παρακολουθοῦν τώρα μιὰ
εἰδικὴ σεῖα μαθημάτων. Ὁ-
ταν ἀποφοιτήσουν, θὰ χρη-
σιμοποιηθοῦν στὰ σύνορα,
γιὰ τὴν καταδίωξι τῶν λα-
θρεμπόρων καφέ.

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Τὸ μαγιὸ αὐτὸ ἐβῆθη πρὸ ἡ-
μερῶν στὴν ἰταλικὴ πλάς τῆς
Ὀστια. Θύμιος σὲ πολλοὺς
παλαιούς τὰ πρῶτα χρόνια
τοῦ αἰῶνος μας, κατὰ τὰ ὁ-
ποῖα, παρόμοιες ἐμφανίσεις
στὶς κοσμικὲς πλάς, ἐθεωροῦν-
το ὑπερβολικὰ τοιμηρῆς. Καὶ
ἡ νέα τῆς φωτογραφίας μας
ὅμως χρειάστηκε μεγάλη τολ-
μη γιὰ νὰ ἐμφανιστῇ σήμε-
ρὸ μετὰ τοῦ μαγιὸ αὐτοῦ κοντὰ
στὶς ἄλλες καλλονὲς μετὰ ἀποκα-
λυπτικὰ μπικίνι. Γιὰ νὰ δώσῃ
κάποια προκλητικὴ σὲ τὸ
σύνολο, ἡ νέα ἐμφανίστηκε
στὴν πλάς μετὰ ἐπ' αὐτὸ μέρος
κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἓνα δια-
φανὲς γάζυλον πυκνόμοιο,

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΩΦΕΡΙΝΕΣ
Βρέθηκε ἓνας τρόπος νὰ ἔχουν οἱ κομψὲς
σωφερίνες πάντα στὴ διάθεσί τους τὰ κλει-
διά τοῦ αὐτοκινήτου τους καὶ νὰ μὴ τὰ
χάνουν. Πρόκειται, ὅπως βλέπετε, γιὰ ἓνα
πρακτικὸν μυστικὸν ἀπὸ δέρμα καὶ ἓνα
χαλκὰ μέσα στὸν ὁποῖο περνοῦν ὅλα τὰ
κλειδιά. Ἡ ἐφεύρεσι κρίθηκε πολὺ πρα-
κτικὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνδρες, οἱ ὁποῖοι προ-
σπαθοῦν τώρα νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται καὶ
πρὸς ὄφελός τους.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ

τὰ ἀριστουργήματα ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο «ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΩΝΙΟΥ»

Ο περίφημος «θρόνος τοῦ παγωνίου» βρίσκεται σήμε-
ρα κατοχὴ τοῦ Σάχη τῆς Περσίας καὶ στολίζει τὸ ἀνάκτορό της
Τεχεράνης. Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ καλλιτέχνημα δὲ βυῖκε,
ὡστόσο, ἀπὸ τὰ γένη Περσῶν τεχνιτῶν. Τὸ ἐφτίσαν Μογ-
γολοὶ τεχνίτες, ποὺ κανεῖς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὰ ὀνόματά τους κι' ἡ
ιστορία τῆς κατασκευῆς του, ὅπως καὶ τῆς μεταφοράς του στὴν
Περσία, εἶναι γραμμένη μετὰ αἵμα, μετὰ τὸ αἷμα δεκάδων χιλιάδων ἀν-
θρωπίνων ὑπάρξεων.

Ὅταν ὁ Ταμερλάνος, ὁ τρομερὸς Μογγόλος κατακτητῆς, κατέ-
λαβε τὸ Δελχί, οἱ στρατιῶτες του ἔσπρυναν μαζί τους πάνω ἀπὸ
ἑκατὸ χιλιάδες αἰχμαλώτους. Ἦταν ἓνα θλιβερὸ κοπάδι, ὅπου
ἀντιπροσωπεύονταν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς Ἀσίας... Ἐπειδὴ, λοιπὸν,
οἱ αἰχμαλῶτοι αὐτοὶ τοὺς ἐνοχλοῦσαν, ῥώτησαν τὸν ἀρχηγὸν τοὺς
τί ἔπρεπε νὰ τοὺς κάμουν. Κι' αὐτὸς, χωρὶς νὰ διστάσῃ, πρόσταξε
νὰ τοὺς στραγγαλίσουν. Τὸ φοιχτὸ αὐτὸ μακελὶο σκόρπισε τὸν πα-
γικὸ ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὴ τῶν Ἰνδιῶν ὡς τὴν ἄλλη. Οἱ μαχαργαῖδες
ἔτρεξαν τότε νὰ προσκυνήσουν τὸν νικητὴ καὶ, γιὰ νὰ τὸν ἐξευμενί-
σουν, τοῦ προσέφεραν ἀμέτρητες ράβδους χρυσοῦ καὶ τὰ πολυτιμώ-
τερα πετρώδη ποὺ εἶχαν στὴν κατοχὴ τους.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ πετρώδη κατασκευάστηκε ὁ «θρόνος τοῦ παγω-
νίου», ποὺ στόλισε τὸ ἀνάκτορό τοῦ Ταμερλάνου στὴ θρυλικὴ Σα-
μαρκάνδη.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ταμερλάνου σταθεροποίησαν τὴς κατακτήσεις
του καὶ μετέφεραν ἀργότερα τὴν πρωτεύουσά τους στὸ Δελχί,
στὸ ὁποῖο μετέφεραν καὶ τὸ «θρόνον τοῦ παγωνίου».

Τὸ κράτος τοῦ Μεγάλου Μογγόλου, ὅπως ἀποκαλεῖτο, δια-
τηρήθηκε σὲ ἀκμὴ πάνω ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες.

Ἀλλ' ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα, μιὰ καινούργια δύναμις ἀ-
σχίσε νὰ παίξῃ πρωτεύοντα ρόλο στὰ πράγματα τῆς Ἀσίας: ἡ περ-
σικὴ. Οἱ ἡγεμόνες τῆς Περσίας με-
γάλωναν ὁλοένα τὸ κράτος τους καὶ
σιγά-σιγά τοὺς γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία
νὰ κατακτήσουν καὶ τὴν Ἰνδία. Ἐ-
νας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ναϊτίρ Σάχ, κατέ-
λαβε τὴν Ράντζπουτάνα καὶ τὸ 1799
ἔφτασε μπροστὰ στὰ τείχη τοῦ
Δελχί.

Οἱ Μογγόλοι πολέμησαν μετὰ
ἀνδρεία, ἀλλὰ δὲν εἶχαν πιά τίς πολε-
μικὲς ἀρετὲς τῶν προγόνων τους.
Στὸ τέλος νικηθῆκαν κι' ὁ Ναϊτίρ
Σάχ ὑπῆκε θριαμβευτῆς στὴν πόλιν.
Τὸ αἷμα τοῦ ὄργιο τοῦ Ταμερλάνου
ἐξανέρχισε τότε, ἀλλ' αὕτη τὴ φορὰ
εἰς βάρος τῶν Μογγόλων.

Ὁ Ναϊτίρ Σάχ, ἀναφέρον οἱ σχε-
τικὲς παραδόσεις, κάθισε σταυροπό-
δι στὴν εἴσοδο ἑνὸς μικροῦ τζαμιῦ,
κοντὰ στὴν κεντρικὴ πλατεία κι' ἔ-
βγαλε τὸ ξίφος του. Αὐτὸ ἦταν τὸ
σύνθημα τῶν θυαδικῶν σφαγῶν τῶν
κατοίκων, ποὺ ἀσχίσαν τὴν ἴδια σι-
γὴν.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὁ Πέρσης ἡγε-
μὼν δὲν κινήθηκε, δὲν ἔφαγε καὶ δὲν
ἔβαλε οὔτε μιὰ σταγόνα νερὸ στὸ
στόμα του.

Ἐμοιάζε σὰν ἀγαλμα, ποὺ παρα-
κολουθοῦσε ἀμείλητο καὶ ἀσυγκίνητο
τὸ φοιχτὸ μακελὶο, ποὺ γινόταν γύ-
ρω του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ νεκροὶ ξε-
πέρασαν τὴς ἑκατὸ χιλιάδες.

Ὅταν νύχτωσε, ὁ Μεγάλος Μογ-
γόλος Μαχαμέτ Καμπαχ, μαζί με
τοὺς μεγιστάνες τῆς αὐλῆς του, πή-
γαν νὰ πέσουν στὰ πόδια τοῦ νικη-
τῆ, ἐκλιπαρώντας τὴν εὐσπλαχνία
του...

Ὁ Ναϊτίρ Σάχ ἐανάβαλε τότε τὸ
ξίφος στὴ θήκη του. Καὶ τὸ ὄργιο
τοῦ αἵματος σταμάτησε τὴν ἴδια
σιγὴν.

Ἀλλὰ μιὰ ἐξέγερσι τῶν ὑποτα-
γμένων λαῶν ἀνάγκασε τὸν Ναϊτίρ
Σάχ νὰ γυρίσῃ βιαστικὰ στὸ κρά-
τος του.

Φεύγοντας, ὅμως, πήρε μαζί του
τὸ «θρόνον τοῦ παγωνίου», διάφορους
ἄλλους θρόνους τῶν Μεγάλων Μογ-
γόλων καὶ τόνους ἀπὸ χρυσάφι καὶ
ἀσημὶ.

Ὁ Ναϊτίρ Σάχ μετέφερε τὸ «θρό-
νον τοῦ παγωνίου» ποὺ βρίσκεται σήμε-
ρα στὴν Τεχεράνη, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὡς «Δεσποινὰ τοῦ Πα-
γωνίου τοῦ Ἰσπαχάν».

νο τοῦ παγωνίου» στὸ Ἰσπαχάν καὶ τὸν ἔκαμε ἀρχικὰ κρεβάτι
μιᾶς εὐνοουμένης του, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς «Δεσποινὰ τοῦ Πα-
γωνίου τοῦ Ἰσπαχάν».

Ὁ θρόνος αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ θρόνοι τῶν Μεγάλων Μογγόλων,
ἔχει τὴς διαστάσεις καὶ τὸ σχῆμα σφῆς, γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἡγεμὼν
νὰ κάθεται σταυροπόδι πάνω σ' αὐτόν.

Ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, σκαλισμένο μετὰ με-
γάλη τέχνη κι' ὁ θρόλος του σκεπαζόταν ὁλόκληρος ἀπὸ μεγάλα
διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, ποὺ σχημάτιζαν ὥραίους μαιάν-
δρους.

Στὴν κορυφὴ τοῦ θρόνου βρισκόταν ἓνα ὁλόχρυσον παγῶνι,
ποὺ τὰ φτερά του σκεπαζόνταν μετὰ πολυτίμους λίθους ὁλων τῶν
χρωμάτων.

Τὸ παγῶνι αὐτὸ εἶχε στὸ στήθος του ἓνα μεγάλο ρομπίνι,
ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρεμόταν ἓνα μαργαριτάρν, μεγαλὴ πενήντα καρ-
ατίων. Ὁ βόλος τοῦ θρόνου στηρίζονταν πάνω σὲ δώδεκα στύλους,
ποὺ ἦταν στολισμένοι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μετὰ ἐξαιρετικὰ μαργα-
ριτάρια.

Ὁ θρόνος αὐτός μεταφέρθηκε ἀργότερα στὴν Τεχεράνη. Οἱ
ἡγεμόνες τῆς Περσίας, σὲ ὀρισμένες μεγάλες τελετές, καθισμέ-
νοι σταυροπόδι πάνω σ' αὐτόν, δέχονταν τὴς ἐκδηλώσεις τοῦ σε-
βασμοῦ τῶν μεγάλων ἀξιωματῶν τοῦ κράτους καὶ τῶν διοι-
κητῶν τῶν ἐπαρχιῶν.

Ὁ «θρόνος τοῦ παγωνίου» βρίσκεται σήμερα στὴν καλουμένη
«αἰθούσα τῶν συμβουλίων», ποὺ οἱ τοῖχοι της σκεπαζόνται μετὰ
ἀστραφετέρὰ κρυστάλλα.

Τὸ πάτωμά της ἐξ ἄλλου, καλύ-
πτεται ἀπὸ τὸν περίφημο τάπητα
Χεράτ, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος κι'
ὁ πολυτελέστερος τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὁ «θρόνος τοῦ παγωνίου»
βρισκόταν στὸ Δελχί, πάλι στὸ
παγῶνι τοποθετοῦσαν κι' ἓνα πα-
παγάλον ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι ἐπίσης,
ποὺ τὰ φτερά του ἦταν φτιαγμένα ἀ-
πὸ ὠραιότατους σαπφείρους. Ὁ-
ταν, ἐξ ἄλλου, ὁ Μεγάλος Μογγόλος
καθόταν σ' αὐτόν, γιὰ νὰ δεχτῇ τὴς
ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ τῶν ὑπη-
κόων του, κρεμοῦσαν μπροστὰ του
μιὰ χρυσὴ σφαῖρα, ποὺ τὰ τοιχώμα-
τά της ἦταν τόσο λεπτά, ὥστε κα-
ταντούσε σχεδὸν διαφανὴς.

Οἱ ἀπαλὲς ἀνταυγίες αὐτῆς τῆς
σφαίρας καίεισαν τὰ μάτια τοῦ
κυριάρχου τοῦ κόσμου.

Οἱ Μεγάλοι Μογγόλοι, ἐκτός ἀπὸ
τὸ «θρόνον τοῦ παγωνίου», εἶχαν καὶ
πολλοὺς ἄλλους, ποὺ στολίζονταν ὁ-
λοὶ μετὰ διαμάντια, σμαράγδια, σαπ-
φείρους, ρομπίνια, μαργαριτάρια
κλπ.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρισκόνται
σήμερα στὴν Περσία καὶ στολίζουν
τὴς αἰθούσες τῶν ἀνακτόρων τῆς Τε-
χεράνης.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι φτιαγμέ-
νος ὁλόκληρος ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο
καὶ στολίζεται μετὰ χρυσὰ ἀστρονο-
μήματα καὶ πολυτίμα πετρώδη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ μαργαριτα-
ρένιο τζαμί.

Οἱ ἀριστοτέχνες χρησιμοποιοῦν
καὶ τὰ δύο γένη

Ἐπειτα ἀπὸ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν
σὲ 330 σχολεῖα τῆς Σκωτίας, ἀπο-
δείχθηκε ὅτι οἱ ἀριστοτέχνες μαθη-
ταὶ — ἴδιως τ' ἀγγόλοι — ἔχουν εὐχε-
ρεῖα στὴ χρησιμοποίησι καὶ τῶν δύο
χειρῶν, περὶ ἰσώτερο παρ' ὅσο οἱ δε-
ξιόχειρες. Ἐπίσης, ὅτι οἱ δεξιόχειρες
ἐκδηλώνουν ἰσχυρότερη προτίμησι
γιὰ τὸ δεξιὸν τους χεῖρ, ὅπ' ὅση οἱ ἀ-
ριστεροῦς γιὰ τὸ ἀριστερό. Ἐ-
πὶ αὐτὸ μετὰ τῆς ἀριστεροχειρίας
δὲν πρέπει νὰ ἐξαναγκάζεται νὰ γρά-
φῃ μετὰ τὸ δεξιὸν χεῖρ, γιὰτὶ θὰ ὑπε-
ρβῇ οὕτως ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀπόδοσι.

Όταν ξυφλώνει

Ο ΡΟΤΖΕΡ άκουγε το ράδιο, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.
— Άπάντησε εσύ, του φώναξε απ' την κουζίνα η Κέυ, η γυναίκα του.
— Έμπρός, εσύ 'σαι, Τζόαν... ναι, ναι, σου τη στέλνω... Κέυ έσένα θέλει η Τζόαν...
— Η Κέυ πήρε τ' ακουστικό κι' όταν έκλεισε το τηλέφωνο, είπε στον άντρα της:
— Η Τζόαν με ειδοποίησε πως έρχεται με το αεροπλάνο ο Κρίσμπουρ και θα μείνει μόνο μιση ώρα στο αεροδρόμιο, ίσα-ίσα για ν' αλλάξει αεροπλάνο και να συνεχίση το ταξίδι του. Η Τζόαν είν' άρρωστη και με παρακαλεί να δώσω στον Κρίσμπουρ ένα γράμμα βιαστικό από μέρους της.

— Και βέβαια χαιρώ πολύ πού σε ξαναβλέπω, Τζόαν! της είπε ο Ρότζερ καθώς την έφίλιγγε στην άγκυλιά του και τη φιλούσε.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Καλά, καλά, πήγαينه...
— Όταν έφυγε η Κέυ, ο Ρότζερ αποκοιμήθηκε στην πολυθρόνα του, ακούγοντας το ράδιο. Ξύπνησε, έπειτ' από ώρα κι' είδε πάλι του τη γυναίκα του, χλωμή και με δάκρυα στα μάτια.
— Τι συμβαίνει; ρώτησε τρομαγμένος.
— Τι φοβερό δυστύχημα, Ρότζερ!... του απάντησε εκείνη με λυγμούς. Το αεροπλάνο του Κρίσμπουρ, καθώς προσγειωνόταν... έπιασε φωτιά... όλοι σκοτώθηκαν... Πρέπει να τρέξω στο σπίτι της Τζόαν!
— Ησύχασε, Κέυ...
— Όχι, όχι, θα πάω, τώρα, άμέσως!... Θα σου τηλεφωνήσω από εκεί...
— Πραγματικά, η Κέυ του τηλεφώνησε αργότερα:
— Ρότζερ, η Τζόαν είναι πολύ άρρωστη... Έπαθε νευρικό κλονισμό... Θα κοιμηθώ απόψε σπίτι της... Θα ιδωθούμε αύριο.

Την άλλη μέρα, ο Ρότζερ φάνηκε στο γραφείο του άκετα στενοχωρημένος. Το μεσημέρι έτρεξε γρήγορα σπίτι του. Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί και μπήκε στο σαλόνι. Τότε αισθάνθηκε τον πιο παράξενο κλονισμό της ζωής. Η Κέυ καθόταν στη συνηθισμένη πολυθρόνα της και ήταν νεκρή! Ο Ρότζερ τὸ κατάλαβε άμέσως, μόλις την πλησίασε, γιατί, πιάνοντάς την, είδε πως οι αρθρώσεις της είχαν κιόλας σκληρύνει. Έτρεξε άμέσως στο τηλέφωνο.

— Έμπρός! Ο δόκτωρ Ουάλλυ! Έδώ Ρότζερ Άντονυ... Έλάτε άμέσως, πέθανε η γυναίκα μου!...

Ο γιατρός, όταν ήρθε και εξέτασε την Κέυ, είπε πως ο θάνατός της δεν ήταν φυσικός κι' αναγκάστηκε να καλέση την αστυνομία. Έτσι έφτασαν στο σπίτι οι αστυνομικοί, οι φωτογράφοι, οι ιατροδικαστές, που, μετά τη νεκροψία, είπε στο Ρότζερ:
— Η γυναίκα σας δηλητηριάστηκε με άρσενικό...

— Άρσενικό; άπόρησε εκείνος.
— Μάλιστα, είπε τώρα ο αστυνόμες, έπιβεβαιώνονται τα λόγια του ιατροδικαστού, άλλ' ο θάνατός της είναι κάτι το παράξενο... Όταν αυτοκτονή κανείς, αφήνει συνήθως μία σημείωση... κάτι, τέλος πάντων...

— Χθές γύρισε, είπε ο Ρότζερ, άναστατωμένη απ' το αεροδρόμιο, όπου σκοτώθηκαν όλοι κατά την προσγείωσι του αεροπλάνου και μαζί κι' ο Κρίσμπουρ.

— Ποιός είναι ο Κρίσμπουρ;
— Ένας φίλος της Τζόαν...
— Ποιά είναι αυτή η Τζόαν;
— Μιά ξαδέσφη μου...

— Δώστε μου άμέσως τη διεύθυνσί της, είπε ο αστυνόμες.

Σε λίγο, έφτασε η Τζόαν, που μόλις είδε το Ρότζερ, τον αγκάλιασε κλαίγοντας. Ο αστυνόμες της έριξε μία εξεταστική ματιά. Θά ήταν εικοσιπέντε περίπου χρόνων, πολύ κομψή και πολύ όμορφη.

— Εσείς μπορείτε να πηγαίνετε, είπε ο αστυνόμες στο Ρότζερ. Δεσποινίς Τζόαν Μπέττερ—συνέχισε— αγαπάτε πολύ τον ξάδελφό σας;

— Μεγαλώσαμε μαζί... του εξήγησε εκείνη. Πήγαينا συχνά σπίτι του, γιατί αγαπούσα πολύ και την άμοιρη Κέυ...

— Ζούσε άρμονικά το άντρόγυνό;

— Πολύ άρμονικά...

— Δεν καταλαβαίνω τότε, είπε ο αστυνόμες, για ποιά λόγο αυτοκτόνησε η Κέυ... Θα ξεκαθαρίσουμε, όμως αυτή την ύποθεσι...

★

Στις 25 Μαρτίου, άρχισε στο Κακουργιοδικείο η δίκη του Ρότζερ Άντονυ, που τον βάριναν όλες οι ύπονοιες. Οι μάρτυρες κατηγορίας υποστήριξαν πως το άντρόγυνό δεν ζούσε άρμονικά και πως συχνά γίνονταν σκληρές φοβερές. Κατόπιν παρουσιάστηκε ως μάρτυς η Τζόαν.

— Δεσποινίς Τζόαν Μπέττερ, τί έχετε να πείτε, ρώτησε ο πρόεδρος.

— Πριν ν' άπάντησ η Τζόαν γύρισε προς το Ρότζερ και του είπε:

— Συγνώμη με, Ρότζερ; αν θά σέ λυπήσω, μα πρέπει να σε σώσω.

— Έπειτα, γυρίζοντας προς τὸ δικαστήριο, πρόσθεσε:

— Η Κέυ Άντονυ ήταν φιλενάδα του Κρίσμπουρ...

— Ψέματα, φώναξε ο Ρότζερ.

— Έχετε άποδείξεις γι' αυτό που λέτε; ρώτησε ο πρόεδρος τὴν Τζόαν.

Τὸ παιδί...

— Μάλιστα. Μιά μέρα, πηγαίνοντας στο σπίτι της Κέυ, βρήκα την πόρτα μισανοιγμένη. Θέλησα να κάνω μίαν έκκλησι στη φίλη μου και μπήκα στο σαλόνι, δίχως να τη φωνάξω. Την είδα τότε αγκυλισμένη με τον Κρίσμπουρ. Η Κέυ μου εξήγησε πως τον αγαπούσε, πως ήταν δυστυχισμένη με το Ρότζερ και με παρακάλεσε να μη φανερώσω το μυστικό της. Σκόπευε όμως να το πη η ίδια στον άντρα της και να ζητήσει διαζύγιο.

— Ψέματα! Ψέματα! ξαναφώναξε ο Ρότζερ.
— Ποτέ της όμως δεν είχε το θάρρος να μιλήση στον άντρα της, συνέχισε η Τζόαν. Έπειτ' απ' τον τραγικό θάνατο του Κρίσμπουρ, ήρθε στο σπίτι μου άναστατωμένη, λέγοντάς μου πως θ' αυτοκτονούσε. Πέρασε τη νύχτα μαζί μου και την άλλη μέρα τη συνόδεψα σπίτι της...

— Είστε σέ θέσι, ρώτησε ο πρόεδρος, ν' άποδείξετε αυτό τον ερωτικό δεσμό;

— Μάλιστα, έχω ένα γράμμα της Κέυ στον Κρίσμπουρ.

— Πως βρίσκεται στα χέρια σας;

— Έν' άπόγευμα ήμουν στο σπίτι της. Η Κέυ έγραφε στο φίλο της, όταν άκούσαμε τα βήματα του άντρα της. Τότε μου τώδωσε γρήγορα να τὸ κρύψω...

— Τότε μαζί σας αυτό το γράμμα;

— Μάλιστα. Ορίστε...

— Γιατί δεν της τὸ δώσατε πίσω;

— Της είπα πως τὸ είχα κάψει. Ήθελα να τὸ φυλάξω, για να την πιέσω να ζητήσει διαζύγιο...

— Πως βρήκε τὸ άρσενικό η κυρία Κέυ Άντονυ;

— Είχε μιά ρυνταγή γιατρού. Προφασίστηκε πως τὸ ήελε για να εξολοθρήση τὰ ποντίκια.

— Πως δεν άφησε κανένα γράμμα για την αυτοκτονία της;

— Τὰ είχε φαίνεται χαμένα...

— Έπειτ' απ' την άποκαλυπτική αυτή κατάθεσι της Τζόαν Μπέττερ, ο Ρότζερ Άντονυ άθωώθηκε.

★

Είχε περάσει κιόλας χρόνος απ' τη δίκη, όταν ο Ρότζερ τηλεφώνησε στη Τζόαν, για να της άναγγείλη τὸ νέο του γάμο με την Έλλεν.

— Έλλην... Ναι... ναι... την ξέρω, απάντησε η Τζόαν... Συγχαρητήρια... Ξέρεις κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ... Φεύγω αύριο για τη Γαλλία... Πάω να διδάξω άγγλικά... Βαρύθηκα πια να ζω εδώ... Τίποτα δε με κρατεί, Ρότζερ...

Ο Ρότζερ δεν ήξερε τί να σκεφτή για την εσφονική αυτή άναχώρησι της Τζόαν. Θέλησε να τρέξη κοντά της, μα άναγκάστηκε ν' άναβάλη την έπισκεψι, γιατί είχε ένα ραντεβού με τη γυναίκα του. Όταν την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι της, τον πληροφόρησαν πως η Τζόαν είχε φύγει. «Άλλοκοτο κορίτσι, σκέφτηκε, μα θά μου γράψω».

— Σωστό, δεν τὸ έγραψε ποτέ, έπί τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Κάποιο βράδυ, ώστόσο, χτύπησε τὸ κουδούνι και, πηγαίνοντας ο ίδιος ν' άνοιξη, ο Ρότζερ βρέθηκε μπρος στην Τζόαν!

— Γύρισε; της φώναξε χαρούμενος.

— Ήταν πιο άρωμα από κάθε άλλη φορά.

— Σκέφτηκα πως θά χαιρόσουν να με ξαναδεις, του είπε.

— Και βέβαια, είπε ο Ρότζερ, κρατώντας την σφιχτά στην άγκυλιά του και φιλώντας την, μπροστά στη γυναίκα του. Άκουσε. Έλάλη, της είπε, δε θά βρωμώ άπόψε, θά περιποιηθώ την ξαδέσφη μου! Λεν, της είπε, δε θά βρωμώ άπόψε, θά περιποιηθώ την ξαδέσφη μου! Λεν, της είπε, δε θά βρωμώ άπόψε, θά περιποιηθώ την ξαδέσφη μου!

— Πέρασαν μαζί μία άωραία βραδιά. Κι' από τότε, η Τζόαν άρχισε να συχνάζει στο σπίτι τους. Έτσι έμαθε απ' την Έλλεν, η μεγάλη τόν τρομο μήπως τὸ σκοτώσει ο άντρας της! Οι θυμοί του, η μελαγχολία του, οι άπότομοι κάποτε τρόποι του, την τρόμαζαν...

— Είμαι σίγουρη, είπε μία μέρα στη Τζόαν πως αυτός σκοτώνει την άτυχη Κέυ...

— Τί σέ κάνει να τὸ πιστεύεις αυτό;

— Το βλέμμα του! Κάποτε με κυττάζει τόσο παράξενα! Άν ήξερες πως φωνάζει και πως έρχεται κατ' άπάνω μου, για να με χτυπήσει...

— Αυτός σκοτώνει την Κέυ και τὸ ίδιο τέλος θάχω κι' εγώ!...

— Είσαι άνόητη. Έλλην, πολύ άνόητη! της είπε η Τζόαν. Δεν ξέρεις τί λες.

— Λίγες μέρες, έπειτ' απ' αυτή τὴ συνάντησι της Τζόαν και της Έλλεν, ο Ρότζερ έλαβε ένα τηλεφώνημα στο γραφείο του.

— Είν' άπόλυτη άνάγκη να σου μιλήσω, του είπε η Τζόαν. Μην πης σε κανένα πως σου τηλεφώνησα. Έλα, γρήγορα, σπίτι μου!

— Τί συμβαίνει, Τζόαν; Γιατί αυτή η τσαχνητή άπόρησε ο Ρότζερ.

— Έλα, γρήγορα. Πρόκειται για την Έλλεν... Μη με ρωτάς πια πολλά... Και μην πης σε κανένα πως σου τηλεφώνησα.

Ο Ρότζερ τάχε χάσει. Η ταραχή κι' η άγωνία της Τζόαν τούκανον έντύπωσι. Πρό πάντων, αυτή η έπιμονή της να μην πη σε κανένα πως τὸ είχε τηλεφωνήσει, τον έβαλε έτσι, εσφονικά, σε ύπονοις. Έκανε τότε ένα τηλεφώνημα στην άστυνομία.

— Να πάτε άμέσως στο σπίτι της ξαδέσφης σας, τον συμβούλεψε ο αστυνόμες. Θα σας συνόδεψ η ένας άστυνομικός δίδεν, την πόρτα θά μπήτε στο σπίτι της. Θ' άφίσετε άφορημένους δίδεν, την πόρτα άνοιχτή. Τ' άλλα είναι δική μας δουλειά. Καταλάβετε...

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε. Σας εύχαριστώ πολύ...

Μισή ώρα αργότερα, ο Ρότζερ, συνοδευόμενος από έναν άστυνομικό με πολιτικά, χτυπούσε την πόρτα της Τζόαν. Τη βρήκε άναστατωμένη, κλαμένη. Μόλις είδε το Ρότζερ, έπεσε στην άγκυλιά του, κούβοντας τὸ πρόσωπό της στο στήθος του. Ο άστυνομικός έπαφελήθηκε απ' τὸ τρυφερό αυτό αγκάλιασμα, για να μη κι' αυτός στὰ

— Α! τέρας, γυναίκα άπάνθρωπη, σέ μισώ! της φώναξε ο Ρότζερ.

σαλόνι και να κρυφτεί πίσω από μία κουρτίνα.

— Ρότζερ!... φώναξε η Τζόαν. Συνέλας κάτι τρεμερό! Ήμουν λίγη ώρα πον στο σπίτι σου...

— Λέγε γρήγορα! είπε ο Ρότζερ, που χλώμιασε.

— Η Έλλεν... η Έλλεν... αυτοκτόνησε!

— Τί είπες; ψέλλισε ο Ρότζερ, σα να ζούσε έναν εφιάλτη.

— Ναι... αυτοκτόνησε... Άκουσε με, Ρότζερ... άς φύγουμε. Δε θά πιστέψουνε πια στην άθωότητά σου...

— Τζόαν, είπε τέλος ο Ρότζερ, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή, Τζόαν, μ' άγαπάς; φώναξε πολλές φορές με πόνος η Τζόαν... Μα εσύ δεν τὸ κατάλαβες ποτέ σου!... Σ' άγαπάω. Ελά να φύγουμε... να φύγουμε...

— Εσύ, λοιπόν, σκοτώνεις την Κέυ, της είπε άπορη.

— Ναι, εγώ τὸ σκοτώνω! απάντησε η Τζόαν, κλαίοντας.

— Κι' εσύ πάλι σκοτώνεις και την Έλλεν...

— Όχι, όχι... Μόνο την Κέυ σκοτώσα... Σ' άγαπάω. Ελάτε να την τιμωρήσω!...

— Ψέματα! φώναξε ο Ρότζερ. Τὸ γράμμα της ήταν πλοστό. Εσύ τὸ έγραψες. Μίλα, είδεμ... θά σε σκοτώσω!...

— Ναι, εγώ τὸ γράψα... για να σε σώσω... έπειδή εγώ ήμουν έναν τριών σου... έπειδή σε λατρεύω... δε μπορούσα να πη στο δικαστήριο πως την είχα δηλητηριάσει... Τὸ σκοτώσα για να σ' έχω δικό μου...

— Και την Έλλεν, εσύ τὸ σκοτώσες, είν' έτσι;

— Ναι, φιδύρισε η Τζόαν... ναι, σ' άγαπάω!...

— Α! τέρας, γυναίκα άπάνθρωπη, σέ μισώ! της είπε ο Ρότζερ.

— Η Τζόαν έτρεξε σαν τρελή, και κλείδωσε την πόρτα.

— Σε κρατώ, Ρότζερ, του είπε, θά πληρώσω με τὴ ζωή σου τὴν περιφρόνησι που μου δείχνεις!...

— Έπειτα, πήρε τὸ ακουστικό και καλεσε τὴν άστυνομία.

— Έμπρός! Ο κύριος άστυνόμες... Θυμάστε τὸν Άντονι Ρότζερ, που άθωώθηκε πριν πέντε χρόνια, με τὴν κατηγορία, δι, είχε δηλητηριάσει τὴ γυναίκα του; Έδώ, η Τζόαν Μπέττερ. Είν' εδώ, στο σπίτι μου! Ήθελε να μου πη πως η γυναίκα του, η Έλλεν, αυτοκτόνησε. Μαύ πρότεινε να φύγουμε μαζί!... Ομολόγησε πως αυτός σκοτώνει και τις δύο γυναίκες του, γιατί μ' άγαπάει σαν τρελλός... Μαύ πρότεινε να φύγουμε... Άρνήθηκα, φυσικά... Έλάτε να τον συλλάβετε...

Και η Τζόαν έκλεισε τὸ ακουστικό.

— Έπειτα γύρισε στο Ρότζερ, άλλ' άπόμεινε σαν άπολιθωμένη βλέποντας τὸν άστυνομικό που είχε βγῆ απ' τὴν κουζίνα του.

★

Η Τζόαν Μπέττερ πληρώσε τὸ άγκυλιά της στην ηλεκτρική καρέκλα. Ο Άντονι Ρότζερ, έφυγε σε λίγο για τὴ βασιλία.

ΤΖΟΝ ΝΑ-Ι-ΤΕΛ

Ξεδιπτήμη

Η προϊούσα μυϊκή δυστροφία

Μία μυστηριώδης αρρώστεια που μένει άγνωστη

Είναι αλήθεια θλιβερό το θέμα ενός παιδιού φαινομενικά υγιούς και γερού, που εξασθενεί σιγά-σιγά, με τα χρόνια.

Αυτή, λοιπόν, τη γενική εικόνα μας δίνει η προϊούσα μυϊκή δυστροφία, μία μυστηριώδης αρρώστεια, που κάνει ώριμους μύς του σώματος να μικραίνουν λίγο-λίγο και να αδυνατίζουν — τόσο, που ο ασθενής δε μπορεί πια να πεπατήσει ή να κοιμηθεί τα χέρια του. Το χειρότερο δε είναι, ότι δεν υπάρχει ακόμη καμία θεραπεία για αυτή την πάθηση.

Η μυϊκή δυστροφία παρουσιάζει αρκετή διάδοση. Προσβάλλει δε ιδίως τα παιδιά.

Έχει εξαιρετική, ότι είναι κληρονομική. Προκαλείται δηλαδή από κάποιο παράγοντα, που υπάρχει εκ γενετής στα κύτταρα του παιδιού. Σε πολλές περιπτώσεις εμφανίζεται σε μία οικογένεια κι ύστερα χάνεται, για να ξαναεμφανισθεί έπειτα από πολλές γενιές.

Τα συμπτώματά της είναι τα ίδια πάντα. Προσβάλλονται πρώτα οι μύς των γοφών και των ώμων. Ο πάσχων δυσκολεύεται ιδίως να ανέβει σκάλες ή να σηκωθεί από ένα σκαμνί. Σκοντάβει και πέφτει εύκολα, γιατί λυγίζουν τα γόνατά του, και κοιτάει ύστερα πολύ για να ξανασηκωθεί. Περπατάει με μικρά βήματα και με την κοιλιά τεντωμένη προς τα εμπρός.

Συχνά, διογκώνονται οι μύς των κνημών του. Έξ' άλλου, η εξασθένηση των μυών των ώμων του εμποδίζει να σηκώσει βαρεία αντικείμενα, ή να φέρει τα γόνατα του πάνω απ' το κεφάλι του.

Σε μία μορφή της ασθένειας προσβάλλεται και το πρόσωπο, και τότε ο πάσχων δε μπορεί να σφουρίξει ή να χαμογελάσει καλά.

Η διάγνωση είναι δύσκολη, στην αρχή της παθήσεως. Γιατί η έλλοψη μυϊκής δύναμης δε διακρίνεται, ιδίως σε ένα παιδί. Συχνά, οι γονείς των παιδιών αυτών τα θεωρούν απλώς τεμπέλικα ή αργόκίνητα, ή νομίζουν πως πάσχουν από πλατυποδία. Μόνο ένας ικανός και έμπειρος γιατρός μπορεί να αναγνωρίσει τη μυϊκή δυστροφία στα πρώτα της στάδια.

Υπάρχουν τρείς μορφές αυτής της ασθένειας, όμοιες όλες στα συμπτώματα, αλλά πολύ διαφορετικές στην ταχύτητα της εξέλιξης και στον τρόπο της κληρονομικής μεταδόσεως.

Η πρώτη — και βαρύτερη — μορφή λέγεται «ψευδοτετροπληγία» γιατί κάνει να εξογκωνώνται ώριμοι μύς. Λέγεται ακόμη και «τύπος Ντυσέν», απ' το όνομα ενός Γάλλου γιατρού, του πρώτου που την περιέγραψε.

Τα θύματα της είναι σχεδόν πάντοτε μικρά αγόρια. Σπάνια προσβάλλει τα κορίτσια. Μεταδίδεται όμως στο παιδί από τη μητέρα, χωρίς αυτή να έχει προσβληθεί (όπως συμβαίνει και με την αιμοφιλία). Χειρότερου σχετικώς γρήγορα, έτσι, ώστε, όταν ο πάσχων γίνει 15—20 ετών, είναι πια σχεδόν άνηφορος.

Ποτέ ωστόσο δεν είναι θανατηφόρος. Μόνο που προδιαθέτει σε επικίνδυνα κρυολογήματα και άλλες μικροβιακές παθήσεις, για τις οποίες όμως υπάρχουν τώρα πολλά κι αποτελεσματικά φάρμακα.

Ο δεύτερος τύπος της μυϊκής δυστροφίας, ο «ακρο-οσφυακός», εμφανίζεται συνήθως σε εφήβους και σε ενηλίκους. Μπορεί να προσβάλει, ανάμεσα σε 7 ή 8 παιδιά μιας οικογένειας, τα 2 ή τα 3, αγόρια ή κορίτσια. Ύστερα εξαφανίζεται πάλι, για πολλές γενιές.

Οι άρρωστοι ζουν συνήθως και εργάζονται κανονικά επί 20 χρόνια, ή και περισσότερο ακόμη, μετά την πρώτη εκδήλωση της παθήσεως.

Η τρίτη μορφή λέγεται «προσωπο-ωμοπλάτο-βραχιόνιος», γιατί προσβάλλει κυρίως το πρόσωπο, τους ώμους και τα χέρια. Μπορεί να αρχίσει σε κάθε ηλικία, είναι δε ήπιότερη από τις δύο άλλες.

Συχνά, δεν παρουσιάζει καμία εξέλιξη επί πολύν καιρό. Οι ένοχλες μορφές, δεν επηρεάζουν σημαντικά τη ζωή του πάσχοντος. Μπορεί μάλιστα να μην αντιληφθεί καθόλου ο άρρωστος, ότι έχει αυτή την ασθένεια. Μεταδίδεται συνήθως από τον πάσχοντα (πατέρα ή μητέρα) στα μισά παιδιά του, ανεξαρτήτως φύλου.

Όπως είπαμε και στην αρχή, δεν έχει βρεθεί ακόμη καμία αποτελεσματική θεραπεία της μυϊκής δυστροφίας. Οι ελπίδες που γέννησαν διάφορα φάρμακα (Βιταμίνη Ε, Βιταμίνη Β 12, σουδονα, αμινοξέ, κλπ., διαψεύστηκαν τελικά. Η βελτίωση που υποτίθεται πως έφεραν, ήταν απάτη και προσωρινή, αποτέλεσμα μάλλον αυθόπολης. Άλλοτε πάλι, η ασθένεια που θεραπεύθηκε πραγματικά μ' αυτά τα μέσα, αποδείχθηκε αργότερα πως δεν ήταν μυϊκή δυστροφία.

Υπάρχουν ωστόσο πολλές δυνατότητες να επιβραδυνθεί η εξέλιξη της παθήσεως και να διατηρηθεί ο ασθενής όλη τη δραστηριότητα και τις σωματικές του ικανότητες επί περισσότερα χρόνια.

Πρώτα απ' όλα, τα παιδιά που πάσχουν από μυϊκή δυστροφία, πρέπει να κινούνται, να εξασκούνται συνεχώς τους μύς τους, με μία μέτρια γυμναστική. Η άκνησία στο κρεβάτι χειροτερεύει την κατάσταση. Το ίδιο όμως αποτέλεσμα φέρνει και η κούραση, καθώς και η πολύ δραστήρια ήλιοθεραπεία.

Πρέπει επίσης, σε κάθε άρρωστεια του, το παιδί να μένει όσο το δυνατόν λιγότερο στο κρεβάτι. Άλλοιώς, μπορεί να κοιτάνουν ώριμοι μύς, ιδίως της φτέρνας. Η παραμόρφωση αυτή επιδραίνεται με τη συνεχή λειτουργία των μυών.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, εξ' άλλου, ότι το παιδί που πάσχει από μυϊκή δυστροφία, τείνει να γίνει παχύσαρκο, γιατί δεν κινείται πολύ. Μ' αυτό τον τρόπο όμως υποβάλλονται σε πρόσθετο κόπο οι ήδη εξασθενημένοι μύς του. Επιβάλλεται, λοιπόν, να κάνει δίαιτα για να μην παχύνει, και ιδίως να αποφευχθεί τα λίπη, τα ζαχαρώδη και τα αμυλώδη.

Από ψυχολογικής πλευράς, είναι προτιμότερο να μη δειχνουμε πολλή προσοχή στην ασθένειά του και να του φερόμαστε σαν να μη συμβαίνει τίποτα.

Ευτυχώς, η μυϊκή δυστροφία δεν επηρεάζει καθόλου τον εγκέφαλο. Μπορεί, λοιπόν, ο πάσχων να υιοθετήσει και να προσαρμόσει σθεναρά για μία γόνιμη εργασία, που δε θ' απαιτεί πολλή σωματική προσπάθεια.

□□

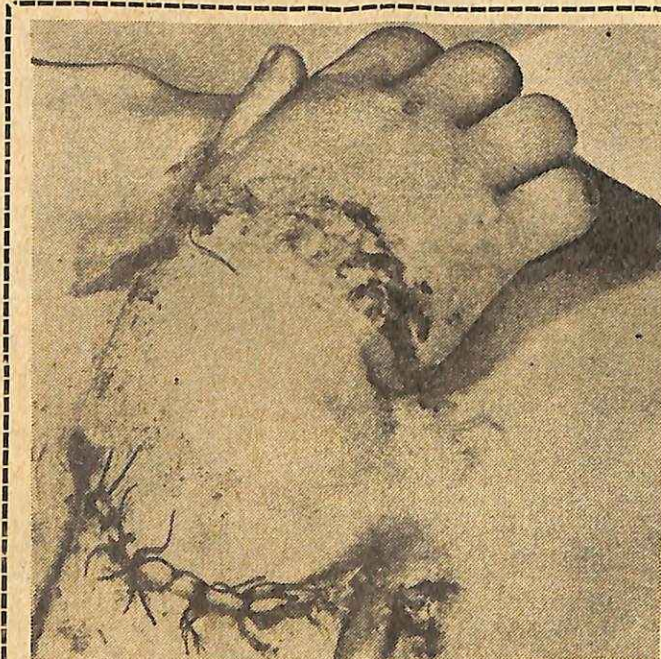
Ενισχύουν τα αντιβιοτικά

Είναι αλήθεια περίεργη η ανακάλυψη που δημοσιεύσαν τελευταίως δυο γιατροί στην «Ιατρική Έφημερίδα του Όχάι». Ένα θύμα αυτοκτονιστικού δυστυχήματος είχε πάθει μόλυνση του αίματος, 22 μέρες μετά την τραυματισμού του. Η πενικιλίνη, ή στρεπτομυκίνη κι' άλλα αντιβιοτικά δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, γιατί τα μικρόβια ήταν ανθεκτικά απέναντί τους. Ο πάσχων παραληρούσε και βρισκόταν σχεδόν στα τελευταία του, όταν οι δυο γιατροί αποφάσισαν να δοκιμάσουν το ΠΑΣ και το ριμφον, τα δυο γνωστά αντιβιοτικά φάρμακα. Έπειτα από 24 ώρες λοιπόν, ο άρρωστος είχε συνέλθει.

Φαίνεται πως τα δυο αυτά φάρμακα έκαναν τα μικρόβια ευαίσθητα στα αντιβιοτικά — άγνωστο όμως με ποιόν τρόπο.

Μικρόβια στους πάγχους του Πόλου

Μέσα στους προϊώνους πάγχους του Νότιου Πόλου, σε βάθος 30 μέτρων, βρέθηκαν ζωντανά μικρόβια, ηλικίας 800 — 3.000 ετών. Ο Αμερικανός επιστήμονας που τα ανακάλυψε, δε μπόρεσε ακόμη να καθορίσει το είδος τους. Γι' αυτός όμως τα μελετάει με προσοχή και προσπαθεί να εγγύσει πως διατηρήθηκαν ζωντανά στον πάγο επί τούσους αιώνες.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ!

Ένας διάσημος Γάλλος χειρουργός, που βρίσκεται επί κεφαλής ενός παλαιού νοσοκομείου, δεχτηκε μία μέρα την επίσκεψη του μικρού Ζαν Πιερ Κερνιόν τον οποίο συνόδευε ο πατέρας του. Ο μικρός είχε ένα φοβερό τραύμα στο δεξί χέρι που οφειλόταν σε δάγκωμα σκύλου. Ο γιατρός ομολόγησε πως ποτέ του δεν είχε ξαναδεί τέτοια πληγή. Ευτυχώς οι τένοντες, ως εκ θαύματος, δεν είχαν πωραχτεί και ανέλαβε να κάνει την πλαστική επέμβαση με ταμπλετίνες δέρμα από το στήθος του μικρού Ζαν Πιερ, στο σημείο, όπου έλειπε ένα μεγάλο κομμάτι σάρκας. Φοβούμενος μήπως η επέμβαση αποτύχει, ο Γάλλος καθηγητής έφηρσε μια έντελως νέα μέθοδο. Έκοψε στο στήθος του μικρού μία λουρίδα σάρκας πλαστούς τεσσάρων εκατοστών, έχωσε κάτω απ' αυτή το χέρι του μικρού, χωρίς να την αποσπασί και σκέπασε έτσι το τραύμα με το ζωντανό κρέας. Κράτησε το χέρι ακίνητο στη θέση αυτή με γύφο και την 22α μέρα όταν έβγαλε το γύφο και τους επιδέσμους, το τραύμα παρουσίασε το θέαμα που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Όλα είχαν βρεθεί κανονικά, σύμφωνα με τις προβλέψεις του χειρουργού. Δεν έμενε πια παρά να αποκοπούν οι περιττές σάρκες και να γίνει ένα τελευταίο ρετούς. Το πιο δύσκολο μέρος της εργασίας είχε όμως τελειώσει, σημειώνοντας απόλυτη επιτυχία.

Ο ηλεκτρισμένος ξέρκε

Ο δόκτωρ Άλμπερτ Κρούγκερ, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, απέδειξε ότι η αναπνοή μας γίνεται καλύτερη και ευκολότερη, όταν υπάρχουν στην ατμόσφαιρα πολλά όντη (ήλεκτρισμένα μερία αέρος). Αντίθετα, αν υπάρχουν πολλά θετικά ιόντα, προκαλούν ένα δυσάρεστο στέγνωμα του λαιμού και της μύτης. Μπορεί μάλιστα να δημιουργήσουν και τοπικές βλάβες, που θεραπεύονται όταν η ατμόσφαιρα ηλεκτριστεί άρνητικά.

Η ήλεκτρισση του αέρος γίνεται με τη θερμότητα, με τις διαφορές ηλεκτρικής εκκένωσης και με τη ραδιενέργεια.

Ο δόκτωρ Κρούγκερ πιστεύει ότι οι παρατηρήσεις του αυτές μπορεί να παζουν μεγάλο ρόλο για τη θεραπεία του άσθματος και του αλλεργικού πυρετού.

Ένα σύμπτωμα της ιλαράς

Όλες οι παιδικές μολυσματικές ασθένειες χαρακτηρίζονται από μία περίοδο επώσεως, που διαρκεί μία περίπου εβδομάδα και προηγείται από την εμφάνιση του εξανθήματος. Κατά την περίοδο αυτή της επώσεως, είναι δύσκολο να πολλές φορές αδύνατο στο γιατρό να προσδιορίσει τη φύση της ασθένειας. Δύο 'Ιταλοί παιδίατροι κατέρχονταν, ωστόσο, να ανακαλύψουν, προκειμένου για την ιλαρά, ένα σύμπτωμα, που παρουσιάζεται, όπως υποστηρίζουν, στις 96% των περιπτώσεων. Το σύμπτωμα αυτό είναι η ταχυκαρδία. Όταν πρόκειται για ιλαρά, οι παλμοί της καρδιάς φθάνουν τους 95—100 ανά λεπτό. Έτσι ο γιατρός μπορεί να ξέρει από πριν ότι η γενική καχεξία που παρουσιάζει ο μικρός άρρωστος είναι προμήνυμα ιλαράς.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ οί αμυγδαλές;

Ποιά είναι η τελευταία λέξη της επιστήμης στο παλιό αυτό ζήτημα

Πρέπει να αφαιρούνται οι αμυγδαλές; Σ' αυτό το ερώτημα, η επιστήμη σήμερα δίνει την εξής απάντηση, όπως φαίνεται από τα άρθρα που έχουμε διάφορο κορυφαίοι ειδικοί τώρα τελευταία σ' ένα μεγάλο ξένο περιοδικό:

Οι αμυγδαλές αποτελούνται από ένα ιστό, που συναντιέται και σε άλλα σημεία του οργανισμού. Αυτό ώδηγησε τους επιστήμονες σε έρευνες, που απέδειξαν ότι οι αδένες αυτοί δεν είναι απόλυτα απαραίτητοι. Μετά την αφαίρεσή τους, ο οργανισμός εξυπηρετείται ικανοποιητικά από τα τμήματα του ιστού, που απομένουν. Όταν λοιπόν οι αμυγδαλές έχουν πάθει σοβαρές αλλοιώσεις, καθώς επίσης κι' όταν έχουν προκαλέσει έμμεσα άλλες παθήσεις, όπως είναι οι νεφρίτιδες, ωριμμένες μορφές ρευματισμών κλπ., ή εξαγωγή τους επιβάλλεται. Για ν' αποφασιστεί, όμως, η χειρουργική επέμβαση, είναι απαραίτητες, εκτός από τη γενική διάγνωση, κι' ωριμμένες εργαστηριακές εξετάσεις, που σκοπό τους έχουν να αποκαλύψουν ως ποιο σημείο οι μολυσμένες αμυγδαλές έχουν επιδράσει στον οργανισμό.

Σχετικά με την ηλικία, κατά την οποία μπορεί να γίνει εκτομή των αμυγδαλών, η επιστήμη σήμερα παραδέχεται, ότι δεν υπάρχει κανένας περιορισμός. Οι αδένες αυτοί μπορούν να βγουν και στα δύο χρόνια, όπως και στα έξι ετών. Η μόνη σημασία που έχει η ηλικία, βρίσκεται στη διαδικασία της χειρουργικής και στο είδος των μετεγχειρητικών προφυλάξεων. Αν συνήθως η επέμβαση γίνεται σε παιδιά ηλικίας μεταξύ των τεσσάρων και των έξι ετών, το γεγονός δεν οφείλεται στο ότι τότε η περίοδος αυτή είναι η πιο κατάλληλη, αλλά στο ότι τότε συνήθως παρουσιάζονται οι λόγοι που επιβάλλουν την αφαίρεση των αμυγδαλών.

Υπάρχει η ιδέα σε πολλούς, ότι σήμερα η επιστήμη έχει όλα τα μέσα θεραπείας των αμυγδαλών, ώστε να προλαβαίνεται η ανάγκη της αφαίρεσής τους. Η ιδέα αυτή είναι εσφαλμένη. Βέβαια, με την εμφάνιση των αντιβιοτικών, πολλές μολυσματικές παθήσεις έχουν χάσει κατά ένα μέρος τη σημασία τους. Έτσι κι' οι λόγοι, που επιβάλλουν την εκτομή των αμυγδαλών, έχουν περιορισθεί σε ασαφή κλίμακα. Όσο, παρ' όλη την αποτελεσματικότητα των αντιβιοτικών, παρουσιάζεται αρκετά συχνά η ανάγκη να κοπούν οι αμυγδαλές, γιατί απλούστατα με μόνα τα φάρμακα αυτά δε μπορούμε να ανακαταστήσουμε πάντοτε την προεξυτηνική μόλυνση τους και τις συνέπειές της σε άλλα σημεία του οργανισμού.

Αν στις μέρες μας οι γιατροί έχουν την ευκολία να κερδίζουν και να μη συνιστούν άμεση εξαγωγή των αμυγδαλών, όπως γινόταν άλλοτε, αυτό δε σημαίνει καθόλου ότι η επιστήμη ξεπέρασε την ανάγκη της χειρουργικής επέμβασής τους. Εξακολουθεί να είναι πάντα πιο επικίνδυνο πράγμα ν' αφήνουμε τις χαλασμένες αμυγδαλές, στη θέση τους από το να τις αφαιρούμε.

Ενα ζήτημα, στο οποίο η επιστήμη δεν έχει ακόμη αποφασιστικά βεβαιώσει γνήσια, είναι η χρησιμότητα των αμυγδαλών για την άμυνα του οργανισμού απέναντι της πολιομυελίτιδος. Οι διαφορές στατιστικές που έγιναν ως τώρα, δεν απέδειξαν, ότι άτομα με βγαλμένες τις αμυγδαλές παρουσι-

άζουν μεγαλύτερο ποσοστό θνησιμότητας από πολιομυελίτιδα. Το μόνο, που έχει αποδειχθεί, είναι ότι η προσβολή από την πάθηση αυτή είναι πιο επικίνδυνη κατά τις πρώτες εβδομάδες μετά την χειρουργική αφαίρεση των αμυγδαλών. Γι' αυτό το λόγο, οι ειδικοί συνιστούν να αποφευχθεί η επέμβαση σ' αυτούς τους ασθενείς σε περίοδο επιδημίας πολιομυελίτιδος.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι η εκτομή των αμυγδαλών έχει κάποια κακή επίδραση σε οργανισμούς, που παρουσιάζουν προδιάθεση στην πολιομυελίτιδα. Άλλα στην περίπτωση αυτή δεν είναι η απουσία των αμυγδαλών ο λόγος, που κάνει πιθανότερη την εμφάνιση της αρρώστιας αυτής. Ο λόγος είναι η ίδια η χειρουργική επέμβαση. Έχει πραγματικά διαπιστωθεί, ότι οι χειρουργικές καθώς επίσης κι' οι ενέσεις με ερεθιστικές ουσίες, ακόμα δε κι' η εξαγωγή σιεγών, μπορούν να διευκολύνουν την εμφάνιση πολιομυελίτιδος. Επομένως, η επιστήμη δεν παραδέχεται ότι οι αμυγδαλές αυτές, καθεαυτές προκαλούν τον οργανισμό από την πάθησή του.

Ένα άλλο, τέλος, ζήτημα σχετικό με τη χειρουργική αυτή επέμβαση, είναι το κατά πόσο έχει συνέπειες στην ανάπτυξη του παιδιού. Η επιστήμη, πτυχι του παιδιού, απάντα, πως δεν υπάρχει κανένα στοιχείο σοβαρότητας στην αντίληψη ότι η παρουσία των αμυγδαλών, ή η εξαγωγή τους, επηρεάζει την ανάπτυξη του παιδιού.

Η ιστολογική κι' ανατομική εικόνα των αμυγδαλών δεν παρουσιάζει διαφορές κύτταρα από εκείνα που βλέπουμε σε άλλα σημεία του οργανισμού, όπου υπάρχει ιστός της ίδιας κατηγορίας. Ούτε επίσης έχει διαπιστωθεί, ότι οι αμυγδαλές παράγουν ορμόνες, που να έχουν επίδραση στην ανάπτυξη. Όλα τα σχετικά πειράματα, που έγιναν σε ανθρώπους και ζώα, έδωσαν αρνητικό αποτέλεσμα. Η εξαγωγή των αμυγδαλών είναι βεβαίως ότι δεν ανακατατίθεται ορμόνη, αλλά μάλιστα, συμβαίνει το αντίθετο. Πολλά παιδιά απλά, που πριν από τη χειρουργική επέμβαση αναπτύσσονταν με ελαττωματικό ρυθμό, μετά απ' αυτή ξεπετάχτηκαν μία καπ' αυτή την έκτομή των αμυγδαλών, με καθυστερημένο τρόπο, μετά από την έκτομή των αμυγδαλών, πρέπει να φανόμενο αυτό είναι ότι το φαινόμενο αυτό έχει άλλου την αιτία του κι' ότι πρόκειται για άλλη συμπτωτική.

Η εξαγωγή, λοιπόν, των αμυγδαλών, όταν δε μπορούμε να τις κάνουμε καλά με αντιβιοτικά, επιβάλλεται και δεν είναι κακή συνέπεια έχει καμία κακή συνέπεια στον οργανισμό. Οι αδένες αυτοί αποτελούν βέβαια μια άσπιτο οργανισμό, αλλά μοναχά των μικροβίων, αλλά μοναχά όταν είναι υγιείς. Από τη στιγμή, όμως, που θ' αρρωστήσουν γίνονται απεναντίας πηγή μικροβίων.

□□

Το χόρνωμα και ο καρκίνος

Με την πάροδο της ηλικίας τα άσθεστούχα αποθέματα στις αρθρώσεις γίνονται πιο σημαντικά και δημιουργούν τη γνωστή με τη λέξη χόρνωμα ασθένεια. Τα αποθέματα αυτά είναι σημαντικότερα στη μεγαλύτερη από τις αρθρώσεις, την άρθρωση που μπορεί να εμφανιστούν ακόμη και στη ραδιογραφική πλάκα, με τη μορφή διογκώσεων, όπως απεικονίζονται οι γενόμενες σε σήμερα παλαιότερες αρθρώσεις. Τα αποθέματα αυτά φθοράς είναι αβυσσώδεις, αλλά μοναχά όταν είναι υγιείς. Από τη στιγμή, όμως, που θ' αρρωστήσουν γίνονται απεναντίας πηγή μικροβίων.

□□

Τελωτοθεραπεία

— Ο επόμενος, παρακαλώ! —

(Του Αρχέλαου)

— Παράπονα; Στον κύριο από δω! —

— Πότε, επί τέλους, θα κάνετε κι' εσείς παιδάκια, για να διασκεδάσετε; —

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο μιναρές ήταν ψηλά...

Κάποτε ο Ναστραδίν πήγε στο χαμάμ, για να πάρη το βδομαδιακό λουτρό του, μα σαν είδε πως δε βρισκόταν κανένας άλλος εκεί για συντροφιά και κουβεντολόι, στενοχωρήθηκε κι' άρχισε να τραγουδάει.

— Μά τι έπαθες, Ναστραδίν εφέντημ; Πρώτη φορά σε βλέπω να τραγουδάς κι' ανησυχώ...

— Και τι ήθελες να κάνω, τζάνουμ; Αφού κανείς δεν έρχεται πια στο χαμάμ; "Αν δεν τραγουδούσα, θα τρελαινόμουν από τη μοναξιά!... του αποκρίθηκε γελώντας ο Χότζας και συνέχισε το τραγούδι του.

Και σαν να μην του φτανε, δεν άργησε να ξεπαστρή από το ίδιο του το τραγούδι.

— Μπρέ, έχω πολύ γκιουζέλ φωνή του λόγου μου!... είπε. Κρίμα να μην το ξέρω τόσον καιρό!...

Δε σταμάτησε μάλιστα το τραγούδι κι' όταν τελείωσε το λουτρό του. Τόσο του άρεσε η φωνή του!...

— Δεν πρέπει να γάνω καιρό με τέτοιο δώρο, που μούδωσε ο "Αλλάχ!... σκέφθηκε, ένθουσιασμένος.

Και τράβηξε κατ' ευθείαν για το τζαμί!

Εκεί ανέθηκε γρήγορα-γρήγορα στο μινιρέ και "παρ' όλο που δεν ήταν μεσημέρι, άρχισε ν' απαγγέλλη την προσευχή.

Εκείνη τη στιγμή έτυχε να περνάη από κάτω ένας χωριάνας και παραξενεύτηκε, που ό μωεζίνης καλούσε τέτοια ώρα στο τζαμί τον κόσμο. Κοντοστάθηκε, λοιπόν, ν' ακούση.

— Μπρέ, αυτός γκαρίζει σαν γάδαρος και δεν είναι ασφαλώς ό μωεζίνης! είπε.

Αφού σήκωσε τα μάτια του κι' είδε το Χότζα, έμπηξε τις σάνες:

— Τρελλάθηκες, μπρέ Ναστραδίν; Καλούν τέτοια ώρα τους πιστούς και μάλιστα με τέτοια άγριοφονάρα;

Ο Χότζας όμως, χωρίς να δώση σημασία στις φωνές του συγχωριανού του, συνέχιζε τις προσευχές. Ο άλλος, όταν είδε πως δε μπορούσε να τον σταματήσει, έτρεξε στον ιμάμη.

— Άστα, τζάνουμ! του είπε. Ο Χότζας τρελλάθηκε! Είναι πάνω στο μινιρέ και καλεί τους πιστούς πρωί-πρωί!...

Ο ιμάμης ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στο τζαμί, ενώ απ' όλα τα σημεία του χωριού, άρχισαν άνησυχού να καταφάνουν οι πιστοί, νομίζοντας πως συνέβαινε κάτι άσυνήθιστο.

— Άες να κήρυξε τον πόλεμο ο Σουλτάνος; αναρωτιόντουσαν μερικοί.

— Μήπως έπεσε πάλι χολέρα;

Κι' έτρεχαν σαν τρελλοί για το τζαμί, να μάθουν ποιά συμφορά τους περίμενε.

Μόλις όμως είδαν το Ναστραδίν να πηγαίνει έρχεται στο μινιρέ και να ξεφωνίζει έμπνηξαν τα γέλια.

— Πάλι χωρατό μας σκάρωσε ο Ναστραδίν!...

Και γύρισαν στα σπίτια τους, εόχαραστημένοι, που δεν ήταν τίποτα σοβαρό.

Μά ο ιμάμης κι' ο καδής είχαν άλλη γνώμη. "Ανέθηκαν άμέσως στο μινιρέ και άναγκασαν με το ζορι το Χότζα να σταματήσει.

— Γιατί, μπρέ, δε μ' αφήνετε να προσευχηθώ; Με τέτοια φωνή που μου χάρισε ο Προφήτης, θα γίνω ο καλύτερος μωεζίνης της "Ανατολής!... διαμαρτυρόταν ο Ναστραδίν.

— Τρελλάς είσαι, τζάνουμ ή τον τρελλό παριστάνεις; Ούτε γάδαρος νάσουν, δε θα γκαρίζεις έτσι! Κι' έπειτα, καλούνε ποτέ τους πιστούς τέτοια ώρα στο τζαμί; του φώναξαν άγριεμένοι ο καδής κι' ο ιμάμης.

Ο Χότζας τότε, παραξενεμένος απ' τη φασαρία που γίνιηκε έξ' αιτίας του, έτοιμάστηκε να φύγη από το τζαμί. "Η άπογοητεύσι του ήταν μεγάλη, γιατί κανείς δεν εκτίμησε τη φωνή του.

— Απλάδι, αγάδες μου, με συμβουλευέτε να μη τραγουδήσω άλλη φορά; Τόσο άσχημη, λοιπόν, είναι η φωνή μου; τους ρώτησε στενοχωρημένος.

— Άσχημη δε λέει τίποτα, Χότζα μου!... του απάντησαν κι' οι δυο, γελώντας.

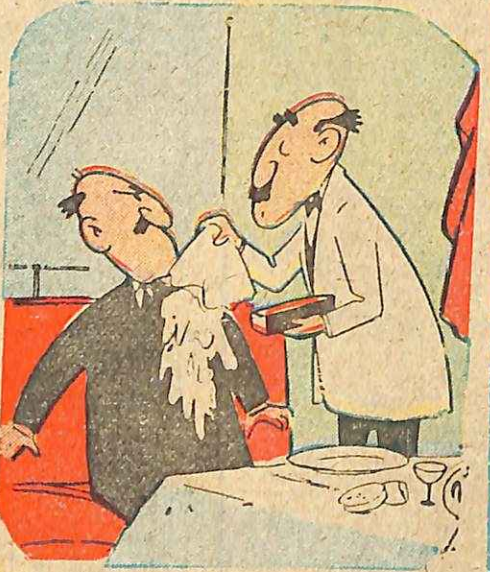
Κι' αφού τον χτύπησαν φιλικά στην πλάτη, τον έβγαλαν έξω από το τζαμί.

Ο Ναστραδίν, όμως, που δε μπορούσε άκόμη να χωνέψη το πάθημά του, κοντοστάθηκε και τους είπε:

— Κρίμα να μην είναι το τζαμί μέσα στο χαμάμ!... Γιατί, ξέρετε; Την ώρα που έκανα το λουτρό μου τραγουδούσα περίφημα! "Αλλά φαίνεται πως στα ύψη, που βρίσκεται ο μινιρέ, κάνει κρύο και βράχινιασά!...

— Σ' ευχαριστώ για τις τουφερότητές σου, Μαρίκα, αλλά σου λέω εν των προτέρων, ότι δεν έχω λεφτά!

— Δεν έχετε τύχη, κύριο! Αυτή ήταν η τελευταία σουπιά μας!

— Ναι, μωρό μου, μόλις φτάσουμε στο σπίτι!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τα μαλλιά

"Ω! παρντόν μαντάμ, δεν σας άνε- γνώρισα άμέσως. Ναι, βέβαια, είσθε ή κυρία Κική, δεν έχω καμιά αντίρρηση να τό παραδεχθώ, αλλά πώς να σας γνωρίσω με τό νέο κεφάλι, που κατασκευάσατε; "Εννοώ τό χρώμα των μαλλιών σας. Τά όποία παρουσιάζονται με νέας άπόψεις. "Εάν ένθυμούμαι καλώς, άλλοτε τά είχατε καστανά, έπειτα, αίφνιδίως στε ως φρουλάιν με χρώμα άχύρου, έπειτα με χρώμα άνοιχτό μώδι, σαν άγίνωτη μελιτζάνα και τώρα τά βλέπω προς τό κόκκινο, σαν ξεβαιμμένη επιφάνεια μασονιού. Λοιπόν, πώς να σας άναγνωρίσω, αλλά και διατί να σας άναγνωρίσω;

Τι είπατε; Με ρωτάτε ποιά χρώμα βρίσκω να σας πηγαίνει καλύτερα; Ωραία ερώτησις, μα την αλήθεια. "Αλλη έννοια δεν είχα, παρ'ό να καθήσω να σκέπτωμαι ποιά χρώμα μαλλί σας πηγαίνει και ποιά σας έόχεται. Δε με παρατάτε, λέω γά.

Εγώ άλλο ήθελα να σας ρωτήσω με όλη την ευγένεια που επιβάλλεται σε μιá κυρία; Ποιος ό σκοπός αυτής της άλλεπαλλήλου και διαδοχικής άλλαγής χρωματισμών της κόμης σας; Διότι, έδω, ερίτιμος και πολύχρωμος κυρία μου, ό "Υψιστος και ή Φύσις δίνουν σε κάθε άνθρωπο —εις δε τους ανθρώπους συμπεριλαμβάνω και τις γυναίκες— ένα ώρισμένο χρώμα μαλλιών. Της μιάς τά φτιάχνει μαύρα, της άλλης καστανά, της άλλης ξανθά και κάποτε έρχεται ή άποφοράς ήμέρα, που τά κατασκευάζει άσπρα. "Εσάς τί σας πιάνει και τους άλλάζετε τό χρώμα; "Ορίστε; Χάριν ποι- κιλίας, είπατε;

Μωρέ τί μου λέτε! Ξέρω, μαντάμ, ό- τι βάφει κανείς τους τοίχους τό σπιτιού του, τά επιπλά του, τά ρούχα του, τά παπούτσιá του, τό αυτοκίνητό του. Εκεί υπάρχει λόγος. Αλλά τά μαλλιά; Πουρκουά; Και μάλιστα αυτά τά παρα- δολά και άπίθανα χρώματα, τά κοκκι- νωπά, τά μελιτζανιά και τά μασονιά; Να σας πώ εγώ, μαντάμ, γιατί. Γιατί νομί- ζετε ότι με τό έκάστοτε χρώμα γίνεται πιά ώραιος —τρομάρα σας— ό τι κάνε- τε έντύπωσι, ό τι ή εμφάνισι σας προ- καλεί θυελλαν θαυμασμών και ό τι ό κα- θένας που σας βλέπει, άλλο δεν κάνει παρ'ό άπασχολήται με τό χρώμα των μαλλιών σας και να γοητεύεται. Σαν δεν ντρεπόσατε, λιγάκι...

"Αλλά δεν φταίς εσύ, ερίτιμος κυρά μου. Φταίει εκείνος ό βλάξ ό άντρας σου, που επιτρέπει αυτές τις άηδίες και τις ανέχεται. Και δεν σε πιάνει από τό τσουλούφια, να σε βάλη στη θεία σου και να σε άνακαλέση στην τάξι, σεβό- μενος τό όνομά του και την άξιοπρέπειά του. Αλλά τολμά και σε συνοδεύει κι' όλας, χάσκων αύταρέσκως. Τί να σου κάνω. "Επρεπε να σε είχα εγώ γυναίκα μου —κούφια ή ώρα που τ' άκούει— να σε ίδω σε τέτοιο χάλι και να πάρω την φιλή μηχανή, να ιδής τί χαμπάρια. Και να πάσω ύστερα ντούκο να σου ά- λείψω την κασσίδα. Τί με κυττάς έτσι; Τί είπατε; Πώς μιλάω σε μιá κυρία κατ' αυτόν τον τρόπο; Αυτόν ξέρω, αυτόν μεταχειρίζομαι. Και τώρα άσε με, κυρά μου, γιατί μέχρι έδω μ' έφερες. "Αντε βάφτα πράσινα, κίτρινα, κολοκυ- θένια, αλλά αν σε ξαναπιάμώσω, θα σου πώ και τά υπόλοιπα. Περιοπλανώμενον χρωματοπωλείον!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Κάρολ Μάρρεν

ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΠΑΝΕ

Αδιάφορος για το κακό που της έκανε, ο Άλκης την άπαρνήθηκε...

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΚΑΙ τί δεν είχε κάνει για την άνοδο του αγαπημένου της η Μαίρη! Όλα τάχα προσπαθούσε, όλα τάχα δοκίμαζε... Είχε βάλει το φταχτό έαυτό της δακλινό, χωρίς επιφύλαξη καμιά, στην υπηρεσία του... Έτσι, από απλός δικηγόρος ο Άλκης έγινε ύφηγος της του πανεπιστημίου. Για τη διατριβή του πού πολύ μάχησε η Μαίρη από αυτόν τον ίδιο... Αυτή άνασκάλεψε συγγράμματα, αυτή έκανε περιλήψεις, αυτή βοηθούσε τον αγαπημένο της στη δακτυλογράφηση της διατριβής του... Κι' όταν αυτός, κουρασμένος, αποφάσισε να διακόψει τη δουλειά του, εκείνη δεν τον άφισε:

— Έλα, τσιμπέλη! Δεν έχουμε καιρό τώρα να σταματάμε... Και τον έβαζε να συνεχίσει, σχεδόν με το ζόρι.

Έτσι, βγήκε η διατριβή, καλή, μελετημένη, την υπέβαλε ο Άλκης στο πανεπιστήμιο και κέρδισε την ύφηγία...

Πάλι όμως η Μαίρη δεν έπαυε τις προσπάθειές της για την άνοδό του... Τώρα τον όνειρευόταν μεγάλο δικηγόρο, πασίγνωστο.

— Μά, επί τέλους! της παραπονιότανε. Δε θα μ' άφισες να άνασκάω...

— Άμα γίνης διάσημος... του αποκρινότανε μ' ένα χαμόγελο. Κι' έτσι, πές-πές, με την έπιμονή της, τον έκανε μεγάλο και τρανό. Τώρα όμως, η προσπάθειά της μεγάλη, η υπεράνθρωπη, τσάκισε τη φτωχιά γυναίκα... Τά μαλλιά της γκρίζαζαν, το πείσωπό της ρυτίδωνε, τα μάτια της, κουρασμένα από την άδιάκοπη μελέτη, φιλακιστήκανε πίσω από τὰ γυαλιά της πρεσβυωπίας...

Έτσι, στα σαράνταπέντε της χρόνια — ήτανε δυά χρόνια μικρότερη από τον Άλκη — η Μαίρη φαινότανε δέκα χρόνια μεγαλύτερή του!... Ο άντρας δε γερνάει, ιδίως όταν αγαπιέται ολοκληρωτικά. Ένώ η γυναίκα γερνάει όταν αγαπάει ολοκληρωτικά...

Καί, μιά μέρα, ήθε η εξέλιξη, που μπορούσε κανείς να την περιμένει: Ο Άλκης, φτασμένος, μεγάλος, είδε τον έαυτό του σπαταλημένο στο πλευρό αυτής της άσημαντης γυναικούλας, με τὰ άσπρα μαλλιά, τις ρυτίδες και τὰ γυαλιά... Τώρα η ζωή του άνοιγε διόπλιντα, ανεπιφύλαχτα την άγκαλιά της! Και μέσα στην

άγκαλιά αυτή δε διάσσευε να βρεθεί... Μιά πάμπλουτη όμορφη από την Αίγυπτο, η Νέλλη Φλωριάνη, που είχε φτάσει στην Ελλάδα με την πρόθεση να άπακτασταθεί, έδειξε δακλινό την προσπάθειά της στον Άλκη Γιαννά, τη μεγάλη έπισημονική φίμα και τον τόσο συμπαθητικό άντρα... Τον συνάντησε σε μιά-δυό κοσμικές συγκλητρώσεις, και τον άφισε να μοντέμει τη συμπαθείά της... Ο Άλκης πάλι, παραχαλισμένος από την όμορφιά της, θαμπαμένος από τη λάμψη των λεφτών της, δεν άργησε ν' άσχισι μιά πολιορκία, που είχε την έλπίδα ότι θα κατέληγε στην έκπόρθησι του τόσο γοητευτικού από κάθε άποψι φεουρίου... Και τὸ φρουριο δεν άργησε να πέσει...

Αδιάφορος για τὸ κακό που έκανε στη Μαίρη, ο Άλκης, την άπαρνήθηκε... Είναι έγωιστές οι άντρες και δημιουργούν τις πιο πολλές φορές θύματα τις γυναίκες, που τους αγαπάνε... Η Μαίρη δέχτηκε τη μαχαίριά κατάστηθα, χωρίς να μιλήσει, χωρίς να διαμαρτυρηθεί, χωρίς να προσπαθήσει να προσβάλει τὰ δικαιώματα, που είχε άπάνω στη ζωή του, ή να θυμίσσι τις υποχρεώσεις που είχε αυτός άπέναντί της...

Τὸ μόνο που σκέφτηκε ήτανε μήπως αυτή η γυναίκα, ή τρίτη, ή άγνωστη, κακή δυστυχισμένη τον Άλκη... Αυτό την ένοιαζε, αυτό την πόνεσε... Καί, για να έξασφαλίσει την εύτυχία του αγαπημένου της, έκανε κάτι παράλογο — και καθόλου άξιόπρεπες: Πήγε και βγήκε αυτή τη Νέλλη Φλωριάνη, άποφασισμένη να της μιλήσει, να την ψυχολογήσει, αν ήτανε σε θέση να προσφέρη στον Άλκη αυτό που του πρόσφερε τόσα χρόνια, άκούραστη κι' ύπαμονητικά, η Μαίρη: την άγάπη...

Τη βρήκε υπερήφανη κι' ύπεροπτική... Ήταν έξαιρετικά όμορφη, ευτυχωσιστική, γεμάτη από τη λάμψη, που χαρίζει στη γυναίκα ή συνείσθησι της όμορφιάς, όταν ιδίως είναι συνδυασμένη με τὰ λεφτά...

— Τί θέλετε;... ρώτησε παραξενεμένη κυττάζοντας αυτή την άγνωστη εγριούλα...

Η Μαίρη χαμοέλασε μελαγχολικά:

— Τί θέλω;... Πρέπει να σας μιλήσω για τον Άλκη...

— Για τον Άλκη; Τον κύριο Γιαννά, θέλετε να πείτε...

— Για μένα είναι ο Άλκης! είπε τολμυρά ή άσημαντη αυτή γυναικούλα.

Ένα χαμόγελο άπερίγραπτης περιφρόνησως φάνηκε στα χείλη της γυναίκας:

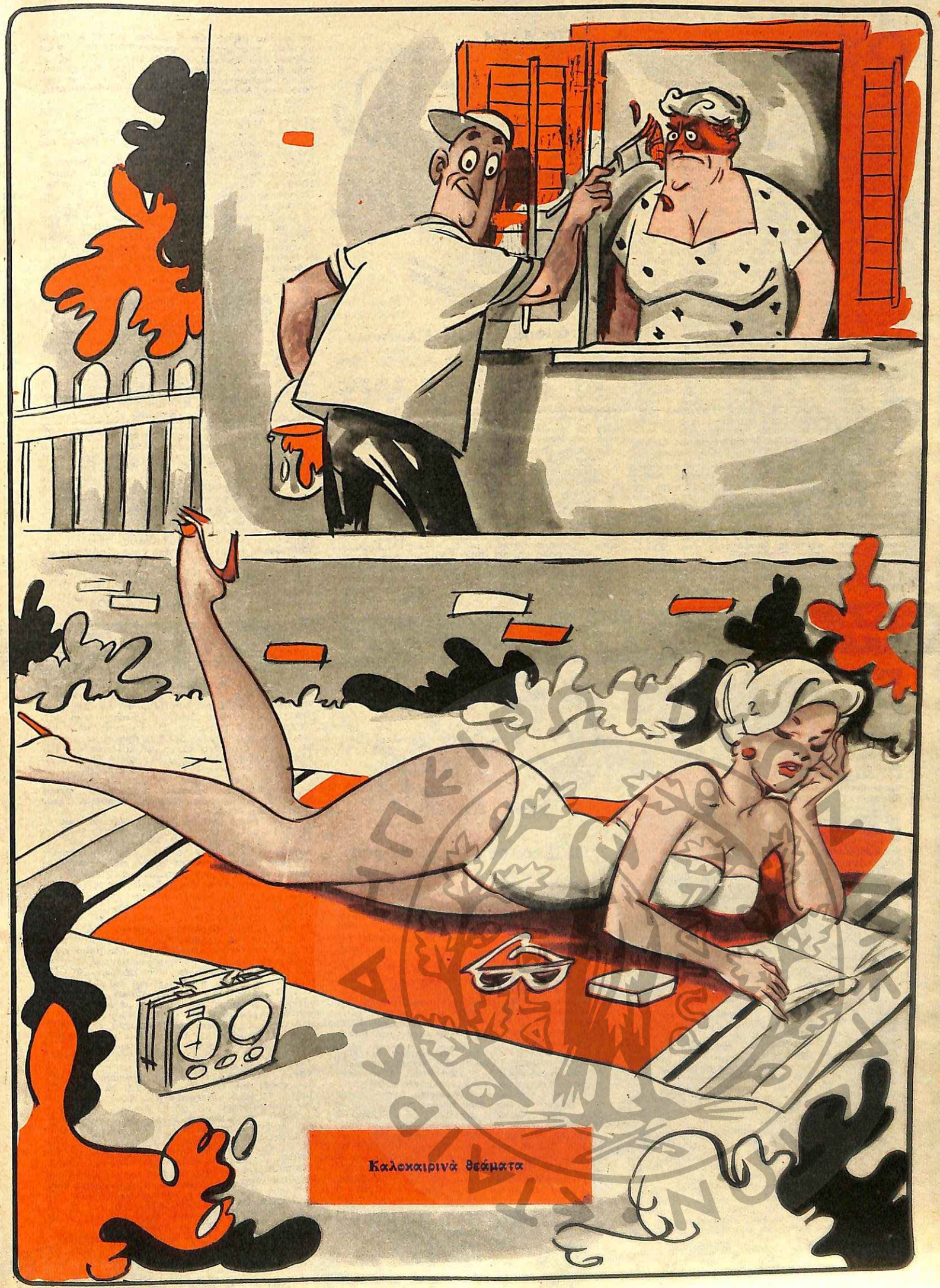
— Έχει γούστο να προσπαθήσετε να με πείσετε ότι ο Άλκης Γιαννάς έχει κάτι κοινό μαζί σας!

Ένας λυγμός βγήκε από τὰ χείλη της Μαίρης... Ύστερα όμως, ή υπερήφανιά της έπαυσατήρησε:

— Ο Άλκης, είναι ο αγαπημένος μου χρόνια τώρα! άποκριθηκε με δύναμι.

Η άλλη σούφρωσε με άσυνκρότητη περιφρόνησι τὰ χείλη της:

— Δεν τον συ-

Καλεκαρινά θεάματα

—“Αχ, δεσποινίς... Τί μᾶς κάνατε!..

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μαγιώ

ΟΤΑΝ πέθαναν οι γονείς της, η Κέττυ ήταν μόλις 16 χρονών. Από εκείνη τη μέρα, έγινε μια δεύτερη μητέρα για τους τέσσερις αδελφούς της.

Είχε πιά κλείσει τα 26, όταν παντρεύτηκε κι' ο μικρότερος απ' αυτούς. Έμεινε οτε μόνη της, στο μικρό ενοικιασμένο σπίτι.

Μέχρι τότε, ούτε μια στιγμή δεν είχε βρή την ευκαιρία να σκεφθεί τον εαυτό της. Τα ωραιότερα χρόνια της είχαν περάσει χωρίς να το καταλάβει. Δεν είχε φίλες, δεν είχε γνωστούς, δεν είχε ποτέ...

Εκείνο το πρωί, προσπάθησε να κόψει στην αυλή ένα χοντρό κουτσουρο. Η δουλειά ήταν δύσκολη κι' η καρδιά της γεμάτη θλίψη και μοναξιά. Καί, ξαφνικά, χωρίς να καταλάβει πώς άρχισε να κλαίει. Έκλαιγε για όλα είχε χάσει χωρίς να τα γυρίσει ποτέ: τις εύθυμες νεανικές παρτίδες, τις εκδρομές κι τους χορούς, τον έρωτα...

—Μήπως θέλετε να σας βοηθήσω;
Η φωνή αυτή την έκανε ν' αναπνεύσει. Σήκωσε το κεφάλι της κι' είδε έναν άντρα με χαμογελά, πίσω απ' το φράχτη.

Δέ φαινότανε νάχη περάσει τα 30. Ήταν ψηλός και καλοφτιαγμένος, με όμορφα χαρακτηριστικά και παλιά ρούχα.

Τον γνώρισε αμέσως. Είχε τύσει τις γειτονισσες να μιλάνε γι' αυτόν, στα κουμπουλιάρια τους. Τον λέγανε Μάικ. Ο Χάρτ κι' είχε νάσει ένα φτωχικό σπιτάκι, λίγο πιο κάτω. Κανείς δε ήξερε πώς ζούσε. Λέγανε πως ήταν τεμπέλης, άλλος, πως γύριζε εδώ κι' εκεί και πως δεν είχε δοκιμάσει ποτέ του μαγειρεμένο φαγητό.

—Αφίσε με ήσυχη! του φώναξε, θυμωμένη γιατί την είχε δη να κλαίει.

—Όπως θέλετε. Έλπιζω να αισθανόσθε καλλίπερα τώρα... της απάντησε χωρίς να αραχτεί.

Και γύρισε να φύγει.

Δεν έχω ανάγκη κανένα! μουρμούρισε η Κέττυ. Την ίδια στιγμή όμως, σκέφτηκε πως ήταν ο μόνος άνθρωπος που είχε ενδιαφερθεί γι' αυτήν, και κάτι μάλακσε μέσα της.

—Ε, γύρνα πίσω! του φώναξε.

Κι' όταν εκείνος πλησίασε, του είπε:

—Έλα μέσα να φας. Για να μην πεινάω, θά μου φτιάξεις το φράχτη, που έχει αρχίσει να σαλεύει σε μερικά μέτρα. Το πρόσωπο του νέου φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

—Ευχαριστώ πολύ, είπε. Πεύω να τα καταφέρω.

Από τότε, ο Μάικ ξανάβη πολλές φορές. Πότε βοηθούσε την Κέττυ στο κόψιμο των ξύλων, πότε διάβαζε ατ' σκεπή, πότε κλάδεε τα δέντρα και ξεριζώνε τ' ά-

γριόχορτα στο περιβάλλον. Δέ ζητούσε ποτέ λεφτά, άλλ' έρωγε μ' ευχαρίστηση ό,τι του έδινε η κοπέλλα.

Σιγά-σιγά, η παρουσία του της έγινε απαραίτητη. Δεν ένοιωθε πιά τόσο μοναξιά, και συχνά έπαιε τον εαυτό της να γελάει σαν παιδί με τ' άστεία του νέου— όπως δεν είχε γελάσει ποτέ άλλοτε.

Κι' όταν κάποτε της έφερε ένα μπουκέτο λουλούδια, έτρεξε στην κάμαρά της κι' έβαλε, κρύβοντας το όμορφο προσωπάκι της μέσα στα άπαλά τους πέταλα...

Ο Μάικ έκανε συχνά μπάνιο στην παραλία, λίγο πιο κάτω απ' το σπίτι της Κέττυ.

—Γιατί δεν έρχεσαι κι' εσύ; της είπε μια μέρα. Είναι τόσο όμορφο!

Δεν έκρυψε καθόλου τη χαρά του, όταν δέχτηκε εκείνη.

Τ' άλλο πρωί βρίσκονταν καθισμένοι, ο ένας δίπλα στον άλλο, στη χουστή άμμο.

—Μάικ, γιατί δεν πιάνεις μια δουλειά; τον ρώτησε η κοπέλλα.

Την κύτταξε για λίγο, χαμογελώντας.

—Δε θα κάνης μπάνιο; της είπε αλλάζοντας κουβέντα.

—Μήπως θέλεις να κολυμπήσω με το φουστάνι; Δεν έχω μαγιώ...

Δίχως να πη τίποτα, ο Μάικ της έδωσε ένα πακετάκι.

—Θεέ μου, τί είν' αυτό; φώναξε η Κέττυ, βιάζοντας από μέσα ένα κόκκινο ύφασμα.

—Μαγιώ! της έδειξε γελώντας ο Μάικ. Τ' αγοράσα προχτές που είχα κατεβή στην πόλη. Σκέφθηκα πως θα σου πήγαινε θαυμάσια, γιατί είσαι μελαχροινή...

—Εγώ πώς να βουτηξώ. Φόρεσέ το κι' έλα και σύ.

Η Κέττυ δίστασε για λίγο. Από τότε που ήταν ακόμη κοριτσάκι, δεν είχε φορέσει μαγιώ... Μά η θάλασσα ήταν τόσο γαλάζια κι' οι φωνές του Μάικ τόσο χαρούμενες, καθώς βούταγε στο νερό, που ο πειρασμός τη νίκησε.

Έτρεξε πίσω από κάτι βράχια, γδύθηκε και φόρεσε βιαστικά το τολμηρό κόκκινο μαγιώ.

Δεν ήξερε αν της πήγαινε... Αλλά ο θαυμασμός που διάβαζε στα μάτια του νέου, την καθησύχασε.

Έπειτα ξαπλώθηκαν στην άμμουδιά, μιλώντας ευθυμία για ένα σωρό πράγματα.

Επαίξαν ξέγνοιαστοι με τα κύματα, ώρα πολλή...

Ήταν πιά μεσημέρι, όταν η Κέττυ γύρισε στο σπίτι, σφίγγοντας στα χέρια της το βρεγμένο μαγιώ. Ένοιωθε τον εαυτό της ευτυχισμένο και νέο. Η ζωή της φαινόταν υπέροχη!

Το ίδιο απόγευμα, την έπιασε η περιέργεια να δει πώς ήταν με το μαγιώ. Το φόρεσε, στάθηκε μπροστά

στον καθρέφτη κι' άρχισε να παίρνη διάφορες πόζες, γελώντας, με την καρδιά της.

«Αν μ' έβλεπε ο Μάικ!...» σκέφτηκε σε μια στιγμή.

Μα αυτός που την έβλεπε, δεν ήταν ο Μάικ, αλλά τρεις απ' τους αδελφούς της! Μόλις είχαν φτάσει. Στέκονταν στην πόρτα και την κυττούσαν. Όταν τους πήρε είδηση, έδωσε μια τρομαγμένη φωνή και κοκκίνισε σαν παιδάκι που το πιάσανε να κλέβη το γλυκό...

—Πολύ ωραία! φώναξε έξω φρενών ο Έντυ, ο μεγαλύτερος. Είχε δίκιο λοιπόν αυτός που μου τηλεφώνησε το πρωί και μ' είδοποίησε πως γύριζες στην ακρογιαλιά μ' έναν αλήτη, παριστάνοντας την Εύα!

—Ντύσου αμέσως. Έχουμε να μιλήσουμε! είπε ο Μπίλ, ο δεύτερος. Θα σε πάρουμε μαζί μας στην πόλη.

—Η διαγωγή σου προσβάλλει όλη την οικογένειά μας! πρόσθεσε κι' ο Ντάν, ο τρίτος.

Ενα κύμα θυμού πλημμύρισε την Κέττυ. Είχε θυσιάσει τα νειάτα της προσπαθώντας να μεγαλώσει τέσσερα νιάτjαρα, που της κάνανε τώρα τους κηδεμόνες!

—Θα κάνω ό,τι θέλω, τους φώναξε αγρια. Θα κανονίσω μόνη μου τη ζωή μου.

Πέρασε τρέχοντας ανάμεσα στους εκπληκτους αδελφούς της και βγήκε έξω.

Σε δυο λεπτά, χτυπούσε την πόρτα του Μάικ, λαχναρισμένη απ' το τρέξιμο.

—Μάικ, αγάπη μου! ψιθύρισε, μόλις της άνοιξε, πέφτοντας στην αγκαλιά του.

—Κέττυ! Έσύ εδώ! Και με το μαγιώ! είπε εκείνος, σφίγγοντας την άπάνω του. Τί σου συμβαίνει, χουρή μου;

Την ίδια στιγμή, φτάσανε ο Έντυ, ο Μπίλ κι' ο Ντάν. Νομίζω πως θάταν καλλίπερα να μπορούμε μέσα και να συζητήσουμε, μουγκρίσε ο μεγαλύτερος.

Μά, μόλις έκανε δυο βήματα στο δωμάτιο, έμεινε εκπληκτος. Το τραπέζι ήταν γεμάτο χειρόγραφα.

Κύτταξε τότε προσεκτικά το Μάικ και φώναξε ξαφνικά:

—Μά... αν δεν κάνω λάθος, είσαστε ο Μίκαελ Χάρτ, ο διάσημος συγγραφέας!

—Ακριβώς! απάντησε γελώντας ο νέος. Είχα έρθει εδώ για να ετοιμάσω ένα καινούργιο βιβλίο, αλλά η αδελφή σας δε μ' άφισε να γράψω ούτε μια γραμμή!...

Έλπιζω όμως, όταν παντρευτούμε, να μη με βάξη να κάνω τόσες δουλειές στο σπίτι!...

Μά γιατί κλαίς, αγάπη μου; Στενοχωρήθηκες που δεν ήμουν αλήτης;

—Από ευτυχία... μουρμούρισε η Κέττυ, κι' έκρυψε το πρόσωπό της στο στήθος του.

ΝΤΕΒΙΝΤ ΣΑΤΕΡΛΕ-Υ.

Ξαπλώθηκαν στην άμμουδιά μιλώντας ευθυμία για ένα σωρό πράγματα.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΠΑΝΝΗΣ ΒΑΝΔΑΣ

Τὸν σκότωσε τὴν ὥρα πού κοιμόταν, βυθίζοντάς του ἓνα μαχαίρι στο λαιμό.

«Πέταξε ἀμέσως τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ μ' ἀγκάλιασε κλαίγοντας... Ἔπεσε ὕστερα στὸ κρεβάτι τοῦ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

«Ντύθηκε τότε βιαστικά κι' ἔφυγε... Ἀλλὰ νομίζω πὺς ὁ φόβος τοῦ δοκίμασα ἔκαμε τὸ λογικὸ μου νὰ σαλέψῃ. Περιπλανήθηκα γιὰ κάμποσον καιρὸ στὶς ἐρημιές, γιὰτὶ φοβόμουναι τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερα, τέλος, ἀποφάσισα νὰρθῶ σὲ σὰς.

Ὁ Κάσκο δὲν πολυπίστευε τὴν ἀφήγησί του. Τὸν ἐστελλε, ὡστόσο, στὴν Πετρούπολι, γιὰ νὰ υποδείξῃ τὸ σπίτι τοῦ «εργοδότου» του. Ἀλλ' ὁ Παυλῶφ εἶχε ἐξαφανιστῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, κατὰ τὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου, μιὰ γυναίκα ποὺ νοίκιαζε ἐπιπλωμένα δωμάτια στὴν ὁδὸ Λεχτοκώδ, στὴν Πετρούπολι, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία καὶ κατέθεσε πὺς ἀπὸ ἓνα δωμάτιο, ὅπου ἔμενε κάποιος Μύλλερ, Γερμανὸς τὴν καταγωγῇ, ἐβγαίνει μιὰ δυσάρεστη μυραδιά. Αὐτὸς ὁ Μύλλερ εἶχε νὰ φαῖν ἀπὸ αὐτὰ μέρες. Οἱ ἀστυνομικοὶ μπηκὸν στὸ δωμάτιο καὶ βεβαιώνουν πὺς τὸ κρεβάτι εἶναι πτώμα σὲ κατάστασι ἀποικοιμώσεως. Ὁ δολοφόνος εἶχε κόμει τὴ μύτη, τὰ χεῖλη καὶ τὰ αὐτιά ἀπὸ τὸ κεφάλι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ παραμορφώσῃ καὶ κατόπιν τὸ εἶχε ψῆσει στὸ τζάκι!

Τὰ ρούχα ποὺ φορούσε τὸ θῦμα εἶχαν τὴ μάρκα ἑνὸς γνωστοῦ ράφτη τῆς Πετρούπολεως, τοῦ Γκαλπερίν, ποὺ ψάροντας στὰ βιβλία του, βεβαίως ὅτι τὸ κοστούμι τὸ εἶχε φτιάξει σὲ κάποιον Μιχαήλ Γκιούλεβιτς, ἐμπόρο σαποουνιῶν. Τίνος ἦταν, λοιπόν, τὸ πτώμα; Τοῦ Μύλλερ ἢ τοῦ Γκιούλεβιτς; Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἔβρισαν τί νὰ υποθέσουν.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα μαζὶ μ' ἓνα νέο, παρουσιάστηκαν στὸ μεκροταμεῖο καὶ ζήτησαν νὰ δοῦν τὸ πτώμα.

— Εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ Γκιούλεβιτς κι' αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος γιὸς μου, ὁ Νικόλαος, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα. Μιὰ μητέρα δὲ λαθεύεται ποτέ...

Τῆς ἐββαίον τὸ πτώμα, ποὺ κοιμιμπούσε μέσα σ' ἓνα εἶδος ἐμβρεῖου μὲ οὐνόπνευμα. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐξόπασε ἀμέσως σὲ λυγμούς.

— Εἶναι ὁ γιὸς μου, ὁ Μιχαήλ! φώναξε. Μοῦ τὸν σκότωσαν!

Αὐτὸς ὁ Γκιούλεβιτς εἶχε συνάμει μιὰ ἀσφάλεια γιὰ 250.000 ρούβλια, ποὺ, φυσικὰ, ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ στὴ μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ του.

Ἀλλὰ καὶ κάποια ἄλλη γυναίκα ἰσχυρίζεται πὺς εἶχε ἀναγκασθῇ στὸ πτώμα ἓναν ὀρφανὸ ἀνιψιὸ τῆς, κάποιον Ἰβάν Λίτλοβιτς, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῇ τὸν τελευταῖο καιρὸ. Ἡ ἀστυνομία ἀρχισε τότε νὰ ψάχνῃ πρὸς πολλὰς κατεύθυνσεις καὶ, τελικὰ, ἀνακάλυψε τὸν... Μιχαήλ Γκιούλεβιτς ἢ Παυλῶφ ἢ Μύλλερ, ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς διαπραγματεύσεις, ὁμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του. Ὁ Γκιούλεβιτς εἶχε συν-

ΣΤΙΣ 3 Σεπτεμβρίου 1913, ἓνας νέος μὲ παραξένο παρουσιαστικὸ μπηκὸ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας Κάσκο. Κρατοῦσε στὸ χεῖρ τοῦ ἓνα κασκέτο φοιτητοῦ κι' εἶχε ἀπὸ μανίκι τοῦ σασκακιού τὰ διακριτικὰ τῆς νομικῆς σχολῆς. Τὰ μανίκια τοῦ κατέβαιναν ὡς τοὺς ὤμους κι' ἦσαν φανερό πὺς εἶχε νὰ τὰ κόμει ἀπὸ μῆνες. Μιὰ ἀπεριποίητη γενειάδα πλαισίωνε τὸ στήθος του. Λεγόταν Σέργιος Πριλούτσκι. Τὸ ἀφρονεμένο ὕψος τοῦ καὶ τὸ φοβισμένο βλέμμα τοῦ ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ καλὰ στὸ μυαλό του.

Ὁ μέος αὐτοῦ ἀφηγήθηκε πὺς, πρὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, εἶχε βῇ στὶς ἐφημερίδες μιὰ μικρὴ ἀγγελία ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἐμπροσθεν τῆς ἐπιτροπῆς ζήτησι νεαρὸ γραμματεῖα γιὰ δύο μῆνες. Μηνιαῖος μισθὸς 100 ρούβλια. Προτιμῶνται οἱ φοιτητές. Γράμματα: Παυλῶφ, Πετρούπολις, κεντρικὸν πόστ-ρεσάντ». Ἀπαράτητη ὁλοκλήρωσι φωτογραφίας. Ὁ Πριλούτσκι ἔγραψε ἀμέσως στὸν Παυλῶφ. Ἡ ἀπάντησι ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ὁ Παυλῶφ ποὺ ἔγραφε: «Νομίζω: ὅτι εἰσάγετε ὁ ἀνθρώπος, ποὺ μοῦ χρειάζεται». Καὶ τοῦ ἐστειλε 20 ρούβλια γιὰ τὰ ἐξόδα ποὺ ταξιδίου.

Στὴν Πετρούπολι, ὁ Παυλῶφ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σπίτι του. Δυὸ πράγματα ἔκαμαν ἀμέσως ἐντύπωσι στὸν Πριλούτσκι. Τὸ πρῶτο ἦταν ἡ ἡλικία τοῦ Παυλῶφ. Μόλις φαινόταν μεγαλύτερος τοῦ κατὰ δύο ἢ τρεῖς χρόνια. Τὸ δεύτερο ἦταν ὅτι ἔμενε σ' ἓνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα δυὸ δωματίων, μὲ πολὺ μέτρια ἐξάρτιση.

«Τί-τὸν θέλει τὸ γραμματεῖα;» ἀναρωτήθηκε ὁ Πριλούτσκι, ποὺ εἶχε φανταστῇ πὺς θὰ καλοπερνοῦσε αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνες. Ὁ Παυλῶφ τοῦ ἐξήγησε πὺς ἦταν ἀντιπροσώπου μιᾶς μάρκας σαποουνιῶν κι' ὅτι τὸν ἤθελε νὰ τοῦ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία του. Ἀλλ' ἦταν ζήτημα ἂν ποὺ ἔδινε νὰ τοῦ γράψῃ ἓνα-δυὸ γράμματα τὴν ἡμέρα.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, πῆγαν στὸ Κίεβο, ὅπου ἔμεναν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο στὸ ἴδιο δωμάτιο.

«Θὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, κατέθεσε ὁ Πριλούτσκι, ὅταν ἐξυπνήσα, ξαφνικὰ, καί, ἀνοίγοντας τὰ μάτια μου εἶδα τὸν Παυλῶφ, ποὺ ἦταν σκυμμένον πάνω μου καὶ κρατοῦσε ἓνα μαχαίρι. Σκέφτηκα ὅτι, στὴ θέσι ποὺ βρισκόμουν, δὲ μπορούσα ν' ἀμυνθῶ καὶ γι' αὐτὸ προσπάθησα νὰ τὸν συγκινήσω.

— Γιατί θέλεις νὰ μὲ σκοτώσεις; τοῦ εἶπα. Τί σὰς ἔκαναι;

— Τίποτα! μοῦ ἀπάντησε. Δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς...

— Μὴ μὲ σκοτώσετε, σὰς παρακαλῶ! ἔσπευσε. Εἶναι ἀμάρτία... Σκεφτήθη πὺς κι' ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος, σὰν καὶ σὰς.

— Ἡ ἐξοφασί σου ἔλλαξε ἀμέσως.

— Ἐκεῖς δίκιο, μοῦ ἀπάντησε. Συχώρεσέ με!

ΤΟ ΣΤΥΓΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΕΝΟΣ ΡΩΣΟΥ

καμει μιὰ ἀσφάλεια γιὰ 250.000 ρούβλια καὶ κατέστρωσε μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Νικόλαο ἓνα στανικό σχέδιο, γιὰ νὰ εἰσπράξουν αὐτὸ τὸ ποσόν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ὅμως, ἔπρεπε νὰ... πεθάνῃ Ἄλλ' ὁ Γκιούλεβιτς σκέφτηκε κατὰ καὶ καλῆτερο. Θὰ σκότωνε κάποιον ἄλλον, ποὺ θὰ φροντίζε νὰ τὸν ἀμφανίσῃ ὡς... Γκιούλεβιτς. Κατέφυγε, λοιπόν, στὶς μικρὲς ἀγγελίες. Τοῦ χρειάζονταν ἓνα «γραμματεῖα», ποὺ νὰ εἶχε τὸ ἴδιο ἀνάστημα μ' αὐτόν. Τὸ θῦμα τοῦ θὰ ἦταν ὁ Πριλούτσκι. Ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ, λιποθύμησε. Μιὰ καινούργια ἀγγελία τοῦ ἔφερε τὸν Λίτλοβιτς. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ, τὰ πράγματα πῆγαν καλὰ...

Μιὰ νύχτα, ὁ Γκιούλεβιτς, ποὺ λεγόταν τώρα Μύλλερ κι' ἦταν... Γερμανὸς, τὸν σκότωσε τὴν ὥρα πού κοιμόταν, βυθίζοντάς του ἓνα μαχαίρι στὸ λαιμό! Τοῦ ἔκοψε κατόπιν τὸ κεφάλι καὶ τὸ παραμόρφωσε μὲ τὸν τρόπο ποὺ περιγράψαμε. Ὑστερα, ἔφυγε τὸ πτώμα μ' ἓνα κοστούμι ποὺ τοῦ εἶχε φτιάξῃ ὁ Γκαλπερίν.

— Τὸν εἶκα παιδεύει τόσο πολὺ στὶς πράξεις, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ μὲ θυμῶταν, εἶπε.

Μετά τὸ ἐγκλήμα του, ἐξαφανίστηκε. Ὁ ἀδελφὸς του πῆρε ὕστερα τὴν μητέρα τοῦ καὶ πῆγαν στὸ μεκροταμεῖο...

Ὁ Μιχαήλ Γκιούλεβιτς αὐτοκτόνησε τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας, ποὺ τὸν ἔλασαν, μέρα σὲ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας, παίρνοντας μιὰ ἰσχυρὴ δόσι ὑδροκυανίου, ποὺ εἶχε κρύψει μέσα σ' ἓνα κομμάτι σαποῦνι. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Νικόλαος, ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸν ζήτησε ἡ ἀστυνομία, κρεμάστηκε μ' ἓνα σκοινί.

Ἡ μόνη ποὺ δὲν ἔφερε τίποτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἦταν ἡ μητέρα τοῦ. Ὁρμηοῦσε τώρα καὶ τὰ δύο τὰς παιδιὰ, ποὺ τὰ εἶχε χάσει μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο.

Ἡ χώρα ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Πὺς τὴν ὄνειρεύτηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μεσαίωνα

Σ' ὅλο τὸ Μεσαίωνα, οἱ ἄνθρωποι ὄνειρεύονταν δυὸ χώρες.

Ἡ μιὰ ἦταν τὸ κράτος τοῦ Μεγάλου Μογγόλου κι' ἡ ἄλλη τὸ κράτος τῆς Κουκάνας.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρχε καὶ ἀντιστοιχοῦσε στὶς Ἰνδίες κι' ἓνας μέρος τῆς Κίνας, μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀρνήσαν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν (Ὁ Κολόμβος ποὺ ἐξεκίνησε γιὰ τὴν χώρα τοῦ Μεγάλου Μογγόλου ἀντὶ γιὰ τὶς Ἰνδίες, ἔφτασε στὴν Ἀμερική).

Ἡ δεύτερη ἦταν ἀνυπόκριτη. Κι' ὡστόσο, οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν γι' αὐτὴ τὴν Κουκάναν, τὴν χώρα τῶν θαυμάτων, ὅπως οἱ ἐξορίσται στὴν Αἴγυπτο ἔβρισαν, γιὰ τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τὴν Παλαιστίνη. Καὶ μερικὸι ὄνειροπλόοι ἐξεκινούσαν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὴν βρῶν... Γιὰ τὴν ἀνυπόκριτη αὐτὴ χώρα κατέχομε, μάλιστα, μιὰ ἀριστουργηματικὴ περιγραφή, ποὺ τὴν δημοσίεψε τὸ 1560 ὁ Πέτρος Νόμπιλις, ποὺ μπορούμε νὰ τὸν ἴδουμε σὰν πρῶτον τῶν νεωτέρων συγγραφέων φανταστικῶν μυθιστορημάτων.

Γράφει, λοιπόν, ὁ Πέτρος Νόμπιλις τὰ ἑξῆς ἀξιοθαύμαστα:

«Περιγραφή τῆς μεγάλης χώρας τῆς Κουκάνας, ὅπου, ὅποιοι κοιμᾶται, βγαίνει κερδοφόρος. Ἡ Κουκάναν εἶναι μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα, μὲ χαμηλοὺς λόφους, ποὺ οἱ πλαγιὲς τοῦ εἶναι σκεπασμένοι μ' ἀμπελῖα. Ἀπὸ τὰ κορυφὰ τοῦς δὲν, ἀντὶ γιὰ σταφύλια, βγαίνουν λουκάνικα.

Ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει μιὰ ἐσωτερικὴ θάλασσα ἀπὸ κρασί τῶν Συρακουσῶν. Πάνω σ' αὐτὴ σεριανίζουν καρδία στολισμένα μὲ χρυσάφι. Σωροὶ ἀπὸ ἐνδυμασίες, παπούτσια καὶ ἐσώρουχα βρίσκονται μέσα σὲ μεγάλες ἀποθήκες, ποὺ εἶναι ἀνοικτές, ἡμέρα καὶ νύχτα καὶ καθένας μπορεῖ νὰ παίρνῃ ἀπ' αὐτὲς ὅ,τι θέλει.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ἐπίσης τὸ ἡφαίστειο τῆς Κουκάνας. Πάνω στὸν κρατῆρα τοῦ βρίσκεται μιὰ γιγαντιαία κύπρια, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκκινούνται μακρόννια, μέσα σὲ τ' ἴππους γεμιστὰ μὲ λυμμένο βοῦτο. Στὴν Κουκάναν δὲν ὑπάρχουν ἐποχές τοῦ ἔτους. Τὰ πορτοκάλια, τὰ κεράσια, τὰ σταφύλια, τὰ μήλα, τὰ βερύκοκα, τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια κτλ. βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ ὅλο τὸ χρόνο κι' ὅσα μένου ἀχρησιμοποίητα χάνονται μέσα σ' ἓνα βουνὸ ἀπὸ ζάχαρη, ὅπου παγώνουν καὶ γίνονται κομπούρες.

Ἀναρίθμητοι φοῦνοι βγάδουν ἀκατάπαυστα ζεστά καὶ εὐωδιασμένα γλυκίσματα. Ποταμοὶ μὲ μὸ σκάτο κρασί διασχίζουν τὴν χώρα. Στὶς ὁχθὲς τοῦς φυτρώνουν ζεστές καὶ νοστιμώτατες ταρτίνες. Στὴν χώρα ὑπάρχουν στρωμένα τραπέζια ἡμέρα καὶ νύχτα. Πάνω σ' αὐτὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φημένα κομπόζα, μπουτὰ ἀρνιῶν καὶ θηράματα ὁλων τῶν εἰδῶν. Ἀπὸ τὶς δημόσιες κρήνες τρέχουν ὑπέροχα νιοματάρια.

Γιὰ τὸν ὕπνο ἔξ ἄλλου, ὑπάρχουν ἀνέσκητορα, ὅπου κοιμᾶται κανεὶς δωρὸν πάνω σὲ κρεβάτια, ποὺ τὰ στρώματα καὶ τὰ μαξιλάρια τοῦς εἶναι γεμισμένα μὲ πούπουλα πουλιῶν.

Στὴ χώρα αὐτὴ τῆς ἀφθονίας καὶ τῆς μακαριότητος ὑπάρχει μιὰ φυλακή, ὅπου ὀδηγούνται ἐκεῖνοι ποὺ δίνουν τὸ κακὸ παράδειγμα τῆς ἐργασίας, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ συνετιστοῦν καὶ νὰ συνηθίσουν στὴν ὀκνηρία. Οἱ ἀδιδρθοὶ καθεστὰς γίνονται ν' ἀδεύουν τὶς τὰρσοις τῆς φυλακῆς, ὅπου τρέχει ἓνα λευκὸ κρασί. Ὁ βασιλεὺς Πανγκού, ποὺ ἐξέλεγχεν γιὰ τὴν μεγάλη του δρεξί, τὴν ἀδυστή διὰ τοῦ καὶ τὴν ἀπεχθεῖα τοῦ γιὰ τὴν ἐργασία, περιέρχεται τὴν χώρα πάνω σ' ἓνα καλοθερμένο ρόζ γουρούνι, ἃ καλοθύμωμεν ἀπὸ δίστιμος καλοφαναδες καὶ μπέρδης καὶ φροντίζει ὥστε νὰ μὴ λείπῃ τίποτα ἀπὸ τοὺς ὑπὸκτους τοῦς.

Ὁ Πέτρος Νόμπιλις λέει καὶ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴν χώρα τῆς Κουκάνας. Παρέλειψε μόνον ν' ἀναφέρῃ τὸ γεωγραφικὸ πλάτος καὶ μήκος, ὅπου βρίσκεται.

Ὅπως εἶπαμε, ὅμως, πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν ὄνειρεύτηκαν ἢ προσάβησαν νὰ τὴν δημιουργήσουν. Ἡ παράδοσι λέει, μάλιστα, πὺς ἡ χώρα τῆς Κουκάνας ἦταν ἄλλοτε ἡ Νεάπολις κι' ὅτι ἀπὸ τὸ Βεζουβίου καὶ τὴν Αἴτνα ἐβγαίνουν ἀκατάπαυστα φημένα φακὶντὰ, γλυκίσματα, σιρόπια, κομπούρες κτλ. ἄλλα εὐχάριστα πράγματα ποὺ κυλοῦσαν πρὸς τὴν φύσι οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, θέλησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν φύσι κι' ἀρχισαν νὰ δουλεύουν. Τὰ δυὸ ἡφαίστεια θύκι μωσαν τότε, κατὰ τὴν τῆς χώρας ποὺ βρίσκονταν πάνω στοὺς κρατῆρες τοῦς κι' ἀρχισαν νὰ ἐξορῶνε λάβα καὶ πυρακτωμένες πέτρες...

Ἀπόγονοι τῶν παλιν κατόικων τῆς Κουκάνας εἶναι οἱ λαζαρόνοι, ποὺ ἔχουν γιὰ ἰδανικὰ τοὺς τὴν τεμπελιά, τὸν ὕπνο καὶ τὴν ἀμεριμνία.

Ἡ παράδοσι τῆς Κουκάνας διατηρεῖται καὶ σήμερὰ στὴ Νεάπολι. Σὲ ὠρισμένες ἡμέρες στήνουν σὲ μιὰ μεγάλη πλατεία μιὰ τεχνικὴ ἀναπαράστασι τοῦ Βεζουβίου. Ἀπὸ τὴν χώρα ποὺ βρίσκεται στὸν κρατῆρα τοῦ κυλᾶνε μακρόννια μὲ τυρί, ποὺ ὁ κόσμος ὀλόγυρα τὸ διεκδικεῖ μὲ σπρωξίες καὶ γροθιές.

Ἡ παράδοσι τῆς Κουκάνας διατηρεῖται ἐπίσης στὴ νότιο Γαλλία. Στὴν Προβηγκία, στήνουν σὲ μιὰ πλατεία ἓναν ψηλὸ στύλο καὶ κορμᾶνε κατὰ διαστήματα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ λουκάνικου, γλυκίσματα καὶ ἄλλα φαγητά. Ὅποιοι καταφέρνῃ νὰ τὰ φτάσῃ, ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ φάῃ.

ΕΡΡΙΞΕ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ ΣΤΑ 63 ΜΕΤΡΑ

Ἡ Ἀγγλίδα ἀθλήτρια Μάργκαρετ Τσάλλενερ, ποὺ ἔχει εἰδικευτῇ στὸ ἀκόντιο, ἦταν μέχρι πρὶν νῦν μιὰ μέτρια ἀθλήτρια ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων. Γυμναζόταν δὲ μὲ συνεχὲς καὶ πίστευε πὺς μιὰ μέρα θὰ θριάμβευε. Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, στοὺς διασυλλογικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, ποὺ ἔγιναν στὸ Λονδίνον, ἐπέτυχε κάποιαν καλὴν δὲν τὸ περίμενε: ἔρριξε τὸ ἀκόντιο στὰ 63 μέτρα καὶ ἀνακηρύχθηκε ἑστὶ πρωταθλήτρια τῆς Ἀγγλίας στὸ σπῆρ αὐτό. Ἐνὰς νεαρὸς ἀθλητῆς, ποὺ τὴν παρακολούθησε, στὶς προπονήσεις τῆς, δὴλῶσε πὺς ἡ Μάργκαρετ, ἐδῶ κι' ἐξῆς μῆνες, χορεύει κατ' ἐμερίαν πολλὰς ὥρες ράκεντ-νῖλ καὶ ἀποδίδει σ' αὐτὸ-τὴ θαυμαστὴ ἐπίδοσι τῆς.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΙΟ ΚΙΜ-ΝΟΒΑΚ — ΤΡΟΥΧΙΛΛΟ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ Ραφαέλε Τρουχίλλο καὶ τῆς Κίμ Νόβαςκ παρήλθε στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Λὸς Ἀντζελες, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ μετέφερε τὸ γιὸ τοῦ προέδρου τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας στὴ Ν. Ἀ. Ὑόρκη. Εἶναι γνωστὸς στοὺς ἀναγνώστες μας ὁ λεπτομέρειες τοῦ εἰδυλίου αὐτοῦ. Ἐνὸ ὅμως ὁ Τρουχίλλο δὴλῶσε πὺς θὰ χωρίσῃ τὴν γυναίκα του, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν Κίμ, ὁ πατέρας τῆς στᾶρ, ἀποκάλυψε πὺς ὁ γάμος αὐτὸς τελικὰ δὲ θὰ πραγματοποιηθῇ γιὰτὶ ἡ κόρη του, ποὺ εἶναι σήμερὰ 25 χρόνων, ἔχει δηλώσει κατ' ἐπανάληψιν πὺς δὲ θὰ παντρευτῇ πρὶν συμπληρῇ τὰ τριάντα τῆς χρόνια.

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ. ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐνας πλανόδιος Γερμανὸς βιολιστῆς ἀνακάλυψε πὺς οἱ διάφοροι περαστικοὶ δὲν τὸν πρόσεχαν πιά καθόλου κι' ἔτσι τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ εἰσπράξεις τοῦ εἶχαν σημειώσῃ μεγάλη πτώσι. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ ὁρμηοδέσῃ τὰ ὑπαίθρια, ρεσιτάλ τοῦ μὲ μιὰ ἀτραξιόν. Ἐπῆσε δυὸ κοράκια καὶ μὲ ἀληθινὰ ἐξοθαύμαστη ὁπομονὴν τὰ ἐξήμερωσε. Ἐμασε μάλιστα σὲ ἓνα ἄνδρα, αὐτὸν νὰ πῶς τὸ ρόλο εἰσπράκτορος! Μπροστὰ στὸ «ταμειεῖο», ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή: «Εἶμαι ὁ μικρὸς Μόρις. Ὁ κύριός μου παίζει βιολί κι' ἐγὼ εἰσπράττω μὲ τὸ ράμφος μου τὰ χρήματα». Ἐπῆς ὁ πλανόδιος βιολιστῆς κάνει πάλι χρυσὲς δουλειές!

ΤΗΣ ΚΟΒΕΙ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΡΙΟΝΙ

Μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ νούμερό του, ὁ διάσημος Ἰνδὸς μάγος Κάλανγκ σκαρπάει κάθε βράδυ ριγὴ ἀγωνίας καὶ συγκινήσεων στὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν, ποὺ τὸ παρακολουθοῦν. Μπροστὰ στὰ κατόπληκτα μέγιστα θεατῶν ὁ Κάλανγκ κόβει μ' ἓνα ἡλεκτρικὸ πριόνι τὸ κεφάλι μιᾶς χοιρινῆς νέας, ποὺ δὲν παύει οὔτε στιγμὴ νὰ χαμογελεῖ καὶ ποὺ τινάζεται κατὰ τὴν ὁρμη, μὲ τὰ κεφάλια στὴ θέσι του, γιὰ νὰ χορευτῇ τὸ κοινὸ. Πολλοὶ ὅλοι μάγοι, πρὶν ἀπὸ τὸν Κάλανγκ παρουσιάσαν παρόμοια νούμερα, κανένας ὅμως δὲν ἐπέδειξε τόσο ρεαλισμὸ. Ὑπάρχει αὐτὴ τὴ φορὰ ἓνα ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένο τρικ, ποὺ κανεὶς δὲ μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ!

Το μαυροφτάκι

ΤΟ βράδυ, στις 11 Φεβρουαρίου του 1794, η δεσποινίδα Νανίνα Σεινιέλ πήγε νωρίς στο δωμάτιό της. Την εποχή εκείνη, εποχή τρόμου, η Νανίνα ζούσε με μία γριά υπηρέτρια στο βελγικό σπίτι, που είχε απ' τη μητέρα της και που βρισκόταν κοντά στα βελγικά σύνορα.

Εκεί είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια. Και τώρα που ο πατέρας της ήταν εξόριστος, είχε καταφύγει πάλι στο ίδιο σπίτι. Οι χωρικοί, που δεν είχαν επαναστατήσει, την αγαπούσαν, τη σεβόντουσαν και την αποκαλούσαν «η χαϊδεμένη του Σεινιέλ».

Τη βραδυά εκείνη, την ώρα που έτρωγε, η γριά υπηρέτρια της διηγόταν περιέργως ιστορίες για τη γιορτή τ' «Αη-Γιάννη». Τη βεβαίως, πως οι κοπέλλες, θάζοντας ένα καθρεφτάκι κάτω από το μαξιλάρι και λέγοντας ωρισμένα λόγια, βλέπουν, στον ύπνο τους, τον άντρα που θ' αγαπήσουν και που άργότερα θά παντρευτούν. «Η Νανίνα, προληπτική όπως ήταν, είχε μεγάλη επιθυμία να δει, αν τα λόγια της γριάς υπηρέτριας ήταν αληθινά και γι' αυτό ανέθηκε γρήγορα στην κάμαρά της».

Όταν θρήνησε μόνη, πήρε ένα καθρεφτάκι και, πριν το κρύψει κάτω απ' το μαξιλάρι της, κύτταξε μ' ευχαρίστηση τ' όμορφο προσωπάκι της.

Η Νανίνα ήταν εικοσιεπτά χρονών, ψηλή, λυγρή, με όμορφα μαύρα σγουρά μαλλιά, με μεγάλα καστανά μάτια, μ' ένα μικρούτσικο στομάχι, που όταν χαμογελούσε έκανε δυο λακκάκια πάνω στα τριανταφυλλένια της μάγουλα. Αφού λοιπόν κυττάχτηκε για λίγο μέσα στον καθρεφτάκι, έπειτα ψιθύρισε με λαχτάρα τα λόγια, που της είχε μάθει η γριά υπηρέτρια της:

— Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, δείξε μου στον ύπνο μου εκείνον που θά πάρω άντρα μου...

Επειτα έβαλε το καθρεφτάκι κάτω απ' το μαξιλάρι της και πάλι για να κοιμηθεί. Σχεδόν αμέσως άρχισε να ονειρεύεται πως μέσα σε μία σειρά από καθρέφτες έβλεπε πολλά παράξενα πρόσωπα, σκεπασμένα από καταχνιές. Λίγο-λίγο η καταχνιά διαλύθηκε και τα πρόσωπα φαινόταν όλο και πιο καθαρά. Στο τέλος ξεχώριζε ένα ανάμεσα απ' τα πολλά. Κι' η Νανίνα είδε πια καθαρά ένα γέρο με ψαρά μαλλιά, με μάγουλα ζωωμένα, να προχωρή και να της δίνει το χέρι του.

Η ιδέα πως θα έπαιρνε το γέρο αυτόν, την τρόμαξε τόσο, ώστε ξύπνησε άμέσως. Επειτα με μεγάλη δυσκολία ξανακοιμήθηκε. Και την άλλη μέρα ξύπνησε πολύ νωρίς, ταραγμένη ακόμη από το όνειρό της.

Μόλις είχε ντυθεί, όταν η γριά υπηρέτρια μπήκε στην κάμαρά της, της έδωσε ένα γράμμα και της είπε:

— Πριν φύγω, αφήστε με, δεσποινίς, να σας ευχαριστήσω για τη φιλοξενία σας... της είπε ο ντε Τρεάν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Κυρία, μάς ήρθε ένας ξένος. Μούδωσε αυτό το γράμμα και μου είπε πως επιθυμεί να σας δει.

Η Νανίνα κύτταξε το φάκελλο. Αναγνώρισε τα γράμματα του πατέρα της και γρήγορα-γρήγορα το άνοιξε και διάβασε:

«Αγαπημένη μου Νανίνα, το γράμμα αυτό θά σου φέρη ένας συμπατριώτης μου, ο κύριος Τρεάν, που ο πρίγκιπας ντε Κοντέ στέλνει με μουσική άνω βρή ασφαλές μέσον, για να πάη στη δουλειά του. Θα μάθης απ' αυτόν νέα για μένα. Σε φιλά γλυκά.

Φαντασά ντε Σεινιέλ».

Η Νανίνα κατέθηκε γρήγορα στη σάλα, που την περιμενε ο ξένος. Εί-γέρο, που είχε περάσει τα πενήντα κι' έμοιαζε λίγο με το ταν ζωγρά και τ' μαύρα λεπτά φρύδια του έρχόντουσαν σε μέγλη αντί-θεσι με τα ψαρά μαλλιά του.

Επειτα απ' τους τυπικούς χαιρετισμούς και τις πληροφορίες για τον πατέρα της, ο κύριος ντε Τρεάν είπε με τρόπο ευγενικό στη Νανίνα, ότι ρος του ταξιδιού του και της ζήτησε την άδεια ν' αποσυρθεί.

Η Νανίνα διέταξε τα του έτοιμάσουν ένα δωμάτιο κι' ο ξένος δέ φάνηκε από τότε όλη την ημέρα. Το βράδυ η Νανίνα έστειλε και ρώτησε πως ή-τανε. Της παράγγειλε πως είχε αναπαυθεί και πως θά κατέβαινε για το δείπνο.

Ο ντε Τρεάν παρουσιάστηκε φρεσκοβουτημένος. Φορούσε τοχίνο καφέ σακάκι, κοντό σταχτί παντελόνι και μικρές μπότες. Είχε τρώπους λεπτούς και με πολύ πνεύμα διάφορες ιστορίες για τους εξόριστους.

Πήραν κατόπιν τόν καφέ στο σαλόνι. Κι' έπειδή τ' πιάν' ήταν άνοιχτό, ο ντε Τρεάν τή ρώτησε, αν της άρεσε ή μουσική. Τού απάντησε ότι λάτρευε τη μουσική. Εκείνος τότε της είπε ότι, όταν ήταν νέος, τραγουδούσε περι-φθμα.

Η Νανίνα του πρότεινε να τον άκομπανίρη και χωρίς να τον πολυπα-καλέση, της τραγούδησε την άρια από τόν «Ορφέα» του Γκιλντκ «Έχασα την νίνα». Η μουσική ένθουσασε και τους δύο. «Ετσι έμειναν κουβεντιάζοντας ώς τις έντεκα. Όταν χωρίστηκαν, αφού της φίλησε το χέρι, η Νανίνα ένοιω-θε μια παράξενη ταραχή.

Δεν πέρασε καλή νύχτα και το πρωί ένα νέο περιστατικό ήρθε να την ταρά-ξη. Κατά τ' μεσημέρι, ο δήμαρχος του χωριού ήρθε να την ταρά-ξω, πως μερικοί κατάσκοποι την ύποπτευαν, ότι φηλοξενούσε έναν εξόριστο. Είχαν δη τόν ντε Τρεάν να μπαίνει στο σπίτι της. Εί-βρευνα στο σπίτι της.

— Άς φίλος, λοιπόν, την ειδοποιούσε να προσέξη.

— Τι να κάνω; είπε η Νανίνα κατατρομαγμένη.

— Πρέπει, της απάντησε ο καλός δήμαρχος, ν' απαλλαγής, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, από τόν κύριο αυτό. Στο βάθος του περιβολιού είναι ένα κίόσκι κρυμμένο μέσα στα δέντρα. Κρύψε τον εκεί, όπου να νυχτώση. Ο γυίος μου θάρρη να τόν πάρη μόλις σκοτεινιάση και θά τόν συνοδέψη ως τα σύνορα. Μόλις άκούση ο ξένος σας τρία σφυρίγματα, πρέπει άμέσως να πηδήση απ' τ' παράθυρο. Θά βρή το γυίο μου κοντά στον τοίχο.

Κι' αλήθεια, αυτό ήταν το μόνο μέσο, για να σωθή. Η Νανίνα έτρεξε να ειδοποιήση τόν κ. ντε Τρεάν, για τόν κίνδυνο που κι' έπειτα τόν άδηγησε στο κίόσκι. Εκεί έμεινε μαζί του όλο τ' απόγεμα πολύ άνησυχη. Εκεί έμεινε μαζί του όλο τ' απόγεμα, ήτανε αδιάφορος. Εκείνος, συνηθισμένος σε τέτοια παρά πως άναγκαζόταν να φύγη τόσο γρήγορα. Επειδή όμως στην άρχη πατρικής άγάπης, που όλο και γινότανε πια λόγια, η Νανίνα, αν και ήταν τόσο άνησυχη, έβλεπε με λύπη να ταν κατασκότεινο.

Η στιγμή που θά χωριστούμε, είπε ο ντε Τρεάν, πλη-σιάζει...

Επιασε τ' χέρια της Νανίνας.

— Πριν να φύγω, αφήστε με, δεσποινίς, να σας ευχαριστήσω για τη φιλοξενία σας. Και να σας όρκιστώ πως θά τη θυμά-μαι πάντα!

Ενώ μιλούσε, πλησίασε περισσότερο και τη φίλησε στο μέτωπο κι' έπειτα στα μάτια. Η Νανίνα ταραγμένη, χωρίς να ξερή τί κάνει, τού άνταπέδωσε τα φίλά. Και για μία στιγμή ξεχάστηκαν ο ένας κοντά στον άλλο.

Αέφανα, άκούστηκε ένα σφύριγμα.

— Είναι τ' σύνθημα, ψιθύρισε η Νίνα. Στο καλό!

Θέλησε να την ξαναπλησιάση. Άλλ' εκείνη τραβήχτηκε και τού είπε με παρακλητική φωνή:

— Φύγε! Πρέπει να σωθής!

Ο ντε Τρεάν πήδησε απ' τ' παράθυρο κι' έφυγε.

Η Νανίνα γύρισε στο σπίτι, τη στιγμή που έρχόντουσαν να έρευνήσουν για τόν εξόριστο. Κύτταξαν παντού κι' αφού δεν τον βρήκαν έφυγαν. Ήσαν μάλιστα άρκετά στην όγεια της «Χαϊ-δεμένης του Σεινιέλ».

Την άλλη μέρα ήρθε ο δήμαρχος να την παρηγορήση για τήν τύχη τού ξένου της.

— Πέρασε τα σύνορα, της είπε, χωρίς να τόν καταλάβη κα-νείς. Ο γυίος μου τόν συνοδέψε ως τ' Βιρτόν...

— Θά ήταν πεθαμένος από κούραση! είπε η Νανίνα. Συλ-λογιστήτε να κάνη πεζός τόσο δρόμο... στην ηλικία του!

— Στην ηλικία του; άπόρησε ο δήμαρχος, γελώντας. Δεν είναι περισσότερο από τριάντα χρονών!... Είχε μεταμφιεστή σε γέρο, για να μην τόν γνωρίσουν. Μόλις πάτησε στο Βέλ-γιο, πέταξε τήν περρούκα κι' ο γυίος μου βρέθηκε μπρο-στά σ' έναν άραιο και νέο άντρα!

— Αλήθεια; είπε η Νανίνα κι' έγινε πάλι σκεπτική.

— Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, ενώ συλλογιζόταν τις εύτυχισμένες στιγμές της άγάπης της, που δεν θά ξαναγύριζαν πιά...

Όταν ο κύριος ντε Τρεάν γύρισε τ' 1815 με τόν Λουδοβίκο ΧVΙΙΙ, ήτανε πιά μεσόκοπος και τα μαλλιά του είχαν γίνει ψαρά. Ο βασιλιάς τόν άνά-μειψε για τις ύπηρεσίες του κι' ο Τρεάν ζήτησε να μάθη για τη δεσποινίδα Σεινιέλ. Κι' έμαθε πως είχε μείνει άνύπαντρη και πως ζούσε πάντα στο ίδιο έδαφος όπ'τι. Πήγε άμέσως να τη συναντήση και τόν ίδιο χρόνο παν-τρεύτηκαν.

Ετσι άλήθεσε για τη Νανίνα ότι είχε δη σ' όνειρό της.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Αγάπη ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άντρε βρίσκεται τ' Ρόζα στο δωμάτιό της, απ' όπου έτοιμάζεται να φύγη για να έγκασταθ' στο σπίτι που της πρόσ-φερε ο θερνέ. Της έξηγει ότι η θυσία της ήγνη χαμένη, κι' εκείνη άπαντάει ότι δεν έχει σημασία, αφού έτσι κι' έτσι δεν έχει πιά κανένα ενδιαφέρον για τη ζωή και θά υποχωρούσε όπουδήποτε στην έπιμονή του βαρύνου. Η Άντρε μένει προσωρινά στο μέγαρο της λεωφόρου Ρουσσό, μόνη, έ-νω ο άντρας της παίρνει τ' παιδί τους και πηγαίνει να έγκασταθ' στο έξοχικό σπίτι του, στη Ροσέρ. Ύστερα ο Μπερνάρ πηγαίνει στο Ταβερνάλ κι' αναγγέλλει στους γονείς της Άντρε τ' χωρισμό τους. Δεν τους φανερώνει τήν αίτια, άλλ' εκεί-νοι τή μαγεύουν άόριστα. Ύστερα ο μαρ-κίσιος συναντάει τόν πατέρα της Ρόζας, που τού δ'λώνει πως δέ μπορεί ποτέ να συκωρήση τήν κόρη του.

ΚΖ'

18ον

Το λακωνικό τηλεγράφημα τού συνεταίρου τού Μπερνάρ βρήκε τ' Ρόζε ντε Μελάν στο ΑΓΣ-λε-Μπαίν, όπου είχε καταφύγει πραγματικά.

Τήν εποχή αυτή, η λουτρόπολις ήταν γε-μάτη κόσμο και τ' Καζίνο της, πλημμυρι-σμένο διασκόξ.

Ο Ρόζε ήταν εύτυχισμένος, για πολλούς λόγους.

Π-ά, είχε κάνει τ' ταξίδι μαζί με μία όμορφη ύπαρξη που τού ροκάνιζε τα λεφτά του με χάρι και τσαγανιά και κα-λάκευε τη ματαιοδοξία του κάθε φουά που έμφανιζόταν στο πλευρό του.

Ύστερα, μόλις έφτασε στο ΑΓΣ, είχε σπεύσει να παίξη στο Καζίνο, με τ' 3 χι-λιάρικα που τού είχε δανείσει κάποιος φί-λος — τύπος Σαμουέλ — με τόκο 50 τοίς 100.

Κι' η ιδιότροπη Τύχη τόν είχε εύνοήσει.

Δέ θά μπορούσε, βέβαια, με τ' κέρδη του να εφορήση τ' χρέος του προς τ' Σα-μουέλ—ούτε κι' είχε τέτοια πρόθεσι—άλ-λά με τ' τρία εκείνα χιλιάρικα είχε κερδί-σει καμιά δεκαπενταριά άλλα.

Με 18 χιλιάδες φράγκα, ένας νέος, άκό-μη και σπάταλος, μπορεί να χαρή τη ζωή του κάμποσο καιρό, έστω κι' αν έχη για συντροφιά του μία χαριτωμένη γυναίκούλα που τού ροκάνιζε τα λεφτά του με τ' κο-φερώτα δοντάκια της...

Ήταν λοιπόν εύτυχισμένος ο Ρόζε ντε Μελάν. Τόσο μακριά που βρισκόταν απ' τ' Παρίσι κι' απ' τούς πιστώτες του, δέ θυμότανε πιά τή άνησυχία στην όποια εί-χε άφισι τ' δυστυχισμένη άδελφή του...

Στο κάτω-κάτω, τί αξία είχαν 30 ή 40 χιλιάδες φράγκα για τόν πάντλουτο γαι-τρό του; Θά τού τ' επέστρεψε, όταν θά παντρευότανε με τήν κόρη κάποιου Άμε-ρικανού Κροίσου, βασιλιά τού πετρελαίου, τού κρέατος ή κάποιου άλλου έμπορεύμα-τος, που θά ονειρευότανε να γίνη άριστο-κράτιστα!

Τ' τηλεγράφημα τού Σαβινιά ήρθε ξα-φνικά, σαν ψυχρολουσία.

Ο Σαβινιά ήταν αληθινό σκιάχτρο για τούς Μελάν. Τ' κόκκινο πρόσωπό του, τ' τετράγωνο πηγούνι του, τ' διαπεραστικά του μάτια, ή ερση και καυστική φωνή του έκαναν εντύπωση στον άριστοκρατικό αυτό κόσμο...

Διαβάζοντας τ' επίτακτικό και άπειλη-τικό τηλεγράφημα τού, ο Ρόζε έγινε κα-τάχλωμος, κι' έπειτα θύμωσε σαν ιδιότρο-πο παιδί που τού παίρνουν έναν παιχνίδι του.

Αφού δίστασε επί 24 ώρες, άποφάσισε επιτέλους να συμμορφωθεί. Αυτή τή συ-μβουλή άλλωστε τού έδωσε κι' η φιλελαδ-ισσα του που τόν συνόδευε.

Είχε κι' αυτή τήν ύστεροβουλία της; Έβλεπε πως τ' πορτοφόλι του κόντευε ν

άποτυχημένο εκείνο γάμο, ο Μπερνάρ είχε καταστρέψει τ' ζωή του κι' είχε χάσει τό-σα λεφτά...

— Άν τόν άκούει!... Άν είχε καταλά-βει πως ή εύτυχία για έναν άντρα δέ βρί-σκεται κοντά σε μία γυναίκα με έκθαμβω-τική όμορφιά ή με άνώτερα πνευματικά προσόντα, αλλά σε μία σύζυγο ύποταγ-μένη, τρυφερή κι' άφοσιωμένη!

Μά τώρα είχε γίνει πιά τ' κακό, και δέν έπαυρε θεραπεία.

Ο Ρόζε έφτασε σε άκατάλληλη ώρα... Έμεινε τ' λιγώτερο πέντε λεπτά όρθιος μπροστά στο γραφείο τού γέρου, χωρίς να φανή εκείνος πως προσέχε τήν παρουσία του. Σκυμμένος πάνω απ' τ' χαρτί του, ο Σαβινιά τ' σημάδεψε εδ' κι' εκεί με κόκκινο ή με μπλε μολύδι.

— Κύριε, τού είπε επιτέλους ο νέος υ' άνυπομονής, περιμένω τόση ώρα.

— Τ' έρω, απάντησε ξερά ο Σαβινιά. Καθίστε.

Και χτύπησε ένα κουδούνι. Ο Πισάρ πρόβαλε στη μισανοιχτή πόρτα.

— Πάρτε αυτά τ' χαρτιά, τού είπε ο γέρος.

Ύστερα συνέχισε τ' δουλειά του, χωρίς να ξαναενδιαφερθή για τόν επισκέπτη.

Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, ο Ρόζε είχε χάσει πιά τ' ήθικό του απ' αύ-τό τόν πόλεμο νευρών. Επιτέλους, ο Σα-βινιά τού είπε:

— Λοιπόν, κύριε ντε Μελάν;... Πώς τ' περάσατε στο ΑΓΣ, με τήν παρέα σας;

— Ά. Έξερτε;...

— Όλα τ' μαθαίνει κανείς, με λίγα χρήματα... Λυπούμαι που σας χάλασε τήν ήσυχία... αλλά δέ φταίω εγώ να έχουμε δουλειές ευείς οι δύο!

Ο γέρος ξαναχτύπησε τ' κουδούνι και είπε στον Πισάρ:

— Φέστε μου τ' λογαριασμό τού κ. Ρο-ζέ ντε Μελάν.

Ο υπάλληλος έφερε ένα χαρτί. Ο Σα-βινιά τούβριξε μία ματιά και δήλωσε ύ-στερα:

— Μας όφείλτε 40 χιλιάδες φράγκα.

— Ά! Τ' πληρώσατε όλοι; ρώτησε ο νέος.

— Σαραντά χιλιάδες, επανέλαθε ο Σα-βινιά.

Και πρόσθεσε, κυττάζοντας τ' Ρόζε με τ' γκριζά και διαπεραστικά μάτια του:

— Είσατε σε θέση να μας πληρώσετε;

— Μά...

— Είμαι άναγκασμένος ν' άπαιτήσω ά-μεσο εξόφλησι.

— Κύριε!...

— Έχετε αυτά τ' λεφτά;

— Σήμερα όχι!...

— Τότε σας προειδοπώ μετά λύπη μου ότι θά καταφύγουμε στη Δικαιοσύνη!

Ο Σαβινιά μίλιωσε σοβαρότατα.

— Μά ο γαιμπρός μου... άρχισε να λέγ' ο Ρόζε.

— Δεν ήρθε ο κ. Σαμπαί τ' γραμμα-τία, αλλά εγώ... Έγώ τ' έχω, κι' όχι ο κ. Σαμπαί. Και—ντρέπομαι που σας τ' λέω!—τ' γραμμάτια αυτά είναι πλαστο-γραφημένα. Μπορούν να σας στείλουν κατ' ευθείαν στα κάτεργα, άγαπητέ κύριε...

Κάτι τέτοια άστεία είναι πολύ επικινδύ-να... Θά πληρώσατε λοιπόν ή όχι;

— Θέλετε να με τρομάξετε...

— Όχι, σας τ' όρκίζομαι. Άλλωστε πι-στεύω πως θάταν πολύ δύσκολο να τρο-μάξη ένας άνθρωπος με τ' δικό σας θάσ-σο!

— Η άδελφή μου θά έξηγήση τ' πράγ-ματα στον κ. Σαμπαί. Πρόκειται για μία επιπολαιότητα μου...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Πολύ επιεικής είσαστε για τον εαυτό σας!

— Και σεις είσαστε πολύ αυστηρές, κύριε Σαβινιά! φώναξε ο Ροζέ. Βρισκόμουν στα νύχια ενός ανθρωπομορφού όρνιου, που απειλούσε να με κατασπαράξει... Μου ήρθε τότε μια ιδέα, για να γλυτώσω...

— Πολύ άσχημη ιδέα! διέκοψε ο γέρος. — Έστω! Μά δε μιμήθηκε την υπογραφή του κ. Σαμπταί. Έγραφα απλώς τ' όνομά του, ολοκληρω, με το σκοπό να μ' άφισε ησυχία για λίγο εκείνος ο Σαμουέλ...

— Αυτά μπορείτε να τα πείτε στο δικαστήριο.

Μα ο Ροζέ δεν έχανε τόσο εύκολα την ψυχραιμία του.

— Δεν πρόκειται να φτάσει ποτέ στο δικαστήριο αυτή η υπόθεση, είπε. Δεν ατιμάζονται έτσι οι οικογένειες! Η αδελφή μου θα τα κανονίσει με τον άντρα της.

— Δε θα κανονίσει τίποτα η αδελφή σας.

— Αυτό θα το δούμε.

— Τα είδαμε όλα, αγαπητέ κύριε.

— Τι θέλετε να πείτε;...

— Απλούστατα, ότι ο «μεροκαματιά» τα χάλασε με τους μαρκήσιους και ξεφορτώθηκε την αριστοκρατία που τον περιφρονούσε! Για λόγους που δε θέλω να τους μάθω, ο κ. Μπερνάρ Σαμπταί χώρισε απ' την Άντρε ντε Μελάν. Στο μέλλον, θα ζούνε μακριά ο ένας απ' τον άλλον.

— Τι είν' αυτά που μου λέτε;...

— Η αλήθεια!

— Μά... τι συνέβη;

— Τό άγνοώ. Μά κι, αν το ήξερα, δε θα σας τόλεγα... Όπωςδήποτε, μένει μεταξύ μας ο έκκρεμος λογαριασμός σας. Πότε θα πληρώσετε;

Ο Ροζέ είχε στενοχωρηθεί πραγματικά μ' αυτό που έμαθε. Είχε χάσει επιτέλους το αγέροχο ύφος του και την αυτοπεποίθησή του.

— Πέφτω απ' τα σύννεφα, κύριε Σαβινιά, είπε. Κι είμαι αναγκασμένος να επικαλεσθώ την καλωσύνη σας.

— Θα κάνετε άσχημα αν βασισθήτε σ' αυτήν, απάντησε απότομα ο γέρος. Αρκετά γελάσατε μαζί μας! Πρέπει να τιμωρηθώ...

— Αυπάμαι γι' αυτό που μου λέτε...

— Δι γι' αυτό, αλλά γι' την αδελφή μου, που αξίζει περισσότερο απ' ό,τι νομίζετε. Πόσο θάνατι απελπισμένη!

— Μπά, είχε δεχθεί με δυσφορία αυτό το γάμο, για να σας γλυτώσει απ' τη φτώχεια.

— Κύριε!...

— Α, έμεις λέμε την αλήθεια, ωμά, δίχως γαρνιτούρες! Η αδελφή σας παντρεύτηκε για τ' όνομα, γι' αυτό το «ταπεινό» χρήμα, που το περιφρονείτε έσεις οι αριστοκράτες κι' όμως το κυνηγάτε απ' τους

χειρότερους δρόμους. Δεν κατάλαβε την αξία του ανθρώπου που της πρόσφερε τ' όνομά του και τη ζωή του. Μάλιστα, ο τρόπος που τον φερνότανε, δείχνει πως της ήταν δυσάρεστος.

— Τώρα τον ξεφορτώθηκε. Κράτησε ένα μέρος απ' τα ωφέληματά του του γάμου, χωρίς να υφίσταται πια τα βάσανά του. Πρέπει λοιπόν να ναι ευχαριστημένη μ' αυτή την εξέλιξη... Δε συμβαίνει όμως το ίδιο και με σας! Ας κανονίσουμε το λογαριασμό μας!

— Δώστε μου μια προθεσμία.

— Αδύνατον. Άλλωστε τι έχετε να κερδίσετε, με δυο-τρεις βδομάδες;

— Σας όρκίζομαι... θα το κανονίσω...

— Θα παντρευτήτε; Αυτό θέλετε να πείτε;

— Γιατί όχι;

— Με καμιά πλούσια Αμερικανίδα; Τά ξέρω, αυτά τα όνειρα... μα δε με ικανοποιούν! Αν δεν έχετε τίποτα καλλίτερο να μ' προσφέρετε, ας σταματήσουμε τη συζήτηση. Θα κάνω ό,τι νομίζω, για να προστατέψω τα συμφέροντά μας!

Ο Ροζέ ίδρωνε κι' ανατριχίλαζε. — Έστω, δε το μυαλό του, αναζητώντας τον τρόπο να ημερώσει εκείνο το θηρίο, και δεν εύρισκε τίποτα...

Είχε σκεφθεί και στεκόταν όρθιος, ακουμπώντας τα χέρια του στο γραφείο του Σαβινιά και προσπαθώντας να εισδύσει στη σκέψη του.

— Εκείνος διασκέδαζε με την άμχανία του.

— Είσαστε πολύ πνευματώδης, αγαπητέ κύριε, πρόσθεσε. Κοιριδεύετε τους άπλους και τίμιους ανθρώπους. Ξέρете να γλεντάτε, να φλερτάρετε, να παίζετε χαρτιά, όσο κανείς άλλος. Σας λέω όμως με λύπη μου ότι σας λείπει αυτό εδώ!...

Κι' ο γέρος ακούμπησε το δάχτυλό του στο μέτωπό του.

— Ας κάνουμε μια άνακεφαλαίωση, είπε. Η αριστοκρατική οικογένεια των Μελάν ήταν ναυαγισμένη, χρεωκοπημένη, Ένας άντρας με καρδιά ερωτεύθηκε τη δεσποινίδα—που δεν την ήθελε κανείς άλλος γαμπρός, γιατί δεν είχε προίκα. Αυτός δε ζήτησε τίποτα... απεναντίας, έδινε!

— Τον ξέρω από μικρό παιδί, το Μπερνάρ Σαμπταί. Είναι έξυπνος, μορφωμένος με μεγάλη καρδιά, γενναϊόδαρος, σάν άρχοντας—καλλίτερα κι' από άρχοντες, γιατί ξέρω άρχοντες κλέφτες, τσιγκουνήδες, άσχημους και ήλιθιους. Σας βγάζει απ' το αδιέξοδο. Σας εξασφαλίζει ένα εισόδημα 100 χιλιάδων φράγκων, με δικά του λεφτά. Ξαναχρυσώνει το οικόσημό σας.

— Και σεις τι κάνετε γι' αυτό;...

— Τον φερνόσατε άγέροχα και περιφρονητικά, τον λέτε «μεροκαματιά»—λέξι που

δεν είναι, βέβαια, βρισιά γιατί αξίζει καλλίτερα ο μεροκαματιάρος που δίνει, παρά ο άρχοντας που παίρνει! Θέλετε τώρα να σας πω εγώ τι έπρεπε να κάνετε; Αντί να τον κοροϊδεύετε, να συνεχίζετε την άδειαν και σπατάλη ζωή σας, να ξοδεύετε ό,τι δανείζεσθε απ' τους τοκογλύφους με γυναίκες που γελάνε πάνω απ' την πλάτη σας, βάπτετε να άφοσιωθήτε σ' αυτόν, να ακολουθήσετε το παράδειγμά του, να του ζητήσετε μια όρεση στην επιχείρησή του, να δουλέψετε και να δημιουργήσετε, με την υποστήριξή του! Κι' ύστερα να παντρευτήτε μ' όποιον διαλέξετε.

— Αυτός ήταν ο σωστός δρόμος. Μά δεν τον βελήσατε... Με τη βοήθεια του Μπερνάρ Σαμπταί—που αξίζει περισσότερο από μιά υγιήνα μαρκήσιου κ' άδειανό κεφάλι, αυτός, ο έγγαμος του ευλοκόπου—θα υπορούσατε να κάνετε κάτι καλλίτερο απ' το να πλαστογραφήσετε την υπογραφή του για να πάρετε μερικά λεφτά!

— Και τώρα φύγετε! Μείνετε ήσυχοι, δε θ' ανακατευτή η Δικαιοσύνη στις υποθέσεις σας. Έχω περάσει κι' όλος αυτός τις 40 χιλιάδες φράγκα στα κέρδη και ζημίες. Χαίρετε, κύριε!

Ο Σαβινιά είχε μιλήσει ζωηρά, αλλά μ' άξιζε πείνα.

Ο Ροζέ ντε Μελάν έμεινε σαστισμένος μπροστά του, με το κεφάλι σκυμμένο...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Μπερνάρ Σαμπταί. Ο Σαβινιά σκώθηκε άμέσως, τσάβησε μαζί του τον αδελφό της Άντρε και του ψιθύρισε:

— Ούτε λέξη γι' αυτό! Δέν ξέρει τίποτα... Γιατί να ντραπή για λογαριασμό σας;

— Ποιός τα πλήρωσε λοιπόν;

— Εγώ! Ποιός άλλος;... Σιωπή!

Ο νέος ένοιωσε ήλιγο. Τά είχε χάσει κυριολεκτικά, μ' αυτούς τους «μεροκαματιάρηδες»...

— Ήταν τόσο επιβλητικός ο τόνος και το ύφος του Σαβινιά!...

Ο Μπερνάρ ήταν βαθεία θλιμμένος. Πλησίασε τον κουνιάδο του και τούδωσε το γέρι του, λέγοντάς του:

— Είσε! Εδώ, Ροζέ! Πες αυτό;

— Αντί για τ' όνο, απάντησε ο Σαβινιά:

— Ο κ. Ροζέ μετάνιωσε. Κουράστηκε πια απ' την άσκησή ζωή του. Και ήθε να σε παρακαλέσει να του βρεις καμιά καλή θέσι...

— Και σ' τι απάντησες; ρώτησε ο Σαμπταί.

— Πώς είναι πολύ άργα πιά.

Ο Μπερνάρ Σαμπταί σκέφθηκε μερικές στιγμές.

— Γιατί πολύ άργα; είπε.

— Μά, έπειτα απ' αυτό που έγινε... Καταλαβαίνεις!

Ο Μπερνάρ στράφηκε στο νέο.

— Κύριε Ροζέ, τού είπε, υπάρχει στην οικογένειά σας ένα πρόσωπο που θα τ' σέβωμαι πάντα βαθιά. Καμιά θυσία δε μού φαίνεται μεγάλη, προκειμένου γι' αυτό... Πρόκειται γι' τη μητέρα σας! Έλάτε αύριο, αν θέλετε, να μιλήσουμε.

Ο νέος υποκλίθηκε έλαφρά και βγήκε.

— Θα ξαναγυρίσεις εκεί κάτω; ρώτησε ο Σαβινιά το συνέταίρό του.

— Ναι.

— Τα κανόνισες όλα;

— Όλα.

Ο Μπερνάρ αναστέναξε βαθιά. Δάγκασε τα χείλη του, για να συγκρατήσει τα δάκρυα που ανέβαιναν στα μάτια του. Κάθισε στο γραφείο του και είπε:

— Ας τ' άφισουμε τώρα αυτά, καλέ μου Σαβινιά, κι' ας κυττάσουμε τη δουλειά μας!

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο έξιλασμός

Α.

Είχαν περάσει τρεις μήνες. Έφτανε το τέλος Οκτωβρίου.

Ο καιρός ήταν γλυκός άκόμη. Όστόσο οι περισσότεροι παραθεριστάι είχαν γυρίσει πια στο Παρίσι.

— Εν' άπογευμα, κατά τις 4, σταμάτησε έν' αυτοκίνητο μπροστά στην πόρτα του μεγάρου Μελάν, στην οδό Κρενέλ.

Μία νέα γυναίκα—η υποκόμισσα Μαργαρίτα ντε Κρανσόν—έδωσε την κάρτα της σ' ένα υπηρέτη. Η Άντρε Σαμπταί τη δέχθηκε άμέσως.

— Εγώ είμαι, καλή μου, της είπε η έ-

πισκόπτρια. Σ' επιθύμησα και πέρασα να σε δω. Τι γίνεται;

— Κι' άμέσως προσπάθησε:

— Πά, πά, τι μεγαλογικά και πληκτικά που είν' εδ'ό μέσα!... Έλπιζω να μού διηγηθής τα βάσανά σου!

Την ίδια εντύπωση με την υποκόμισσα σχημάτιζαν όλοι όσοι υπαίνανε στο παλιό εκείνο σπίτι. Μόνο που η Μαργαρίτα την ξεδιόλγησε ειλικρινέστερα, γιατί συνήθιζε να μιλάει πάντα καθαρά.

Ναι, ήταν πληκτικό το μέγεθος των Μελάν. Κι' ωστόσο δεν είχε αλλάξει σε τίποτα. Γιατί λοιπόν ένοιωσε κανείς εκεί μέσα το κενό, τη μεγαγγολία και την εγκυτάλειψη;

Γιατί, στο μεγάλο και σιωπηλό εκείνο σπίτι, κατοικούσε μονάχα μία νέα κι' όμορφη γυναίκα 25 χρονών.

Είχε γύρω της λίγους πιστούς υπηρέτες: την καμαριέρα της Σουζάν, δυο-τρεις άλλες υπηρέτριες και το σφέρε της.

Περνούσε πλούσια ζωή. Μά βάλεγε κανείς πώς το βαθύτερο πένθος είχε απλωθεί πάνω σ' αυτήν και στο περιβάλλον της.

Η Άντρε ντε Μελάν δεν ήταν πια παρά η σκιά του εαυτού της. Δεν ήταν πια μία νέα γυναίκα, αλλά μία χήρα—και κάτι χειρότερο: μία μητέρα που είχε χάσει το λατευτό της παιδί.

Η μεταβολή της έκανε εντύπωση στη φίλη της. Της έπιασε τα δυο της χέρια και την άπομάκρυνε λίγο, για να την κυττάει με προσοχή.

— Πόσο έχεις αλλάξει! της είπε.

Την τσάβησε κοντά της, σ' ένα ντιβάνι, και την παρακάλεσε πάλι φιλικά:

— Έλα λοιπόν, διηγήσου μου με ειλικρίνεια τα βάσανά σου!

Η Άντρε απάντησε με μία έρώτηση:

— Από πού έρχεσαι;

— Εγώ; Από παντού... Καθώς ξέρετε, οι σύγχρονοι μας έχουν την άρρώστεια των ταξιδιών. Βρίσκονται διαρκώς σε κίνηση...

— Εμείς είχαμε άποφύγει ως τώρα αυτή την επιδημία. Περνούσαμε το καλοκαίρι ήσυχα—ήσυχα, στον πατρογονικό μας πύργο, εκτός από μερικές μέρες που πηγαίναμε στη θάλασσα, στην Τουαίλ ή στη Διέππη. Κι' ήμασταν πολύ ευχαριστημένοι πάντα.

— Έσέτος όμως κόλλησε κι' ο άντρας μου την άρρώστεια! Έδω και τρεις μήνες, βολι-σκόμαστε συνεχώς σε κίνηση. Κοιμόμαστε σε ξενοδοχεία ή σε βαγκόν-λί... Αδύνατο να φατασθής πόσα μέρα γνωρίσαμε!...

— Ανεβήκαμε σε χιονισμένα βουνά, ήπιουμε Ισματικά νερά όλων των ειδών...

— Πώς άλλαξε έτσι ο άντρας σου, που ήταν πάντα ψυχρός και συγκρατημένος; άπόρρησε η Άντρε.

— Ναι, αγαπητή μου, ο πάγος έλυωσε! Είναι αληθινό θαύμα...

— Μά πώς έγινε;

— Κάτι υποφιάζομαι... αλλά δεν είμαι άκόμη βέβαιη. Μελετώ το πρόβλημα, για να βρω τη λύση... Άκουσε λοιπόν! Παντού, σ' όλα τα μέρη που περάσαμε, συναντούσαμε μπροστά μας μία νέα γυναίκα μ' όλόξανα μαλλιά, παραδαμμένη, με μάτια προκλητικά και με κορμί φειδίσιο αλλά καλοφτιαγμένο... Φαινόταν σάν νάξε-ρε στην έντέλεια το δρομολόγιό μας και να μ' άσ παρακολουθούσε σάν τη σκιά μας. Η-μουν βέβαιη πως θα την ξαναόρισα σε κάθε ξενοδοχείο, σε κάθε καζίνο, κάποτε μάλιστα και μέσα στο τρένο που ταξεί-δεύαμε.

— Μόνο που δεν ξέρω ακριβώς ποιός τα-ξειδιώτης παρακολουθούσε τον άλλο... Την ήμερα που θα τ' εξακριβώσω, ο άντρας μου θα την έχη άσχημα!... Μά ας άφισου-με τώρα τις δικές μου φλυαρίες! Πές μου τι γίνεται εσύ;

— Η Άντρε αναστέναξε.

— Θα τ' άξερης τ' άδικά μου... είπε.

— Συνάντησα στο Λουβρόν τη βαρόνη Μπονέβαλ, αυτή την κακόγλωσση. Μου εί-πε για τ' χωρισμό σου... και τόν απέδωσε στο Ραμπέρ...

— Η κ. ντε Μπονέβαλ ήταν κακά πλη-ροφορημένη, είπε ζωηρά η Άντρε.

— Δεν έχει λοιπόν καμιά άνάμει δ κό-μης;... Αυτό υποστήριζε κι' εγώ. Ωστόσο...

— Ο κ. Σαμπταί βαρέθηκε πια την ψυ-χοδότητά μου και τις τρελλές σπατάλες μου. Έχασε την ύπομυνή του... με τ' ό δική του άλλαξή!

— Α, παίρνεις εσύ όλη την εύθύνη;

— Ναι, γιατί τον παραγνώρισα...

— Χωρίσατε λοιπόν;

— Φιλικά.

— Όχι γι' άπάντα, έλπιζω...

— Η Άντρε ανασήκωσε τους ώμους της μ' άμφιβολία.

— Ποιός ξέρει;... είπε.

— Γιατί ζής μονάχη στο Παρίσι;

— Πού άλλου να πάω;

— Στο Ταβερναί, ας πούμε, κοντά στη μητέρα σου...

— Ίσως άργότερα... Για την ώρα, μ' ά-ρέσει εδ'ό... Δεν έχω κανένα να μού κάνει παρατηρήσεις... Έμεινα μερικές μέρες στο μέγαρο της Λεωφόρου Ρουσσντάλ κι' ύστε-ρα έγκαταστάθηκα εδ'ό.

— Όποτε είσαι ευχαριστημένη τώρα;

— Πώς μπορώ να μαι ευχαριστημένη; Σκέπτομαι διαρκώς...

— Τον άντρα σου; Τότε λοιπόν έπρεπε να τόν κρατήσεις

— Όχι, τ' ό γιού μου, ψιθύρισε η Άντρε κοκκινίζοντας.

— Δεν είναι μαζί σου;

— Άλλοίμονο, όχι!

— Τόν πήρε ο ποτέρας του;

— Η Άντρε έσκυψε τ' ό κεφάλι της και δεν άπάντησε.

— Πού βρίσκεται; ρώτησε η φίλη της.

— Στη Ροσέρ.

— Και δεν τόν βλέπεις πιά;

— Η Άντρε έμεινε άμίλητη και πάλι.

— Μά πώς συγκρατήθηκες να στερη-θής τ' ό παιδί σου; έπέμεινε η άλλη.

— Τι μπορούσα να κάνω;

— Μά ποιό δράμα λοιπόν παίχθηκε με-ταξύ σας, για να δεχθής ένα τέτοιο όρο;

— Μή με ρωτάς... Με κατάρτησε τ' ό πε-ρωμένο.

— Αν είχα εγώ παιδί, δε θα μού τ' ό παίονανε ποτέ!...

— Η υποκόμισσα σκώθηκε, έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο και ξαναγύρισε ύστερα κοντά στη φίλη της.

— Έχεις μυστικά και τ' ά κρατάς, της εί-πε. "Ας είναι! Έτοιμάσου τώρα κι' έλα μαζί μου.

— Πού θα πάμε;

— Να κάνουμε ένα περίπατο στο Δά-σος. Θα σε διασκεδάσει.

— Η Άντρε σκώθηκε άκεφα.

— Όπως θέλεις, είπε.

— Ύστερα θα φάμε μαζί.

— Είσαι μόνη σου;

— Ο άντρας μου με είδοποίησε πως θα φάη εδ'ό, στη λέσχη, με φίλους του. Ύπο-πτεύομαι πως αυτοί οι φίλοι... φοράνε φου-στάνια!...

— Η υποκόμισσα φαινόταν να παίρνει ξε-γνοιαστιά όλα τα πράγματα. Ο θυμός της ήταν έπιφανειακός και περνούσε άμέσως.

— Ναι, αγαπητή μου, ο πάγος έλυωσε! Είναι αληθινό θαύμα...

— Μά πώς έγινε;

— Κάτι υποφιάζομαι... αλλά δεν είμαι άκόμη βέβαιη. Μελετώ το πρόβλημα, για να βρω τη λύση... Άκουσε λοιπόν! Παν-τού, σ' όλα τα μέρη που περάσαμε, συ-ναντούσαμε μπροστά μας μία νέα γυναι-κα μ' όλόξανα μαλλιά, παραδαμμένη, με μάτια προκλητικά και με κορμί φειδίσιο αλλά καλοφτιαγμένο... Φαινόταν σάν νάξε-ρε στην έντέλεια το δρομολόγιό μας και να μ' άσ παρακολουθούσε σάν τη σκιά μας. Η-μουν βέβαιη πως θα την ξαναόρισα σε κάθε ξενοδοχείο, σε κάθε καζίνο, κάποτε μάλιστα και μέσα στο τρένο που ταξεί-δεύαμε.

— Μόνο που δεν ξέρω ακριβώς ποιός τα-ξειδιώτης παρακολουθούσε τον άλλο... Την ήμερα που θα τ' εξακριβώσω, ο άντρας μου θα την έχη άσχημα!... Μά ας άφισου-με τώρα τις δικές μου φλυαρίες! Πές μου τι γίνεται εσύ;

— Η Άντρε αναστέναξε.

— Θα τ' άξερης τ' άδικά μου... είπε.

— Συνάντησα στο Λουβρόν τη βαρόνη Μπονέβαλ, αυτή την κακόγλωσση. Μου εί-πε για τ' χωρισμό σου... και τόν απέδωσε στο Ραμπέρ...

— Η κ. ντε Μπονέβαλ ήταν κακά πλη-ροφορημένη, είπε ζωηρά η Άντρε.

— Δεν έχει λοιπόν καμιά άνάμει δ κό-μης;... Αυτό υποστήριζε κι' εγώ. Ωστόσο...

— Ο κ. Σαμπταί βαρέθηκε πια την ψυ-χοδότητά μου και τις τρελλές σπατάλες μου. Έχασε την ύπομυνή του... με τ' ό δική του άλλαξή!

— Α, παίρνεις εσύ όλη την εύθύνη;

— Ναι, γιατί τον παραγνώρισα...

— Όταν της συνέβαινε κανένα συζυγικό ά-ύχημα, η έκδικήσι της ήταν χλιαρή και περασχωρούσε εύκολα τή συνγνώμη της στον ένοχο.

— Η ζωή των άλλων κι' η δική της ήταν γι' αυτήν κωμωδία, κι' όχι δράμα.

— Ευτυχισμένες οι γυναίκες που της μοι-ζούνε!

— Η Άντρε κάλεσε την καμαριέρα της κι' άρχισε να ετοιμάζεται, άλλα σιγά-σι-γά κι' ανόρεχτα, άδιαφορώτας για όλα.

— Όταν ανέθηκε στ' αυτοκίνητο της φί-λης της, η ώρα ήταν 5 περίπου.

— Πές μου την αλήθεια, υποφέρε; τή ρώτησε η υποκόμισσα.

— Ναι, πολύ!

— Δεν υπάρχει κανένα φάρμακο γι' άτην περίπτωση σου;

— Όχι, δυστυχώς.

— Τι γίνεται ο κ. Σαμπταί;

— Τό άγνοώ.

— Είναι στο Παρίσι;

— Η Άντρε κοκκίνισε. Δεν ήθελε να όμο-λογήση ότι έμεινε κι' αυτή στο Παρίσι μό-νο και μόνο για να βρισκεται κοντά του...

— Πιστεύω, απάντησε.

— Δεν τόν βλέπεις;

— Τόν είδα δυο-τρεις φορές...

— Πού;

— Στον περίπατο... και στη Λεωφόρο Ρουσσντάλ...

— Α, στο σπίτι σας;

— Ναι, όταν τ' ό πούλησε. Με είχε είδο-ποίησι να πάσω ό,τι ήθελα από κει.

— Λοιπόν; Τι έγινε μεταξύ σας;

— Μου είπε μερικά ψυχρά κι' εύγενικά λόγια. Μά δεν υπάσχω πια γι' αυτόν!

— Η κουβέντα σταμάτησε για μερικές στιγμές. Ύστερα η Μαργαρίτα ρώτησε:

— Κι' ο Ραμπέρ;...

— Ο κ. ντε Ραμπέρ κάνει πάντα την ίδια ζωή. Πρέπει να κέρδιζε πολλά στο χαρτοπαίγνιο, γιατί ζή πια άνετα τώρα...

— Φαίνεται όμως πως η κτηματική περιουσία του πουλήθηκε...

— Τόν δέχεσαι;

— Δε δέχομαι κανένα. Η ζωή μου εί-ναι ναυμένη!

— Δεν πρέπει ν' απελπίζεσαι...

— Η Άντρε κοκκίνισε το κεφάλι της θλιμ-μένα και ψιθύρισε:

— Δεν έχω πια καμιά έλπιδα!

— Η υποκόμισσα σκεπτότανε...

Κάθε γυναίκα είναι περίεργη. Κι' η υποκόμισσα ήθελε πολύ να μάθει το μυστικό της φίλης της. Μά εκείνη έμενε κλεισμένη σε μία πεισματική σιωπή. Ο άλλος κόσμος μιλούσε για το χωρισμό του αντρού τους, χωρίς όμως να ξέρει τους λόγους.

Είχαν ανάφερι τ' όνομα του Ραμπέρ, άλλ' αόριστα και δίχως θετικές αποδείξεις. Οί επίκειστοι αποδίδανε το χωρισμό σε αντιπάθεια, ασυμφωνία χαρακτήρων, ύπερβολικές σπατάλες...

Στην πραγματικότητα, δεν ξέρανε τίποτα το θετικό.

Ο συνταγματάρχης ντε Μπραζέ ήταν έν γνώσει, άλλ' αυτός δεν ήταν άνθρωπος που να προδίδει την εμπιστοσύνη ενός φίλου. Τό ίδιο κι' ο Σαβινία κρατούσε σιωπή απόλυτη.

Όσο για το Ραμπέρ, δε φαινόταν να- χη αλλάζει καθόλου τις συνήθειές του και τον τρόπο της ζωής του.

Αλλώστε, το περιστατικό αυτό είχε συμβεί σε μία εποχή που το κοσμικό Πα- ρίσι έχει σκορπιστεί στις εξοχές και στις λουτροπόλεις. Κι' αν δεν ήταν η πώληση του μεγάρου της λεωφόρου Ρουσσώ, σε κάποιον πλούσιο επιχειρηματία, ελάχιστοι θα μάθαιναν αυτό το χωρισμό, που είχε ά- ποφασισθεί και πραγματοποιηθεί τόσο γρή- γορα.

Καθώς οι δυο φίλες ανέβαιναν τη λεω- φόρο τών 'Ηλυσίων, η υποκόμισσα ένοιωσε ξαφνικά την 'Αντρέ ν' ανασκίρτην.

— Τί έπαθες; τη ρώτησε σιγά.

Είχαν διασταυρωθί μ' ένα άλλο αυτο- κίνητο, στο όποιο βρισκόταν ο Μπενάρ Σαμπάι. Ο νέος είχε περιορισθεί να χαι- ρετήση τυπικά και μ' απάθεια εκείνη που είχε αγαπήσει με έρωτα τόσο βαθύ και ά- ποκλειστικό.

Η υποκόμισσα πρόλαβε να τον δει μο- νάχα για μία στιγμή.

Ο άντρας της 'Αντρέ ήταν ο ίδιος πάν- τα: σοβαρός, τυπικός, ήρεμος και ώραιος. Η Μαργαρίτα δε μπορούσε να μη τον θαυ- μάσει.

Πρόσεξε πως είχε μεγαλώσει ακόμη πε- ρισσότερο η χλωμάδα της φίλης της, κι' αναστήθηκε:

«Τόν αγαπάει λοιπόν;»

Μά δεν τόλμυσε να ρωτήσει την ίδια. Ω- ρισμένα ζητήματα είναι πολύ λεπτά και δεν επιτρέπεται να τα θίξη κανείς, εφό-

σον δεν του μιλήση ο ενδιαφερόμενος γι' αυτά.

«Αλλώστε, συνέβη εύθες αμέσως έν' άλ- λο περιστατικό, που άλλαξε την κατεύθυ- νη των σκέψεων της υποκόμισσας.

Είχαν φτάσει στην είσοδο του Δάσους, όταν διασταυρώθηκαν μ' ένα άλλο, μικρό αυτοκίνητο, που ο σωφός του αναγκάστη- κε να σταματήσει για λίγο, γιατί είχε κλει- σει ο δρόμος από τη μεγάλη κίνηση.

Μέσα σ' αυτό καθόταν μία νέα γυναί- κα. Μαζεμένη σε μία γωνιά, προσπαθούσε να μη φαίνεται όσο το δυνατόν, κι' ήταν ά- ποροφημένη απ' τις σκέψεις της.

Τό απότομα σταμάτημα του αυτοκινή- του την απέσπασε απ' τις όνειροπολήσεις της. Έσκυψε και κύτταξε έξω, με μία έν- στικτη κίνηση.

«Αμέσως κατάκοκκίνησε, τραβήχτηκε πύ- σω και κούφτηκε πάλι, αφού όμως πρώτα ανταλλάξε με την κ. Σαμπάι μία ματιά γεμάτη πόνο και τρυφερότητα.

— Μπα! είπε η υποκόμισσα που την είχε αναγνωρίσει. Η όμορφη υπάλληλος της Γκαμπριέλ! Τί συμβαίνει! Δεν ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτήν... Φοβόμουν μ' σε στενοχωρήσω. γιατί ήξερα πως την α- γαπούσες.

— Και την αγαπά πάντα... ακόμη πιο πολύ από πριν, αν είναι δυνατόν! δήλωσε η 'Αντρέ.

Τό άλλο αυτοκίνητο είχε ξεκινήσει πάλι κι' απομακρυνόταν. Με τό πρόσωπο κολλημένο στο πίσω τζάμι, η επιβάτης του προσπαθούσε να ξαναδεί ακόμη την 'Αντρέ.

Ήταν πραγματικά η Ρόζα Μπρινόν, η αδελφή της, η φίληνάδα του βαρώνου Μα- ξίμ Φερνέ.

Η Μαργαρίτα είχε μείνει έκπληκτη με τό ζωηρότητα που της είχε μιλήσει η 'Αν- τρέ για την όμορφακτη αδελφή της, λέ- γοντάς της: «Την αγαπά πάντα!»

— Ήξερα την ιστορία αυτής της καυ- μένης, πρόσθεσε σε λίγο. Ο άντρας μου τη θαύμαζε, όπως όλοι οι κύριοι του καλού κόσμου. Μου είπε λοιπόν μία μέρα: «Ξέ- ρεις, αγαπητή μου... εκείνη τη μικρή που εργαζότανε στην Γκαμπριέλ, δε θα την ξα- ναδης πιά...» Ο Φερνέ πέτυχε τους σκο- πούς του. Την έκανε φίληνάδα του... Κάνει ό,τι θέλει, το ζώον, με τα λεφτά του! Αρ- γησε, αλλά τα κατάφερε.

Η Μαργαρίτα κύτταξε καλά την 'Αντρέ και συνέχισε:

— Δεν τη βλέπεις πιά; — Και βέβαια τη βλέπω. — Δεν είναι δυνατόν... — Γιατί δε θα την έδωλα; — Μά τί θα πη ο κόσμος;... Έπειτα απ' αυτό που έγινε...

— Ο κόσμος έχει περίεργο τρόπο κρι- σεις. Συχνά καταδικάζει τους άθώους κι' αθώους τους ενόχους...

— Νά σου πω, αγαπητή μου... παρή- τήρησε η Μαργαρίτα. Εγώ δεν είμαι πα- λυ αστηρή. Δεν καταδικάζω όποιον να- ναι, δε ζητάω τό κεφάλι κανενός. Ώστόσο αυτή η κοπέλλα ντρέπεται κι' η ίδια για τό κατάντημά της!

— Από πού τό κατάλαβες;

— Απ' την έκπληξη και την ταραχή της, όταν είδε πως την αναγνώρισα.

— Μπορείς να την κατηγορήσεις, εσύ, για- τί δεν ξέρεις... είτε σοδάρ ή 'Αντρέ... — Αν θυσιάσθηκε, ή δυστυχισμένη; — Αν ή ζωή της υπήρξε και είναι ακόμη ένα μαρ- τυριο;...

— Τί θές να πής;

— Αν δέχθηκε όλες αυτές τις ταπεινώ- σεις, από άφοσίωση σε μία άλλη; — Αν έ- χασε την αγάπη της, και την τιμή της ά- κόμη, για να σώσει μία φίλη της, μιάν α- δελφή της;... Δε θα μετανιώναμε τότε για την αστηρότητά σου απέναντί της;

— Ποιόν ένωσε φίλη της, αδελφή της;

— Εμένα! Η Ρόζα πληρώσει για τό δι- κά μου σφάλματα... κι' όμως δε μ' έσωσε ή θυσία της! Καταλαβαίνεις τώρα γιατί την αγαπά πάντα;

Η 'Αντρέ σταμάτησε απότομα.

Καθώς τ' αυτοκίνητο είχε κόψει την τά- χυτητά του, σε μία αλλέα του Δάσους, η νέα γυναίκα είχε δει κάποια απόστασι, ακουμπισμένο στον κορμό ενός δέντρου, έναν άντρα ψηλό και γεροδεμένο, ήλιοκα- μένο, που φαινόταν να κυττάει μ' ανυπο- μονησία τό αυτοκίνητο που περνούσανε.

— Αυτός!... ψιθύρισε η 'Αντρέ. Πώς είναι δυνατόν;...

— Για ποιόν μιλάς; τη ρώτησε η υπο- κόμισσα.

— Για κάποιον που δεν υπάρχει πιά... κι' όμως μου φάνηκε πως τον ξαναείδα... Ένα στρατιωτικό που σκοτώθηκε στο Τόν- κινό!

— Έξηγήσου...

— Τί ωφέλει; Λάθος θάκανα, δίχως άλ- λο. Με ξεγέλασε μία ομοιότητα...

Τ' αυτοκίνητο είχε προχωρήσει πιά. Η 'Αντρέ έσκυψε και προσπάθησε να ξαναδεί τη μυστηριώδη όπασία. Αλλά αυτή είχε χαθεί.

Β'.

Δυο μέρες νωρίτερα, είχε συμβεί στη φέρμα του 'Εσσάρ ένα απ' τα γεγονότα εκείνα που αναστατώνουν ένα σπίτι και ταραίζουν τα νεύρα μουλά...

Κατά τις 10 τό βράδυ, τό σπίτι ήταν όλο σκοτεινό, εκτός από τό στενό παρά- θυρο μιάς κάμαρας του Ισογείου, όπου βρί- σκονταν ο Μπαγιέλ κι' η γυναίκα του.

Κάθονταν κι' οι δυο μπροστά στο μι- σόδυστο τζάκι, δίχως να προσφέρουν λέξη, βουτηγμένοι στην πληγή και στη θλίψη της μοναξιάς τους...

Κάποια στιγμή, ο γέρος μουρουούσε:

— Τών 'Αγίων Πάντων, ο Ζάκ μας θά- κλεινε τό 28 χρόνια του...

Η μητέρα ανασκίρτησε, αλλά δεν ά- πάντησε.

— Πρέπει να του κάνουμε τότε ένα μνη- μόνιο, συνέχισε ο πατέρας... Δεν είμαι πολύ θρησκός, τό ξέρεις. Μά, αν ήταν δυ- νατό να τον ξαναδώ για ένα λεπτό μονά- χα, έκει, ανάμεσα μας, θαχτείκα μία έκκλη- σία με τις οικονομίες μου... Τί να τό κά- νουμε άλλωστε τα λεφτά; Δεν έχουμε πιά κανένα...

Μιλούσε με φωνή υπόκωφη, τρεμουλιά- στη, γεμάτη μίσος για όλους και για όλα — αφού είχε χάσει πιά ό,τι αγαπητότερο είχε στον κόσμο.

— Τόσον καιρό ήμαστε τρισευχισμέ- νοι, πρόσθεσε η γυναίκα του. Δε μάς έλει- πε τίποτα... Όλοι μάς ζηλεύανε...

— Ε, να που μάς έπιασε τό κακό μάτι- τους! Ξέσπασε ο άντρας. Τί να μάς ζηλέ- ψουνε τώρα πιά; Δεν υπάρχει στον κόσμο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος από μένα... Δεν έχω πιά γυιό... δεν έχουμε κανένα, για να του αφήσουμε τις πέντε δεκάρες που μα- ζεύσαμε με τόσο κόπο... Τό σπίτι μας είναι θλιβερό σαν μοναστήρι, σά φυλακή... Κι' όλ' αυτά για μία...

— Άντρα μου!

— Αφισέ με να πω ό,τι αισθάνομαι, να ξεδυμάνω! Ναι, για μία τιποτένια, που την είχαμε δεχθεί στο σπίτι μας, σαν γά- μενη κόρη μας... Πώς είχαμε στραβάσει τόσο πολύ;... Έπρεπε να καταλάβουμε πως δεν αξίζει τίποτα, πως είχε μεγαλεί- σει με στραβές ιδέες, μέσα στο μεγαλεί- ο και την κοκερία! Της φαινόταν πως ή- ταν όμοια με την κόρη του μαρκισίου. Ή- γαινε για περίπατο στο Παρίσι!... Κι' έ- βλεπε τόσα άσχημα παραδείγματα, σ' ό- τον πάγω!... Άκουσα να λέει πως κι' η αλ- λη δεν τά παει καθόλου καλά με τον άντρα της, τον καλύτερο αυτόν άνθρωπο.

Η γυναίκα του Μπαγιέλ έκανε μία χει- ρονομία, σαν να τον παρακαλούσε να στα- ματήσει πιά. Μά εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του και συνέχισε:

— Εσύ δεν έβλεπες ποτέ καθαρά. Τά- βρισκες όλα καλά, τέλεια... Άν λείνω θριστώ όλη φορά καλή, τότε σ' ό- τη φέρμα, θα καταντήσεις ζητιάνα. Γιατί θα σε μαδησουν οι επιτήδειοι, δε θα σου ά- φίσουνε πεντάρα τσασιστή! Είσαι πάρα πολύ καλή...

Όταν πεθάνω—κι' έλπιζω πως δε θ' άργήσω—να φύγεις απ' αυτό τον καταρα- μένο τόπο, να πας στο σπίτι μας, στο Κορυμπύ, και να ζήσης ήσυχα εκεί όσα χρόνια σου μένουν ακόμη, χωρίς ν' άνακα- τεύσεις με δουλειές... Ύστερα θ' αφίσεις την περιουσία σου σ' όποιον θέλεις, στους φτωχούς ή στην εκκλησία...

— Λοιπόν, θά φροντίσεις για τό μνημόσυ- νο που σου έπια;

— Φροντίζω κι' όλας, άπάντησε η μη- τέρα με βουρκωμένα υάτια.

— Α, είδες τον παπά;

— Ναι.

— Εδώ και όγτώ μέρες.

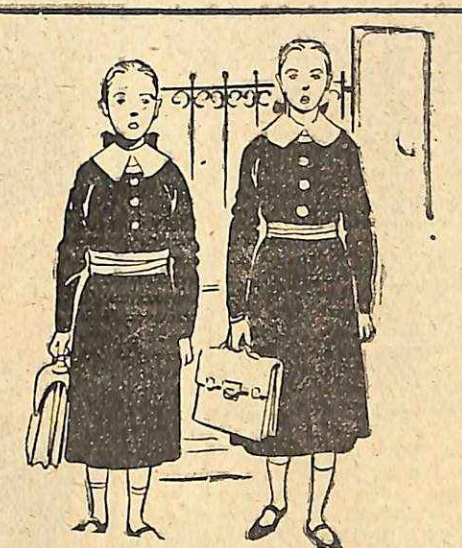
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Στό έκκλησάκι της 'Αγίας Φιλοθέης έτελέ- σθησαν την 1ην τρέχοντος οι γάμοι της δίδος Ειρήνης Ι. Γαβαλά μετά τό κ. Μιχαήλ Ξαν- θάκη. Στά εύτυχισμένα ζευγάρια εύχόμεθα κάθε χαρά και εύτυχία.

Οικογένεια Ι. Φρονιάδα

Με τη θλιβερή στολή τους, οι 'Αγγλίδες μαθήτριες μοιάζουν με κινούμενες γελοιο- γραφίες...

Η "ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΟΔΙΑΣ"

Πώς οι συντηρητικές νερόντορες, που διευθύνουν τα αγγλικά κολλέγια θηλέων, έμπούσαν την αλλαγή της τερατόμορφης στολής των μαθητρίων τους

Οι 'Αγγλοι άποδείξανε, για μία φορά ακόμη, πως έννοούν να προσάψουν με φανατισμό τις παραδόσεις τους—και, πολύ περισσότερο, τις...κακές παραδόσεις τους.

Η «μάχη της ποδιάς», που είχε κρατή- σει σκεδόν ένα μήνα και είχε προκαλέ- σει ζωηρότατη συγκίνηση στη βρετανική κοινή γνώμη, τέλειωσε με την άπ' άκρη σ' άκρη επικράτηση των συντηρητικών στοιχείων: Οι 'Αγγλίδες μαθήτριες — είναι τό άποτέλεσμά — θα εξακολουθήσουν να κα- τεύχουν τον τίτλο των πιο κακοτυμένων θη'ΑΛΛ' άς πάρουμε την ιστορία άπ' την άρχη πιά.

Η μίσση 'Αιλιν 'Ηθανς, διευθύντρια του κολλεγίου Λιούτον του Μπερφορντσίρ —παντρεμένη και με παιδιά, κατ' αντίθεση προς τις περισσότερες συναδέλφους της, που είναι... ακραιφνείς νερόντορες— έ- λαβε, έδώ και λίγο καιρό, μία συνταρ- κτική απόφασι: Έπέτρεψε στις μεγαλύτε- ρες από τις μαθήτρίες της, όσες είχαν κλείσει τό 17 τους χρόνια, να πετάξουν από πάνω τους την σχολική στολή και να την αντικαταστήσουν με τα συνήθως ένα- φορέματα και με νούλον κάλτσες. Σά να μην έφτανε αυτό, ή μίσση 'Ηθανς τους επέτρεψε ακόμη — πράγμα πρωτοφανές για τα αγγλικά εκπαιδευτικά χρονικά — και τό έλαφρό μακιγιάρισμό!

Την έπόμενη κιόλας μέρα, τό νεο είχε διατρείσει πέρα ως πέρα τό 'Ηνωμένο Βα- σίλειο και ο βρετανικός τύπος είχε χω- ριστή σε δυο στρατόπεδα: Οί πιο πολλές εφημερίδες έπιδόκιμαζαν μ' ένθουσιασμό την απόφασι της προοδευτικής διευθύ- ντριας του κολλεγίου Λιούτον, ενώ άλλες οί πιο συντηρητικές, την κατακρίνανε.

«Οε κι' αυτοί οί σοδωριστάι (Τάιμς) δεν παραλείψανε ν' άνακατέψουν στη διαμά- χη, παίρνοντας, επίσης, τό μέρος της μί- σσης 'Ηθανς.

«Αν εξαίρεση — γράφανε — ή γραμμή- τραπέζιον, που έννοησε ο Παρισινός ρα- φτής 'Υό Σαιν-Λωρέν, τό αντίστοιχό- τερο γυναικείο ρούχο, που βγήκε ποτέ ά- πό τόν εγκέφαλό ενός μοντελιστή, είναι ή στολή των 'Αγγλίδων μαθητρίων!»

Στη φάσι αυτή τών (Τάιμς) δεν περιέ- χεται τό παραμικρό στοιχείο υπερόβλης. Με τις χοντρές μαυρές κάλτσες τους, μά- λινες ή υπαυκακές κατά την έποχή, με την μονοκόμηση μπλούζα τους, που κα- τεβαίνει πολύ παρακάτω από τό γόνατο και που τους κλεινεί τό λαιμό με ψηλό γισκά... α-λα-Καποδοιστρία, με τη ντεμον- τέ ζώνη, που τους σφίγγει τη μέση, και με τα άχσρα μακριά μαγκία τους, οί δυο- τυχιόμενες 'Αγγλίδες μαθήτριες μοιάζουν με κινούμενες καρικατούρες.

«Αρκετό είναι, άλλωστε, να άναφέρω- μες πώς ο σκιτογράφος Ρόναλντ Σπλ κυκλο- φόρησε έναν ολόκληρο τόμο με γελοιο- γραφίες ευπνευσμένες άπ' αυτή τη στολή.

Στόν ίδιο τόνο με τό σημείωμα τών (Τάιμς) ήταν γραμμένα και τό σχολία πολλών ακόμη αγγλικών εφημερίδων. "Ο-

λα, όμως, τά ξεπέρασε ή έπιστολή ενός άναγνωστή του (Νιούς Κρόνικλ), που, ά- φού έπαίνασε με τά θερμότερα λόγια την επαναστατική πρωτοβουλία της 'Αιλιν 'Η- θανς, κατάληξε διαπιστώνοντας πως με τη σπερμική στολή τους (οί όμορφότερες από τις 'Αγγλίδες μαθήτριες θυμίζουν τερμα- τοφυλάκες ομάδος του χόκεϊ και οί υπό- λοιπες... λουκάνικα της φρανγκφούρτης!

«Όστόσο, παρ' όλους τους μυθούς, που έκτοξευθήκανε έναντίον της φοιτήτης αυ- τής στολής, οί διευθύντριες τών άλλων κολλεγίων όχι μόνο δεν τό βάλανε κάτω, αλλά και παραλάβανε, σε δριμύτατους φι- ληπικούς, την άμειρη μίσση 'Ηθανς, κα- τηγορώντας την, ούτε λίγο ούτε πολύ, πως όδνηει, μ' αυτές τις μεταρρυθμίσεις, τά κορίτσια στο δρόμο της εξαχρείωσης!

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος τά κορί- τσια να γίνονται (δεσποινίδες) πούν τελε- ώσουν ακόμη τό σχολείο—όλως σε στεγνά μία σφιγμένη για την αστηρότητα της διευθύντρια κολλεγίου.

Ένας αντιπρόσωπος του όίκου Ντάνιελ Νήλ, που προμηθεύει στην 'Αγγλία τις πε- ρισσότερες μαθητικές στολές, τόσο γι' ά- γόρια όσο και για κορίτσια, βρήκε ένα διαφορετικό επιχειρήμα, για να υποστη- ρίξη πως επιβάλλεται να διατηρηθί τό κα- θεστώς της άσχημης στις στολές τών μα- θητρίων.

«Οί μαθήτριες, στη χώρα μας — είπε — δε διαθέτουν τις σιλουέτες εκείνες, που προσελκύουν τό βλέμμα. Είναι παραγε- μισμένες με πόριτζ και με πουτίγκα! Κα- τά συνέπεια, τό φρονιμώτερο είναι να κρύ- βουν όσο γίνεται πιο πολύ τό μεγαλύτερο μέρος του σώματός τους!»

Ισως, ο αντιπρόσωπος του όίκου Νήλ να μην έχη και πολύ άδικο σ' αυτό τό ση- μείο, μολοντί, και στην 'Αγγλία ακόμη, υπάρχουν μαθήτριες κομψές και χαριτω- μένες, που τις παραμορφώνει μία τέτοια άμφισει. Αλλά τό βέβαιο είναι πως τά οί- κονομικά συμφέροντα της φέρμας του θα ζημιώνονταν με τη μεταρρύθμισι, γιατί θά της έμενε αδιάθετο ένα σημαντικό στόκ από έτοιμοπαρόδες στολές.

Αντίθετα, ένας άλλος έμπορικός όίκος πίστεψε πως βρήκε τη χρυσή ευκαιρία με τό ζήτημα, που άνακίνησε ή πρωτοβουλία της 'Αιλιν 'Ηθανς, για να κάνει μία κα- λή έπιχείρησι.

Ανάθεσε σ' ένα έκλεκτό έπιτελείο από σχεδιαστές και σχεδιάστριες να έτοιμά- σουν μία σειρά από μοντέρνα στολές για μαθήτριες, έμπνευσμένα από την τελευ- ταία μόδα, και, ενώ ή «μάχη της ποδιάς» βρισκόταν στο άποκορύφωμά της, προσκά- λεσε όλες τις διευθύντριες τών κολλεγίων της 'Αγγλίας να παραστούν στην έπίδει- ξι τών νέων αυτών μοντέλων.

Δυστυχώς, τό άποτέλεσμα ήταν τέτοιο, που οί διευθύντες του έμπορικού όίκου δε θά τό περιέμεναν ούτε στις πιο άπαισί- οδες στιγμές τους.

Στην έπίδειξι, που, από μία πλευρά, εί- χε εξαιρετική έπιτυχία, γιατί τά μοντέλα, που παρουσιάστηκαν, ξεχώριζαν και για τό γούστο και για την πρωτοτυπία τους, ήταν παρών όλος ο κόσμος εκτός από τις ίδιες τις άμέσως ενδιαφερόμενες, δηλαδή τις διευθύντριες τών κολλεγίων. Έκτός από την 'Αιλιν 'Ηθανς, οί άλλες όλες έλαμ- ψαν με την άπουσία τους!

Μερικές, μάλιστα, φτάσανε στο σημείο να έπιστρέψουν νερόντορικά την προ- κλησι, με την άγέροχη δήλωσι, ότι δεν έ- χουν καμιά πρόθεσι να μεταβάλουν την στολή των μαθητρίων τους!

Τό οικονομικό έλασκο τών όργανων τών έπίδειξης ήταν χωρίς προηγουμένο. Η ιστορία αυτή τους κόστισε ζημία άκε- τών χιλιάδων λίρών και τά ευμένεστατα σχολία, που γράφθηκαν για τό μοντέλα τους στις εφημερίδες του Λονδίνου, ήταν μία έντελής άνωφελη παρηγορία.

Φυσικά, τό μπουκατόρισμα, που έκαναν στην έπίδειξι οί διευθύντριες τών κολλε- γίων, προκάλεσε νέα μαθητικά σημείω- ματά του τύπου και νέες άναγκασμένες έ- πιστολές άναγνωστών, που κατακαούνα- ναν τό άνακρονιστικό πνεύμα που έπικρα- τεί ακόμη στη βρετανική εκπαιδευσι. Έ- πίσης, σε ώραιαμε σχολεία, ή μαθήτριες, ευπνήσανε μ' όλο αυτό τό θραύσμα της άσχημης να διεκδικούν... τό δικαίωμα της κομψότητας, όργάνωσαν έκδηλως ή δια- μορφή έναντίον τών καθνητρίων τους, με άποτέλεσμα να άποβληθούν άρκετές μεταξύ τους για μία έδωμάδα και πλέον.

Τελικά, τά ποάγματα άνακατέθηκαν στο σημείο, όπου ήταν και πριν άποκλήση την επαναστατική χειρονομία της ή μί- σση 'Ηθανς. Η «μάχη της ποδιάς» έληξε με τόν θρίαμβο τών... καθνητρίων νεό- τονκοριόμου. Και οί μαθήτριες, στο πείσμα τών προοδευτικών στοιχείων, που θέλησαν να τις μεταμορφώσουν, θά εξακολου- θούν να μοιάζουν, με τερματοφυλάκες του χόκεϊ και λουκάνικα της φρανγκφούρ- της!

Είναι όμορφη και ξέρε γιατί...

γιατί έχει εξασφαλίσει την νεότητά της με την

POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ· ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Κάθε γυναίκα που θέλει να χρησιμοποιεί καλλυντι- κά ανώτερης ποιότητας χρησιμοποιεί τα προϊόντα POND'S. Πενήντα χρόνια τώρα, τα προϊόντα POND'S άπατελούν την προτίμησι τών γυναικών, γιατί κατασκευάζονται με την μεγαλύτερη προσέ- χη και φημίζονται παντού για την αγνότητα και την ποιότητά τους.

POND'S

20 ΔΡΧ. ΤΟ ΣΩΛΗΝΑΡΙΟ

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ

ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΠΑΝΟΣ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

Η άκτινοσκοπία χρησιμοποιείται τώρα πολύ από τους κτηνιάτρους, ιδίως για τη διάγνωση και τον έλεγχο της θεραπείας των καταγμάτων.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΣΑΣ

Παρέτεινε τη ζωή του κατά 15 χρόνια

Εδώ και λίγες δεκαετίες, ο μέσος όρος ζωής των σκυλιών ήταν 3—4 χρόνια. Έπειτα τα περισσότερα από αυτά φορούσαν από κάποια άρρωστεια.

Σήμερα όμως δεν είναι καθόλου ασυνήθιστες οι περιπτώσεις σκυλιών που ζουν 18 ή 19 χρόνια. Γιατί σημειώθηκαν μεγάλες πρόοδοι στη θεραπεία των ειδικών ασθενειών αυτού του πιστού φίλου του ανθρώπου, κι έτσι παρατάθηκε πολύ η ζωή του — περισσότερο απ' όσο η ανθρώπινη.

Αλλά, κι οι κτηνίατροι, ακόμη συγγένη με ταξί τους τις διάφορες σοβαρές αρρώστιες των σκυλιών, ενώ τώρα ξέρουν να διακρίνουν 12 τέτοιες ασθένειες, καθεμία με διαφορετικά συμπτώματα. Απ' αυτές, μόνον οι 4 είναι θανατηφόρες. Υπάρχουν όμως αποτελεσματικά έμβολια που τις προλαμβάνουν.

Αυτές οι 4 βαρύτερες αρρώστιες των σκυλιών είναι: η λεπτοσπείρωση, η νόσος του Κάρο, η σκληροπόδια και η μολυσματική ηπατίτις στα κουτάδια (έντελος διαφορετική από την ομώνυμη ασθένεια του ανθρώπου). Ο έμβολιασμός για τις τρεις τελευταίες μπορεί να γίνει συγχρόνως, μ' ένα πολυδύναμο έμβολιο, όταν το κουτάβι είναι 8 εβδομάδων. Ο έμβολιασμός κατά της λεπτοσπείρωσης πρέπει να γίνεται σε ηλικία 4 μηνών. (Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι από τις έξι ενέσεις για το έμβολιο κατά της ασθένειας του Κάρο ξεκίνησε η ανακάλυψη του εμβολίου της πολιομυελίτιδας).

Τα αντιβιοτικά και οι σουλφamidες βοηθούν στη θεραπεία των περισσότερων άλλων ασθενειών των σκυλιών. Τα φάρμακα αυτά δοκιμάστηκαν πρώτα στους ανθρώπους—κι, έτσι, σ' αυτή την περίπτωση, οι άνθρωποι χρησιμοποίησαν ως πειραματόζωα για τα σκυλιά!

Οι μολύνσεις του δέρματος των σκυλιών από μικρόβια ή μύκητες έθεωρούντο, άλλοτε αθεράπευτες. Σήμερα υπάρχουν αποτελεσματικά φάρμακα έναντιόν τους. Ορισμένα απ' αυτά περιέχουν «μολικιδίνη», ένα νέο και ισχυρότερο αντιβιοτικό, που βγαίνει από τη μαγιά της μπύρας και που είναι απ' τα ασφαλέστερα όπλα κατά των μυκήτων και των μικροβίων. Έπίσης είναι αποτελεσματικά τα «θεικόν σελήνιον» και τα «θεικόν κάδιον», χρησιμοποιούμενα μέσα στο μπάνιο του σκυλιού.

Αλλά και τα παράσιτα των σκυλιών έχουν καταπολεμηθεί στην εποχή μας. Οι ψύλλοι π.χ. εξοντώνονται

με «χλωροδάνιον», «μαλαθεϊόν» ή «εξακλωρο-νιλόλιο» (το γνωστό ως «κατασκόφιν»). Με την εξαφάνισή των ψύλλων λιγοστεύουν και οι κίνδυνοι να πάρουν τα σκυλιά ταινία—γιατί η ασθένεια αυτή προκαλείται συχνά, όταν τα σκυλιά καταπιούν ψύλλους, που έχουν μέσα στο σώμα τους κύστες ταινίας.

Τα φάρμακα κατά των ψύλλων εξοντώνουν επίσης και τα τσιμπούρια.

Μια παλιά πληγή των σκυλιών ήταν τα έντερικά παράσιτα, που τους προκαλούσαν αναιμία, σπασμούς κι άλλα συμπτώματα. Οι κτηνίατροι χορηγούσαν σ' όλες τις περιπτώσεις τα ίδια παρασιτοκτόνα. Νέωτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι τα παρασιτα αυτά είναι διαφόρων ειδών και σχημάτων κι ότι το καθένα θέλει το δικό του τρόπο θεραπείας. Τα πιο συνήθισμένα φάρμακα είναι σήμερα τα «χλωριούχον βουτύλιο» και το «τετραχλωραιθυλένιον». Ο κτηνίατρος είναι ο αρμόδιος να καθορίσει το πιο κατάλληλο για κάθε περίπτωση και τον τρόπο της χορήγσής του.

Ένα άλλο καινούριο φάρμακο, ή «επταλδεύδη», θεραπεύει συχνά τον καρκίνο του στήθους στα σκυλιά. Ίσως δε η παρατήρησις αυτή οδηγήσει σε πολύτιμα συμπεράσματα για τη θεραπεία του καρκίνου των ανθρώπων.

Η «στυλδεστρολή» είναι μια ορμόνη που εμποδίζει την έγκυμοσύνη στις καθαρόαιμες σκύλες, που έτυχε να ζευγαρώσουν με ανεπιθύμητους αρσενικούς, ώστε να μη χαλάσει η «εόσση». Άλλα φάρμακα προκαλούν τεχνητό όργασμο στις σκύλες, κι έτσι γίνεται το ζευγάρωμα τους όταν θέλη ο ιδιοκτήτης τους.

Η τελειοποιημένη σήμερα δίαιτα των σκυλιών συντελεί στην υγεία τους και στη μακροβιότητά τους περισσότερο απ' τα φάρμακα. Άλλοτε πίστευαν πως τα σκυλιά δε μπορούν να χωνέψουν τα λίπη και τα αμυλώδη, θεωρούσαν δε ως ιδιόρρη τροφή γι' αυτά το κόμμο κρέας. Σήμερα όμως υπάρχουν σε κοινές δεξίες τροφές για σκυλιά, μελετημένες και παρασκευασμένες με επιστημονικό τρόπο, που περιέχουν όλες τις απαιτούμενες πρωτεΐνες, βιταμίνες, άλατα και θερμίδες, είναι εύκολοχώνευτες και κοστίζουν πολύ φτηνότερα από το κρέας.

Τέλος, αν θέλετε να ζήση το σκυλί σας πολλά χρόνια, φροντίστε... να του κόψετε την κακή συνήθεια να κυνηγά τ' αυτοκίνητα! Ένας ειδικός συνιστά τους εξής τρεις τρόπους γι' αυτό το σκοπό—τονίζοντας ότι πρέπει να τους επαναλαμβάνετε αρκετές φορές:

1) Παίνοτε τ' αυτοκίνητο ενός φίλου σας και περνατε μ' αυτό έξω απ' το σπίτι σας. Όταν ο σκύλος σας κυνηγήσει, κατεβαίνετε από το αυτοκίνητο και τον δένετε, για να καταλάβη πως έκανε κάτι κακό.

2) Παίνοτε μαζί σας μέσα σ' αυτοκίνητο ένα μισογεμάτο κουβά με νερό, και καθώς τρέχει δίπλα του ο σκύλος, του τον αδειάζετε στο πρόσωπο.

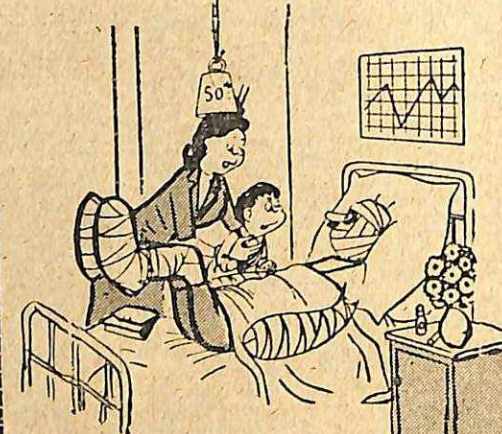
3) Όταν σας κυνηγήσει ο σκύλος, πατάτε λίγο γκάζι, για να τον αφήσετε πίσω, και πετάτε μπροστά στα πόδια του μια μεγάλη τσακαρούκα, που θα τον τρομάξει.

Έγχεσε τον «κουμπάρι» του

Όταν ο Βέρνον Λη Τόνακας καταδικάστηκε απ' το δικαστήριο του Άνσνάρκ της Οκλαχόμα σε πρόστιμο για μέθη, ζήτησε απ' το δικαστή μια προθεσμία, για να το πληρώσει. Γιατί, όπως του εξήγησε, η αστυνομία έφαγε να βρῇ το χαμένο ξύλινο πόδι του, μέσα στο όμοιο έκρυβε όλες τις οικονομίες του!

—Τί ώρα! Η πεθερά μου έμεινε άπάνω!...

—Ελα γουσό μου, ζήτησε στο μπαμπά συγγνώμη, που του έβαλε τρικλοποδιά στη σνάλα!

—Μά στο ελα, Κλέαρχε, να μη με σφίγγεις στο στήθος σου ποτέ τόσο δυνατά!...

Άριστερά: Οι έφτα αυτοί φλαουτίστες παίζουν με...παγούρια γεμάτα ζεστό νερό. Δεξιά: Ένα καινούργιο μουσικό όργανο, που υιοάζει με μίτρα επισκόπου!...

Τι θα λέγατε για μια μουσική συμφωνία, που θα την εκτελούσαν τα ακόλουθα όργανα: Τρία τουφέκια που θάρριχναν σχεδόν ακατάπαυστα, τρεις ηλεκτρικές σκούπες (οι δύο απ' αυτές θα... τονίζονταν σε σί-μπεμόλ και θα δούλευαν όρθιες κι' η τρίτη θα τονίζονταν σε λά-μινός και θα δούλευε οριζόντια) και μια ηλεκτρική παρκετέζα σε μί-μπεμόλ; Κι' ωστόσο, ο Αμερικανός μουσικός Άρνολντ έπινόησε μια παρόμοια συμφωνία, την όνομασε «μεγάλη, μεγαλοπρεπής ούβε-τούρα» και την άφιέρωσε στον άλλοτε πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Χούβερ.

Η έναρξι γίνεται με δύο κλάξον, που χτυπάνε πένθιμα. Και στο τέλος, ένα μικρό κανόνι δίνει τη χαρακτηριστική βολή... στους ακροατές.

Να ακόμη μια άλλη αμερικανική έπινόηση: Ο πιανίστας παίζει μουσική Γρήκ, ο διευθυντής της ορχήστρας διευθύνει με τη μπαγκέτα του μια συμφωνία του Τσαϊκόφσκυ, τα κόντρα-μπάσσα παίζουν Σοπέν, τα βιολοντσέλλα Βάγκνερ και τα άλλα όργανα από ένα διαφορετικό κομμάτι τζάζ το καθένα. Στο τέλος, μια σειρήνα δίνει το σύνθημα του συναγεμίου.

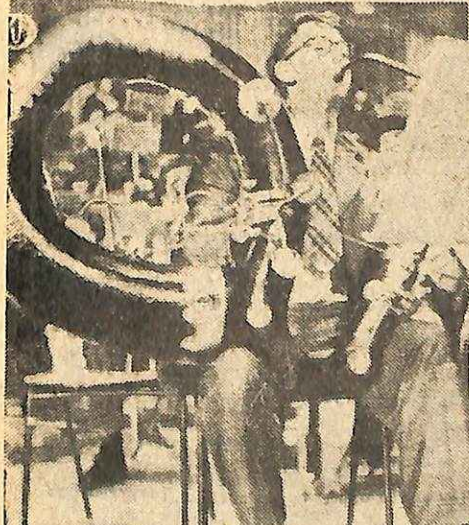
Στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι σπάνιες οι συναυλίες αυτού του είδους. Πολλοί από τους ακροατές, ιδίως γυναίκες, σωριάζονται λιπόθυμες κι' άλλοι τρέχουν να πλαγιάσουν στα κρεβάτια τους, για να συνέλθουν. Το είδος αυτό της μουσικής προκαλεί, ωστόσο, πάντοτε ζωηρότατο ενδιαφέρον.

Σε μια συναυλία αυτού του είδους, οι μουσικοί εμφανίστηκαν με φράκα κι' όλα έδειχναν ότι έπρόκειτο για σοβαρή μουσική. Απ' έγινε το ξέρει: Το πιάνο άρχισε να παίζει το μέρος των τυμπάνων, τα κόντραμπάσσα το μέρος των φλάουτων, τα βιολιά το μέρος των κόρνων κλπ.

Δημιουργήθηκε έτσι ένας απερίγραπτος σματάς, που έκαμε αλλόφρονες πολλούς από τους ακροατές.

Άλλοι απ' αυτούς άρχισαν να βουχώνται, άλλοι να... γκαρίζουν και δύο ή τρεις έσπασαν τα καθίσματά τους κι' άρχισαν να πετάνε τα κομμάτια δεξιά κι' αριστερά, με αποτέλεσμα να τραυματίσουν αρκετούς.

Στο τέλος, χρειάστηκε να επέμβη η αστυνομία, για ν' αποκαταστήσει την τάξη.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Παράξενα όργανα και έξωφρενικές συναυλίες

Σε μια άλλη συναυλία, η ορχήστρα έπαιξε κανονικά έργα Λίστ, Μπραμς, Σούμπερτ, Τσαϊκόφσκυ, Μέντελσον και Γκλουκ, αλλά αρχίζοντας τα... από το τέλος.

Στη συναυλία αυτή ο διευθυντής της ορχήστρας είχε ανεβή σ' ένα ψηλό βάθρο και ήπιζε... με τα «τέσσερα», δηλαδή με χέ-ρια και με πόδια.

Άλλα κι' οι Άγγλοι δεν πηγαίνουν πίσω. Ο μουσικός και χιονοορίστας Τζέρεντ Χόφεντικ έδωσε πριν από λίγο καιρό στη Βασιλική αίθουσα του Φεστιβάλ του Λονδίνου μια συναυλία με μοντέρνα όργανα, που τα είχε έπινόησει γι' αυτό το σκοπό.

Η ορχήστρα αποτελείται, από 7 φλαουτίστες, που έπαιζαν με... μεταλλίνα παγούρια. Αυτά τα παγούρια ήταν γεμάτα με ζεστό νερό, αλλά σε διαφορετικό επίπεδο το καθένα. Έτσι, εδμιουργείτο μια ολόκληρη κλίμακα ήχων, που έ-πέτρεπε το παίξιμο διαφόρων κομματιών. Τα άλλα όργανα της ορχήστρας ήταν δύο... φίδια και δύο αναρροφητικές αντλίες.

Προκειμένου για τα φίδια χοιριάζεται ίσως μια εξήγησι. Με το όνομα αυτό ο Χόφεντικ άπακαλει ένα μεγάλο κοντραμπάσο, που έχει το σχήμα αναδιπλωμένου βόα. Με το όργανο αυτό παίχτηκε τελευταία μια συμφωνία του Μότσαρτ!

Άλλοι μουσικοί κατάφεραν να παραγάγουν τους ήχους της κλί-μακας, χρησιμοποιώντας σωλήνες από καουτσούκ.

Ένας Γαλλανός κατάφερε μάλιστα, ολόκληρη ορχήστρα από παρόμοια... όργανα. Οι σωλήνες που χρησιμοποιεί έχουν άλλος μικρότερο κι' άλλος μεγαλύτερο μέγεθος κι' έτσι παράγουν διαφορετικούς ήχους, που είναι άλλοι δέσις, άλλοι βαρείς κλπ.

Οι έξωφρενισμοί αυτοί θλίβουν τους φίλους της αληθινής μουσικής. Η πρωτοτυπία που χαρακτηρίζει αυτές τις έπινόησεις, προκαλεί, όμως, το ενδιαφέρον του κοινού, που είναι απλήστο για καινούργιες συγκινήσεις.

Ας τελειώσουμε με μια ακόμη συναυλία που δόθηκε τελευταία στο Λος Άντζελες. Ήταν η συναυλία με κατασρόλες. Τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν ήταν φυσικά κατασρόλες διαφόρων μεγε-θών και σχημάτων, μηχανές για το κόψιμο του κρέατος, αυτομα-τοί τριφτες, μια μηχανή πλυσίματος πιάτων, μεταλλίνα δοχεία για την παρασκευή κοκταίλ, σίφωνες με ανθρακούχο νερό και διάφορα άλλα συνεργα και σκεύη της κουζίνας.

Η συναυλία αυτή καταχειροκροτήθηκε από το κοινό!...

1) Αυτό είναι το περίφημο «φίδι» που έπινόησε ο Χόφεντικ. 2) Ο μουσικός αυτός παίζει με σωλήνες από καουτσούκ. 3) Ένα τερμάτιο κοντραμπάσο, που λειτουργεί με αντλία. Ο... μουσικός δεν κάνει τίποτ' άλλο, παρά να πιέζει διάφορα κουμπιά, που κανονίζουν την προέλευση και την όρημ του αέρος, που διοχετεύεται μέσα στους σωλήνες.